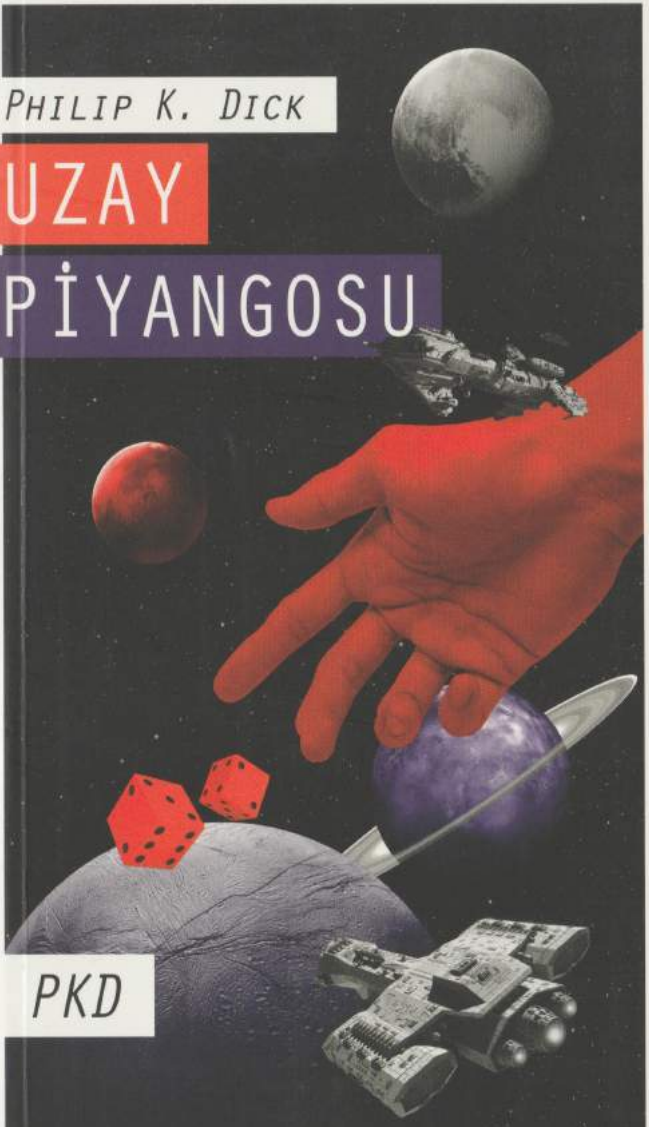
PHILIP K. DICK

UZAY PİYANGOSU

PKD

ALFA

UZAY PİYANGOSU

PHILIP K. DICK (1928-1982)

Chicago'da doğan Philip K. Dick hayatının çoğunu California'da geçirdi. 36 romanı ve ölümünden sonra beş cilt halinde derlenen 100 civarında kısa hikâyesi olan Dick, 1982'de California'da öldü.

Bilimkurgu dünyasında adını 1950'lerde duyurmaya başlayan Philip K. Dick, döneminin bilimkurgu yazarlarından farklı olarak kendi özgün yazın tarzını geliştirdi. İlk romanı *Solar Lottery*, 1954'te yayımlandı. Zamanın siyasi iklimi ve Dick'in kendi edebiyatında sözünü ettiği otoriteye dair paranoyası, hikâyelerinin çıkış noktasını oluşturan atmosferi oluşturdu. 1963 yılında *Yüksek Şatodaki Adam* ile bilimkurgu dünyasının en büyük ödülü kabul edilen Hugo Ödülünün sahibi oldu.

21. yüzyılla birlikte Philip K. Dick edebiyatına ilgi artarken, hikâyeleri, her nesilden okura, sanatçıya ve sinemasevere esin kaynağı oldu. Onlarca dile çevrilen Philip K. Dick kitapları, üniversite müfredatlarında da yerini aldı. Dick'in ardında bıraktığı miras, bugün hiç olmadığı kadar güçlü; gelecekle ilgili imkânsız gibi görünen fikirleri de artık hayal edebileceğinden çok daha gerçek!

Birçok öyküsü ve kısa romanı sinemaya uyarlandı. "Do Androids Dream of Electric Sheep?"ten (1968) uyarlanan *Blade Runner* (*Bıçak Sırtı*) ve "We Can Remember it for You Wholesale"den uyarlanan *Total Recall* (*Gerçeğe Çağrı*) bilimkurgu sinemasının en önemli filmleri arasındadır. Diğer önemli romanları arasında *Martian Time-Slip* (1964, *Mars'ta Zaman Kayması*), *Vulcan's Hammer* (1960, *Vulcan'ın Çekici*), *The Penultimate Truth* (1964, *Sondan Bir Önceki Hakikat*), *The Three Stigmata of Palmer Eldritch* (1965, *Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi*) ve *Ubik* (1969) sayılabilir.

DEFNE AKÇINAR

1990'da İzmir'de doğdu. Ege Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunudur. Halen simultane tercüman olarak çalışmaktadır.

Uzay Piyangosu
© 2015, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Solar Lottery
© 1955, Philip K. Dick
© 1983, Laura Coelho, Christopher Dick, Isa Dick

OZ
Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Berna Kılınçer
Kapak Tasarımı Adnan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-106-826-8
1. Basım: Aralık 2017

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

PHILIP K. DICK

UZAY PİYANGOSU

Çeviri
Defne Akçınar

ALFA

1

Alametler belirmişti. 2203 Mayısının başlarında haber makineleri İsveç üzerinde beyaz kargaların uçmasıyla heyecana kapılmışlardı. Bir dizi açıklanamayan yangın, sistemin temel endüstriyel dayanağı olan Oiseau-Lyre Tepesinin yarısını yerle bir etti. Mars'taki çalışma kampı tesislerinin yakınına küçük yuvarlak taşlar düştü. Dokuz gezegen Federasyonunun Direktörlüğü olan Batavia'da iki başlı bir Jersey buzağısı dünyaya geldi; muazzam boyutlarda bir şeyin yaklaştığının su götürmez işareti.

Herkes bu işaretleri kendi formülüne göre yorumladı; doğanın rastgele güçlerinin ne amaçladığı hakkında tahminler yürütmek en sevilen meşgaleydi. Herkes şansın toplumsallaştırılmış aracı şişe hakkında tahminlerde bulundu, danıştı ve tartıştı. Direktörlüğün falcıları haftalar sonrasına bile randevu veremiyordu.

Fakat bir adamın işareti diğer adamın olayıydı. Oiseau-Lyre Tepesinin kendi sınırlı felaketine verdiği ilk tepki, sınıflandırılmış çalışanlarının yüzde ellisi için toptan bir felaket yaratmak oldu.

Bağlılık yeminleri feshedildi ve eğitilmiş çeşitli araştırma teknisyenleri dışarı atıldı. Serbest kaldıklarında onlar da sistem için yaklaşan önemli anın başka bir belirtisi haline geldiler. Bileti kesilen teknisyenlerin birçoğu debelendi, dibe indi ve sınıflandırılmamış yığınlar arasında kayboldu. Ama hepsi değil.

Ted Benteley işten çıkarılma bildirimini görür görmez onu panodan çekip aldı. Koridordan odasına doğru yürürken sessizce ufak parçalara ayırıp çöpe attı. İşten çıkarılmasına verdiği tepki yoğun, bunaltıcı ve aniydi. Tepkisi etrafındakilerin tepkisinden önemli bir açıdan farklılık gösteriyordu: Benteley, yemininin feshedilmesinden memnundu. On üç yıldır Oiseau-Lyre'e olan bağlılık yeminini kırabilmek için her türlü yasal kurnazlığı denemişti.

Ofisine döndüğünde kapısını kilitledi, Gezegenlararası Görsel Sanayiler (Ipvic) ekranını kapattı ve hızla düşündü. Hareket planını oluşturması sadece bir saatini aldı ve plan iç ferahlatacak derecede basitti.

Öğlen, Oiseau-Lyre'in evden çalışanlar departmanı, yemin tepeden feshedildiğinde zorunlu olduğu üzere yetenek kartını geri getirdi. Bunca yıl sonra kartı tekrar görmek garipti. Kartı dikkatlice cüzdanına koymadan önce elinde beceriksizce tutarak bir an durdu. Kart, büyük piyangodaki altı milyarda bir şansını temsil ediyordu, şişenin rastgele hareketiyle Bir numaralı-sınıf pozisyonuna çekilmesinin kırılgan ihtimalini. Politik anlamda otuz üç yıl geri gitmişti; y-kartı doğum anında kodlanmıştı.

2.30'ta Oiseau-Lyre'deki geri kalan sadakat bağlantılarını kopardı; önemsizdiler ve çoğunlukla kendisinin koruyucu ve başkasının kul olduğu durumlardı. Saat 4.00'e geldiğinde varlıklarını toparlamış, acil ihtiyaç değerinde tasfiye etmiş (bu hızlı işlemle yüksek yüzdeli bir kayıp yaşamış) ve toplu taşımadan bir birinci sınıf bilet almıştı. Hava kararmadan Avrupa'dan ayrılmak üzere yola koyulmuştu, istikameti doğrudan Endonezya İmparatorluğu ve onun başkentiydi.

Batavia'da bir pansiyonda ucuz bir oda kiralayarak bavulunu yerleştirdi. Varlıklarının geri kalanı halen Fransa'daydı; eğer başarılı olursa onları sonra alabilirdi, olamazsa bir önemleri kalmazdı. Tuhaftı ama odası ana Direktörlük binasına bakıyordu. İnsanlar, hevesli tropik sinekler gibi çok sayıdaki girişten akın akın binaya girip çıkıyorlardı. Bütün yollar ve bütün uzay şeritleri Batavia'ya çıkıyordu.

Parası fazla değildi, belli bir süre oyalanabilirdi, sonra harekete geçmesi zorunluydu. Halk Bilgi Kütüphanesinden kucak dolusu bant ve basit bir tarayıcı aldı. Günler geçtikçe orijinal sınıflandırmasını kazandığı konu olan biyokimyanın bütün fazlarına dair bir bilgi cephaneliği oluşturdu. Aralıksız bir şekilde çalışırken tatsız bir düşünceyi aklından çıkarmadı: Oyunun Efendisine pozisyona dayalı bağlılık yeminleri için başvurular sadece bir kez işleme alınıyordu; ilk denemesinde başarısız olursa başka şansı olmayacaktı.

O ilk deneme müthiş olacaktı. Tepe sisteminden kurtulmuştu ve geri dönmeyecekti.

Sonraki beş gün boyunca sayısız sigara içti, oda-

sında durmadan volta attı ve nihayet yerel telekız acentasını aramak için ipvic rehberinin sarı kısmını çıkardı. En sevdiği acentanın yakınlarda bir ofisi vardı. Minnetle bir arama yaptı, bir saat içinde bütün psikolojik problemleri geçmişte kalmıştı. Acentanın gönderdiği zayıf sarışın ve yolun aşağısındaki fiyakalı kokteyl bar sayesinde bir yirmi dört saat daha dayandı. Uzatabileceği kadar uzatmıştı. Harekete geçme zamanı gelmişti; ya şimdi ya hiç.

O sabah yataktan çıkarken bedenini baştan aşağı soğuk bir ürperti kaplamıştı. Oyunun Efendisi Verrick'in işe alma süreci Minimax'ın temel prensibiyle birleştirilmişti: pozisyona bağlı yeminler görünüşe göre rastgelelik esasına göre dağıtılıyordu. Benteley altı günde belirli bir örüntü tespit edememişti. Başarılı bir başvuruyu belirleyen etkenin –böyle bir şey varsa– ne olduğunu çıkarmak imkânsızdı. Terledi, hızlı bir duş aldı ve tekrar terledi. Günlerce yoğun bir biçimde çalışmasına rağmen hiçbir şey öğrenmemişti. İşe körlemesine giriyordu. Tıraş oldu, giyindi, Lori'ye ücretini ödeyip onu acentaya geri gönderdi.

Yalnızlık ve korku fena vurdu. Odasını teslim etti, bavulunu depoya koydu ve ek bir güvenlik önlemi olarak ikinci bir muska daha aldı. Umumi tuvalette uğuru içine düğmeledi ve fenolbarb makinesine on sent attı. Sedatif onu az biraz rahatlattı; dışarı çıkarak bir robot taksi durdurdu.

"Ana Direktörlük binası," dedi sürücüye. "Acele etme."

"Peki beyefendi veya hanımefendi," diye cevap verdi MacMillan robot ve "Nasıl isterseniz," diye ekledi. MacMillanlar ince ayrımlar yapamazdı.

Çatıların üzerinde hızla ilerleyen taksinin içine ılık bahar havası doldu. Benteley ilgilenmiyordu; gözleri ilerde büyüyen binalara dikiliydi. Yazılı evrakları bir önceki gece içeri yollanmıştı. Doğru zamanı beklemişti; evrakları Direktörlük yetkililerinden oluşan sonsuz zincirdeki ilk kontrolcünün önüne gelmek üzere olmalıydı.

"Geldik beyefendi veya hanımefendi." Robot taksi yavaşladı ve kendini kancalayarak durdurdu. Benteley ücretini ödeyip açık kapıdan dışarı adım attı.

Her yerde bir koşuşturmaca vardı. Hava heyecanlı mırıltılarla kıpır kıpırdı. Son birkaç haftanın gerginliği doruk noktasına ulaşmıştı. Kurnaz satıcılar "metodlar" pazarlıyorlardı, şişenin seğirmelerini tahmin etmesi ve bütün Minimax oyununu yenmesi garantili, düşük fiyatlı teoriler. Kalabalık satıcıları görmezden geliyordu, zira elinde gerçek bir tahmin sistemi olan biri bunu satmaz, kullanırdı.

Ana yaya yollarından birinde Benteley bir sigara yakmak için durakladı. Elleri titremiyordu, tam değil. İşlemlerin yapıldığı salona doğru ağır ağır ilerlerken evrak çantasını kolunun altına sıkıştırıp ellerini ceplerine soktu. Ağır kontrol kemeri bedeninin çevresinden geçtikten sonra içerideydi. Belki de gelecek ay bu zamanlarda Direktörlüğe bağlı olacaktı... gözlerini umutla kemere kaldırıp gömleğinin içindeki uğurlardan birine dokundu.

"Ted," dedi cılız ve ısrarlı bir ses. "Bekle."

Durdu. Lori göğüsleri hoplayarak kalabalığın arasından kendine yol açtı ve hızla Benteley'ye

ulaştı. "Sana verecek bir şeyim var," dedi nefes nefese. "Seni burada bulacağımı biliyordum."

Benteley "Ne oldu?" diye sordu gerilerek. Direktörlüğün telepat birliğinin yakınlarda olduğunun farkındaydı; özel düşüncelerini canı sıkılmış seksen telepatın ellerine vermek özellikle istediği bir şey değildi.

"Al." Lori, Benteley'nin boynuna uzanıp bir şey taktı. Yanlarından geçenler sempatiyle gülümsediler; yeni bir uğurdu.

Benteley uğuru inceledi. Pahalıya benziyordu. "Bana herhangi bir faydası olacağını düşünüyor musun?" diye sordu kıza. Planları arasında Lori'yi tekrar görmek yoktu.

"Umuyorum." Lori koluna kısaca dokundu. "Bu kadar iyi olduğun için teşekkürler. Söylememe fırsat vermeden beni aceleyle gönderdin." Hüzünle oyalandı. "Şansın olduğunu düşünüyor musun? Vay canına, eğer alınırsan muhtemelen burada Batavia'da kalacaksın."

Benteley sinirlendi. "Burada dururken zihnin okunuyor. Verrick telepatları her yere yerleştirmiş durumda."

"Önemli değil," dedi Lori dalgın dalgın. "Bir telekızın saklayacak bir şeyi yoktur."

Benteley gülümsemedi. "Benim hoşuma gitmiyor. Bugüne kadar hiç zihnim okunmadı." Omuzlarını silkti. "Ama eğer buraya gireceksem buna alışmam gerekecek."

Kimlik kartı ve yetenek kartını hazırda tutarak ana masaya doğru gitti. Sıra hızla ilerliyordu. Birkaç saniye sonra bir MacMillan görevlisi onları kabul etti, hızlıca gözden geçirdi, sonra aksi bir

tavırla, "Pekâlâ Ted Benteley. İçeri girebilirsin," dedi.

"O zaman," dedi Lori cansız bir sesle, "Sanırım görüşeceğiz. Eğer buraya girersen..."

Benteley sigarasını söndürdü ve iç ofislerin girişine doğru döndü. Kızın varlığını çoktan unutmuş gibiydi. "Seni ararım," diye geveledi. Bekleyen insanların arasından geçti, evrak çantasını sıkıca kavradı ve çabucak kapıdan içeri girdi. Kapı arkasından anında kapandı.

İçerideydi: başlamıştı.

Balmumuyla şekil verilmiş küçük bıyığı ve çelik çerçeveli gözlüğüyle orta yaşlı ufak tefek bir adam kapının yanında durmuş onu dikkatle izliyordu. "Sen Benteley'sin, öyle mi?

"Doğru," diye cevap verdi Benteley. "Oyunun Efendisi Verrick'i görmek için buradayım."

"Neden?"

"8-8 sınıfında bir pozisyon arıyorum."

Kızın biri aniden önünden geçip ofise girdi. Benteley'yi görmezden gelerek aceleyle, "Bitti işte," dedi. Elini şakağına götürdü. "Gördün mü? Şimdi mutlu musun?"

"Beni suçlama," dedi ufak tefek adam. "Yasa böyle."

"Yasaymış!" Kız masanın üzerine oturdu, başını savurup dağınık kızıl saçlarını gözünden çekti. Masadan bir paket sigara buldu ve titreyen, sinirli parmaklarla bir sigara yaktı. "Hadi Peter, cehennem olup gidelim buradan. Burada önemli hiçbir şey kalmadı."

"Kalacağımı biliyorsun," dedi ufak tefek adam.

"Budalanın tekisin." Benteley'nin varlığını ilk kez fark eden kız yarı ona döndü. Yeşil gözleri hayret ve merakla kırpıştı. "Sen kimsin?"

"Belki başka bir zaman gelsen daha iyi olacak," dedi ufak tefek adam Benteley'ye. "Bu tam olarak iyi bir..."

"Buraya kadar beni başınızdan savmanız için gelmedim," dedi Benteley boğuk bir sesle. "Verrick nerede?"

Kız onu merakla süzdü. "Reese'i mi görmek istiyorsun? Ne satıyorsun?"

Benteley "Ben biyokimyacıyım," diye karşılık verdi kaba bir sesle. "8-8 sınıfı bir pozisyon arıyorum."

Kızın kırmızı dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi? İlginç..." Çıplak omuzlarını silkti. "Ona yemin ettir, Peter."

Ufak tefek adam tereddüt etti. İsteksizce elini uzattı. "Ben Peter Wakeman," dedi Benteley'ye. "Bu da Eleanor Stevens. Kendisi Verrick'in özel sekreteridir."

Benteley'nin beklediği tam olarak bu değildi. Üçü birbirini tartarken anlık bir sessizlik oldu.

"MacMillan onu içeri gönderdi," dedi Wakeman derhal.

"8-8'ler için seçmeler var. Ama sanırım Verrick'in daha fazla biyokimyacıya ihtiyacı yok, zaten yeterince var."

"Sen nereden biliyorsun ki?" diye çıkıştı Eleanor Stevens. "Bu seni ilgilendirmez, kadroya sen bakmıyorsun."

"Sağduyumu kullanıyorum." Wakeman kasten kızla Benteley'nin arasına girdi. "Üzgünüm," dedi

Benteley'ye. "Burada zamanını boşa harcıyorsun. Tepe işe alma ofislerine git – her zaman biyokimyacı alıp satıyorlar."

"Biliyorum," dedi Benteley. "On altı yaşımdan beri Tepe sistemi için çalışıyorum."

"O zaman burada ne arıyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Oiseau-Lyre beni çıkardı."

"Soong'a git."

"Artık herhangi bir Tepe için çalışmayacağım!" Benteley'nin sesi sertçe yükseldi. "Tepelerle işim bitti."

"Neden?" diye sordu Wakeman.

Benteley sinirle homurdandı. "Tepeler yozlaşmış. Bütün sistem çürüyor. En yüksek parayı veren satın alabilir... açık artırma da devam ediyor."

Wakeman düşünüp taşındı. "Bunun senin için ne önemi var anlamıyorum. Yapman gereken bir işin var; düşünmen gereken şey bu."

"Zamanım, becerim ve bağlılığıma karşılık para alıyorum," dedi Benteley onaylayarak. "Temiz beyaz bir laboratuvarım ve hayat boyu çalışıp kazanacağımdan daha pahalıya mal olan ekipmanlara erişimim var. Statü sigortasına ve eksiksiz korumaya sahibim. Ancak yaptığım çalışmaların sonuçlarını merak ediyorum. En nihayetinde neye yaradıklarını merak ediyorum. Nereye gittiklerini merak ediyorum."

"Nereye gidiyor?" diye sordu Eleanor.

"Sıçan deliğinden aşağı! Kimseye bir yardımı dokunmuyor."

"Kime yardım etmeli ki?"

Benteley bir karşılık bulmak için çabaladı. "Bil-

miyorum. Bir yerlerde birine. Yaptığın işin faydası olsun istemez misin? Oiseau-Lyre'in kokusuna dayanabildiğim kadar dayandım. Tepelerin birbirinden ayrı, bağımsız ekonomik birimler olmaları gerekiyor ama gerçekte oldukları şey sevkiyatlar, şişirilmiş masraflar ve tahrif edilmiş vergi iadeleri. Dahası da var. Tepenin sloganını bilirsin: HİZMET İYİDİR, DAHA İYİ HİZMET EN İYİSİDİR. Saçmalık! Tepelerin herhangi birine hizmet etmekle ilgilendiğini mi sanıyorsun? Halkın yararı için var olmak yerine halkın üzerinde parazit gibi yaşıyorlar."

"Tepelerin hayırsever kuruluşlar oldukları aklımdan bile geçmedi," dedi Wakeman soğuk bir tavırla.

Benteley huzursuzca ikisinden de uzaklaştı; sanki onları eğlendirmeye gelmiş gibi seyrediyorlardı onu. Neden Tepeler yüzünden öfkeliydi? Bir Tepede sınıflandırılmış kul olmak iyi kazandırıyordu; henüz şikâyet eden kimse olmamıştı. Ama o şikâyet ediyordu. Belki de sorun yeterince gerçekçi olamamasıydı. Bu, çocuk rehberlik kliniğinin içinden çekip atamadığı çağdışı bir hayatta kalmaydı. Her neydiyse dayabildiği kadar dayanmıştı.

"Direktörlüğün daha iyi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Wakeman. "Sanırım onunla ilgili çok fazla hayalin var."

"Bırak da yemin etsin," dedi Eleanor kayıtsızca. "İstediği buysa, ver ona."

Wakeman başını salladı. "Ona yemin ettirmeyeceğim."

"Ben yaparım o zaman," diye cevap verdi kız.

"İzninizle," dedi Wakeman. Masasının çekmecesinden 750 ml'lik bir viski şişesi çıkarıp kendisine bir içki koydu. "Bana katılmak isteyen var mı?"

"Hayır teşekkürler," dedi Eleanor.

Benteley sinirle sırtını döndü. "Bütün bunlar neyin nesi? Direktörlük bu şekilde mi yönetiliyor?"

Wakeman gülümsedi. "Görüyorsun ya, hayallerin parçalanıyor. Olduğun yerde kal Benteley. Durumunun iyi olduğunun farkında değilsin."

Eleanor masadan aşağı kayıp aceleyle odadan çıktı. Hemen Oyunun Efendisini temsil eden geleneksel sembolle geri döndü. "Buraya gel Benteley. Ben yeminini kabul edeceğim." Masanın ortasına Reese Verrick'in ten rengi küçük plastik bir büstünü koyup hızla Benteley'ye döndü. "Hadi gel." Benteley yavaşça masaya doğru giderken kız uzanıp boynundaki ipin ucunda asılı keseye, Lori'nin taktığı uğura dokundu.

"Ne tür bir uğur bu?" diye sordu. Kız Ted'i yanına çekti. "Anlatsana bana."

Benteley kıza manyetize minik çeliği ve beyaz tozu gösterdi. "Bakirenin sütü," diye açıkladı ters ters.

"Tek taşıdığın bu mu yani?" Eleanor çıplak göğüsleri arasında sallanan bir dizi uğuru işaret etti. "İnsanlar tek uğurla nasıl idare ediyor hiç aklım almıyor." Yeşil gözleri parlıyordu. "Belki de idare etmiyorsunuzdur. Belki de bu yüzden şansınız kötü gidiyor."

"Yüksek bir pozitif ölçeğim var," diye başladı Benteley rahatsız bir şekilde. "Bundan başka iki uğurum daha var. Bunu bana birisi verdi."

"Ah?" Benteley'ye eğilerek uğuru dikkatle inceledi. "Bir kadının alacağı türden bir uğura benziyor. Pahalı ama biraz fazla göz alıcı."

"Verrick'in hiç uğur taşımadığı doğru mu?" diye sordu Benteley.

"Doğru," diye cevapladı Wakeman. "Onlara ihtiyacı yok. Şişe onu Bir numaraya getirdiğinde zaten sınıfı 6-3'tü. Şanstan bahsediyorsak o adamda var. Aynı çocukların eğitim bantlarında gördüğün gibi en tepeye kadar yükseldi. Şans paçalarından akıyor."

"Biraz kendilerine de bulaşır umuduyla ona dokunan insanlar gördüm," dedi Eleanor utangaç bir gururla. "Onları suçlayamam. Kendim de ona dokundum, birçok kez."

Kızın soluk şakaklarını işaret eden Wakeman usulca "Sana ne faydası dokundu?" diye sordu.

"Reese ile aynı yerde ve zamanda dünyaya gelmedim," diye kestirip attı Eleanor.

"Astro-kozmolojiyi tasvip etmem," dedi Wakeman sakin bir sesle. "Bence şans kazanılabilir ya da kaybedilebilir. Bir dönem sürekli şansın yaver gider, bir dönem de gitmez." Benteley'ye doğru yavaş ve dikkatlice konuşarak devam etti, "Verrick şu anda şanslı olabilir ama bu her zaman şanslı olacağı anlamına gelmiyor. Onlar..." Belli belirsiz üst katı işaret etti, "Onlar bir tür denge görmek isterler." Çabucak ekledi, "Hıristiyan filan değilim, anlıyorsunuz ya. Her şeyin tesadüfi olduğunu biliyorum." Benteley'nin suratına nane ve soğan kokularının karıştığı bir nefes verdi. "Ama, herkes bir gün şansı yakalayabilir. Kudretliler her zaman yerlerinden olur."

Eleanor, Wakeman'a uyaran bir bakış attı. "Dikkatli ol."

Wakeman gözlerini Benteley'den ayırmayan yavaşça konuştu. "Sana söylediklerimi unutma. Bağlılık yemininden kurtulmuşsun, bundan yararlan. Verrick'e yemin etme. Kalıcı kullarından biri olarak ona takılıp kalacaksın. Bundan da hoşlanmayacaksın."

Benteley ürperdi. "Doğrudan Verrick'e mi yemin etmem gerektiğini söylüyorsun? Bu Oyunun Efendisine bağlı, pozisyona dayalı bir yemin değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Eleanor.

"*Neden?*"

"Şu anda işler biraz belirsiz. Sana daha fazla bilgi veremem. Sonrasında sınıf gerekliliklerine göre sana bir görev verilecek, orası kesin."

Benteley evrak çantasını sıkıca kavrayıp amaçsızca onlardan uzaklaştı. Stratejisi, planı dağılmıştı. Burada karşılaştığı hiçbir şey beklentileriyle örtüşmüyordu. "Sonra içeride miyim?" diye sordu yarı kızgın. "Kabul edilebilir mi oluyorum?"

"Elbette," dedi Wakeman umursamazca. "Verrick ulaşabildiği bütün 8-8'leri istiyor. Kaçırman mümkün değil."

Benteley çaresizce geriye çekildi. Bir terslik vardı. "Bekle," dedi, kafası karışmış ve tereddütlü bir halde, "Bunu etraflıca düşünmem gerek. Karar vermek için bana zaman verin."

"Elbette," dedi Eleanor ilgisizce.

"Teşekkürler." Benteley durumu tekrar değerlendirmek üzere bir köşeye çekildi.

Eleanor elleri ceplerinde odada dolandı. "O

adamdan haber var mı?" diye sordu Wakeman'a. "Bekliyorum."

"Sadece bana kapalı-devre yapılan ilk uyarı," dedi Wakeman. "Adı Leon Cartwright. Bir tür tarikat üyesi, uçuk bir örgüt. Nasıl biri olduğunu merak ediyorum."

"Ben etmiyorum." Eleanor pencerede durdu ve keyifsiz gözlerle aşağıdaki caddelere ve rampalara baktı. "Yakında cırlamaya başlarlar. Çok sürmez." Birden kolunu kaldırıp ince parmaklarını şakaklarının üzerinde gezdirdi. "Tanrım, belki de hata yaptım. Ama her şey bitti, yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bir hataydı," diyerek onayladı Wakeman. "Biraz daha büyüdüğünde ne büyüklükte bir hata olduğunu anlayacaksın."

Kızın yüzünden bir korku ifadesi gelip geçti. "Verrick'i asla bırakmayacağım. Onunla kalmak zorundayım!"

"Neden?"

"Güvende olurum. O beni korur; her zaman korudu."

"Birlik seni korur."

"Birlikle herhangi bir alakam olsun istemiyorum." Kırmızı dudakları düzgün beyaz dişlerinin üstünde gerildi. "*Ailem*. Hevesli amcam Peter satılık, aynı onun Tepeleri gibi." Benteley'yi işaret etti. "Burada onu bulamayacağını düşünüyor."

"Bu satılık olup olmama meselesi değil," dedi Wakeman. "Prensip meselesi. Birlik bireyden üstündür."

"Birlik bir demirbaş, aynı bu masa gibi." Eleanor uzun tırnaklarını masanın yüzeyinde gezdir-

di. "Bütün mobilyayı, masayı, ışıkları, ipvic'leri, Birliği satın alıyorsun." Gözleri tiksintiyle parladı. "Bir Prestoncı, öyle mi?"

"Evet öyle."

"Onu görmeye istekli olmana şaşırmamak gerek. Marazi bir açıdan, sanırım ben de merak ediyorum. Koloni gezegenlerden birinden gelen tuhaf bir hayvanı merak edeceğim gibi."

Masada Benteley düşüncelerinden sıyrıldı. "Tamam," dedi yüksek sesle. "Hazırım."

"Tamam." Eleanor masanın arkasına geçti, bir eli havada diğeri büstün üstündeydi. "Yemini biliyor musun? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Benteley bağlılık yeminini ezbere biliyordu ama içini kemiren şüphe onu neredeyse duracak kadar yavaşlattı. Wakeman olanları onaylamıyormuşçasına, sıkılmış bir tavırla tırnaklarını inceliyordu, ufak tefek bedeninden olumsuzluk yayılıyordu sanki. Eleanor Stevens hırslı gözlerle izliyordu, yüzü anbean değişen karmaşık duygularla ciddileşmişti. Benteley ters giden bir şeyler olduğuna dair giderek artan bir inançla küçük plastik büste doğru bağlılık yeminini okumaya başladı.

Yarısına gelmişken, ofisin kapıları kayarak açıldı ve bir grup adam gürültüyle içeri girdi. Adamlardan biri diğerlerine tepeden bakıyordu. İri kıyımdı, kaba ve geniş omuzluydu, ak düşmüş saçları ve yıpranmış bir yüzü vardı. Etrafı ona kişisel bağlılık yemini etmiş çalışanlarıyla çevriliydi, masada sürmekte olan işlemi görünce durdu.

Wakeman bakışlarını kaldırarak Verrick'le gözgöze geldi. Belli belirsiz gülümsedi ve hiçbir

şey söylemedi ama tavrı net olarak görünüyordu. Eleanor Stevens taş kesilmişti. Yanakları kızardı, bedeni yay gibi gerildi, Benteley'nin tedirgin sözcüklerini bekledi. Benteley okumayı bitirir bitirmez tekrar hayata döndü. Plastik büstü dikkatle taşıyarak aceleyle ofisten çıkardı, döndüğünde elini uzattı.

"Y-kartınızı istiyorum Bay Benteley. Almamız gerekiyor."

Benteley uyuşmuş bir halde kartını teslim etti. İşte yine gitmişti.

"Bu da kim?" Verrick elini Benteley'ye doğru sallayıp gümbürdedi.

"Tam da şimdi yemin etti. Bir 8-8." Eleanor gergin bir tavırla eşyalarını masadan topladı; göğüslerinin arasında uğurları heyecanla şıkırdayıp titreşti. "Gidip ceketimi alayım."

"8-8? Biyokimyacı mı?" Verrick, Benteley'yi ilgiyle inceledi. "Bir işe yarar mı?"

"Fena değil," dedi Wakeman. "Zihninin okuduğum kadarıyla birinci sınıf görünüyor."

Eleanor aceleyle dolabın kapısını çarptı, ceketini çıplak omuzlarının üzerine attı ve ceplerini doldurdu. "Oiseau-Lyre'den yeni geldi." Verrick'in etrafında kümelenmiş gruba katılmak için nefes nefese koşturdu. "Henüz bilmiyor."

Verrick'in geniş yüzü yorgunluk ve endişeyle kırışmıştı, ama bir şey onu neşelendirmiş gibi gözleri –kalın kaş kemiğinin epeyi aşağısında kalan sert gri küreler– belli belirsiz parladı. "Son kırıntılar, bir süre daha. Geri kalanı Cartwright'a, Prestoncı'yagidecek." Benteley'ye "Adın ne?" diye sordu.

Benteley ismini gevelerken el sıkıştılar. Verrick'in kocaman eli ölümüne bir kavramayla elinin kemiklerini çatırdatırken Benteley cılız bir sesle sordu, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Düşünmüştüm ki..."

"Farben Tepesi." Verrick ve grubu çıkış rampasına doğru ilerledi, yeni Oyunun Efendisini beklemek üzere geride kalan Wakeman dışında herkes. Verrick, Eleanor Stevens'a kısaca açıkladı. "Oradan çalışacağız. Farben'i geçen yıl kişisel olarak sahiplendim. Olanlara rağmen, orada hâlâ bağlılık talep edebilirim."

Ani bir dehşete kapılan Benteley, "Neye rağmen?" diye sordu ısrarla. Dış kapılar açıktı, parlak gün ışığı sokaktan gelen seslerin uğultusuna karışarak üzerlerine vurdu. İlk defa haber makinelerinin bağrışları kulağına çok yüksek geldi. Grup rampadan aşağı, alanda bekleyen kıtalararası ulaşım araçlarına doğru inerken Benteley boğuk bir sesle, "*Neler oluyor?*" diye çıkıştı.

"Hadi," diye homurdandı Verrick. "Çok geçmeden her şeyi öğreneceksin. Burada durup konuşamayacak kadar çok işimiz var."

Benteley yavaşça grubu takip etti, ağzında dehşetin bakır tadını alıyordu. Artık biliyordu. Dört yanında cırtlak sesler bağırıyor, kamuya ait haber makinelerinin heyecanlı mekanik sesiyle duyuruluyordu.

Gruplaşmış insanların arasından ilerlerken, "Verrick indi!" diye bağırıyordu makineler. "Şişe Prestoncı'yı Bir numara yaptı! Batavia zamanıyla bu sabah dokuz otuzda şişe seğirdi! Verrick tamamıyla devre dışıııı!"

Alametlerin öngördüğü olay, rastgele güç-seğirmesi yaşanmıştı. Verrick Bir numaralı pozisyondan çekilmişti; artık Oyunun Efendisi değildi. En dibi boylamış, Direktörlükten tamamen atılmıştı.

Ve Benteley ona yemin etmişti.

Geri dönmek için çok geçti. Farben Tepesine doğru gidiyordu. Hep beraber, dokuz gezegen sistemini soluk kesici bir kış fırtınası gibi ürperten olayların ortasında kalmışlardı.

2

Leon Cartwright sabah erken saatlerinde 82 model antika Chevrolet'sini dar, virajlı sokaklarda dikkatle sürüyordu. Becerikli elleri direksiyonu sıkı sıkı kavramış, gözlerini ilerideki trafiğe dikmişti. Her zamanki gibi modası geçmiş ama pırüpak çift düğmeli bir takım giymişti. Kafasına şekilsiz bir şapka oturtmuştu ve yeleğinin cebinde saati kendi kendine tıkırdıyordu. Her yerinden demodelik ve yaşlılık akıyordu. Altmışında vardı belki, zayıf ve dinç, çok uzun ve dik bir adamdı, fakat kemikleri ufaktı, açık mavi gözlüydü ve bilekleri yaşlılık lekeleriyle doluydu. Kolları inceydi ama güçlü ve sırım gibiydi. İnce yüzünde sakin, hatta neredeyse nazik bir ifade vardı. Ya kendine ya da yaşlı arabaya tam olarak güvenemiyormuş gibi direksiyon sallıyordu.

Arka koltukta gönderilmeye hazır posta bandı yığınları vardı. Arabanın zemini, damgalanıp gönderilecek metal yaprak tomarların ağırlığı altında çökmüştü. Eski bir yağmurluk, bayatlamış bir öğle yemeğinin durduğu saklama kabı ve çok

sayıda kullanılmış galoşla beraber bir köşeye tıkılmıştı. Koltuğun altında, üç yıl önce oraya sokulmuş dolu bir tabanca duruyordu.

Cartwright'ın iki yanındaki binalar eski ve soluktu, tozlu pencereler ve cansız neon tabelalardan oluşan boyaları soyulan ince yapılar. Kendisi ve arabası gibi geçen yüzyılın kalıntılarıydılar. Solmuş pantolon ve iş ceketleri içindeki ruhsuz adamlar, elleri ceplerinde, gözlerinde boş ve soğuk bir ifade, kapı önlerinde oturmuş ve duvarlara yaslanmış aylaklık ediyorlardı. Şekilsiz siyah paltolar içindeki tıknaz orta yaşlı kadınlar huzursuz ailelerine, idrar kokulu ve havasız evlerine geri götürmek üzere pörsümüş mallar ve bayat yiyecekler arasından huysuz bir seçim yapmak üzere külüstür alışveriş arabalarını karanlık marketlere sürüklüyorlardı.

Cartwright'ın gözlemlediği kadarıyla insanlığın yazgısı son zamanlarda pek değişmemişti. Sınıflandırma sisteminin, karmaşık oyunların, pek kimseye bir faydası dokunmamıştı. Snfsız'lar, yani sınıflandırılmamışlar, hâlâ oldukları yerdeydi.

Yirminci yüzyılın başlarında üretim sorununa çare bulunmuş; sonrasındaysa tüketim sorunu topluma bela olmuştu. 1950'lerde ve 60'larda, tüketim malları ve çiftlik ürünleri bütün Batı Dünyasında muazzam dağlar halinde yığılmaya başladı. Mümkün olduğu kadarı elden çıkarıldı, fakat bu açık pazarın düzenini tehdit etti. 1980'lere gelindiğinde, bulunan geçici çözüm, ürünleri – her hafta milyarlarca dolar değerinde malı– yığıp yakmaktı.

Her cumartesi, şehir halkı asık suratlı kızgın

kalabalıklar halinde toplanır, askeri birliklerin kimsenin satın alamadığı arabaları, ekmek kızartma makinelerini, giysileri, portakalları, kahveyi ve sigaraları benzin püskürtüp kör edici bir ateşte yakmasını seyrederdi. Her şehirde satın alınamayan kıymetli malların sistemli biçimde imha edildiği, çitlerle çevrelenmiş, bir çeşit çöp ve kül yığını, bir yakma alanı vardı.

Oyunlar eser miktarda yardımcı olmuştu. Madem insanların pahalı ürünleri satın almaya paraları yetmiyordu, o halde kazanmayı umabilirlerdi. Ekonomi on yıllardır tonlarca ışıltılı ürünü dağıtan detaylı elden çıkarma araçlarıyla destekleniyordu. Ama otomobil, buzdolabı ve televizyon kazanan her bir kişi için kazanamayan milyonlar vardı. Yıllar içinde, oyunlardaki ödüller maddi eşyalardan daha gerçekçi öğelere –güç ve prestij– doğru bir gelişme gösterdi: En tepede de yüce mevki yer alıyordu: güç dağıtıcısı olan Oyunun Efendisi – bu da Oyunun kendisini yönetmek demekti.

Toplumsal ve ekonomik sistemin dağılması yavaş, aşamalı ve derin olmuştu. O kadar derine indi ki insanlar doğa yasasına bile inançlarını kaybettiler. Hiçbir şey istikrarlı veya sabit görünmüyordu; evren kaygan bir zemin haline gelmişti. Sonra ne olacağını kimse bilmiyordu. Kimse bir şeye güvenemiyordu. İstatiksel tahminler yaygınlaştı... sebep ve sonuç mefhumu bile yok oldu. İnsanlar, çevreyi kontrol edebileceklerine inanmayı bıraktılar; geriye kalan tek şey olası ardıllıktı: tesadüfi şansın olduğu bir evrende yüksek ihtimaller.

Minimax teorisi –M-oyunu– metanetli bir geri çekilme sayılabilirdi, insanların mücadele verdikleri amaçsız girdaba katılmamaktı. M-oyunu oyuncuları hiçbir zaman kendini tam anlamıyla vermezdi; hiçbir şeyi riske atmaz, hiçbir şey kazanmaz... ve ağır bir yenilgiye uğramazdı. Diğer oyunculardan daha uzun süre dayanabilmek için kazancını saklamaya bakardı. M-Oyunu oyuncuları oturup oyunun bitmesini beklerdi; bu, umabilecekleri en iyi şeydi.

Minimax, büyük hayat oyununda hayatta kalma yöntemi, iki yirminci yüzyıl matematikçisi von Neumann ve Morgenstern tarafından icat edilmişti. İkinci Dünya Savaşı, Kore Savaşı ve Nihai Savaşta kullanılmıştı. Askeri stratejistler, ardından da yatırımcılar teoriyle oynamışlardı. Yüzyılın ortasında von Neumann ABD Atom Enerjisi Komisyonuna atandı: bu da teorisinin artan öneminin kabulüydü. İki buçuk yüzyıl sonra Hükümetin temeli haline geldi.

Elektronik tamircisi ve vicdan sahibi insan, Leon Cartwright, işte bu nedenle bir Prestoncı olmuştu.

Cartwright sinyal vererek antika arabasını kaldırım kenarına çekti. İlerde Cemiyet binası, mayıs güneşi altında kirli beyaz parlıyordu. Üç katlı ahşap yapının tek tabelası bitişikteki çamaşırhanenin üzerinden fırlamıştı: PRESTON CEMİYETİ Merkez Büroları Arkadadır.

Burası arka girişti, yükleme platformu. Cartwright otomobilinin bagajını açtı ve postalanacak basılı yayın kolilerini kaldırıma sürüklemeye başladı. Çevresinden geçip giden insanlar onu gör-

mezden geldi; birkaç metre ileride bir balık satıcısı benzer şekilde kendi kamyonunu boşaltıyordu. Sokağın karşısında bir otelin karaltısı dükkânlar ve köhne işyerlerinden oluşan karışık bir asalak ailesini koruyordu: tefeci dükkânları, purocular, kerhaneler.

Bir koliyi dizlerine indiren Cartwright dar yoldan aşağı, binanın kasvetli deposuna doğru yuvarladı. Tek bir atronik ampul rutubetli karanlıkta cılız bir ışıkla yanıyordu. Malzemeler –kasalar ve tellerle bağlı kutulardan oluşan yüksek sütunlar halinde– dört duvara istiflenmişlerdi. Boş bir yer buldu, ağır yükünü bıraktıktan sonra koridordan geçip sıkışık dar ön ofise girdi.

Ofis ve çıplak bekleme odası –her zamanki gibi– boştu. Binanın ön kapısı ardına kadar açık duruyordu. Cartwright bir mektup yığınını eline aldı; çökmüş koltuğa otururken postayı masaya yaydı ve gözden geçirmeye başladı. Önemli bir şey yoktu: baskı, nakliye ve kira faturaları, gecikmiş çöp toplama, elektrik ve su cezaları.

Bir mektubu açıp içinden bir beş dolar ve yaşlı bir kadının titrek el yazısıyla yazılmış uzun bir not çıkardı. Birkaç tane daha minik katkı vardı. Hepsini toplayınca Cemiyetin otuz dolar bağış aldığını anladı.

Rita O'Neill, Cartwright'ın arkasındaki kapı ağzında belirerek "Huzursuzlanmaya başladılar," dedi. "Belki de artık başlamalıyız."

Cartwright içini çekti. Zaman gelmişti. Ayağa kalkarak kül tablasını boşalttı, Preston'ın *Alev Diski*'nin bir yığın kenarları kıvrılmış kopyasını düzeltti ve dar koridor boyunca isteksizce kızı ta-

kip etti. John Preston'ın sinek lekeli bir fotoğrafının altında, atkı askılarının hemen solundan ileri adımını attı ve sahte bir yarıktan asıl koridorun paralelindeki bir geçide girdi.

Onu görür görmez odayı dolduran insanların konuşmaları bıçak gibi kesildi. Bütün gözler üzerine çevrildi; korkuyla karışık hevesli bir umut odadakileri ürpertti. Rahat bir nefes almışlardı, odadaki birkaç kişi ona yaklaştı. Mırıltılar tekrar şiddetlenmeye başladı ve uğultuya dönüştü. Şimdi hepsi onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardu. Ortaya doğru yürürken etrafında heyecanlı, el kol hareketi yapan kadın ve erkeklerden bir halka oluştu.

"İşte başlıyoruz," dedi Bill Konklin rahatlamış bir sesle.

Onun yanında Mary Uzich sabırsızca, "O kadar uzun zaman bekledik ki artık daha fazla bekleyemeyiz!" dedi.

Cartwright listeyi bulana kadar cebini yokladı. hayret verici çeşitlilikte bir insan grubu endişeyle çevresini sardı: Sessiz ve korkmuş bir halde eşyalarına yapışmış Meksikalı işçiler, sert ifadeli şehirli bir çift, bir jet ateşçisi, Japon optik işçileri, kırmızı dudaklı bir telekız, kurutulmuş gıda satan bir dükkânın orta yaşlı sahibi, bir tarım bilimi öğrencisi, bir patentli ilaç satıcısı, bir aşçı, bir hemşire, bir marangoz. Her biri terliyor, birbirlerini ittiriyor, dinliyor, dikkatle izliyordu.

Bunlar becerileri kafalarında değil, ellerinde olan insanlardı. Yetenekleri yıllar süren pratik ve çalışmadan, eşyalarla doğrudan temastan gelmişti. Bitki yetiştirebilir, temel atabilir, sızıntı ya-

pan boruları tamir edebilir, makine bakımı yapabilir, kıyafet dokuyabilir ve yemek pişirebilirlerdi. Sınıflandırma sistemine göre başarısızlardı.

"Sanırım herkes burada," dedi Jereti gergin bir tavırla. Cartwright dua edecekmişçesine derin bir nefes aldı ve sesini herkesin duyabileceği şekilde yükseltti. "Siz gitmeden önce bir şey söylemek istiyorum. Gemi harekete hazır; alandaki dostlarımız tarafından kontrol edildi."

"Bu doğru," diye onayladı Kaptan Groves, deri ceket, eldiven ve çizmeleriyle sert yüzlü, etkileyici bir siyahtı.

Cartwright elindeki buruşturulmuş bir parça metal yaprağı takırdattı. "Evet, zaman geldi. Tereddütü olan var mı? Vazgeçmek isteyen var mı?"

Heyecan ve gerginlik vardı ama kimse kıpırdamadı. Mary Uzich, Cartwright'a gülümsedi, sonra da yanındaki genç adama. Konklin koluyla Mary'i sarıp onu kendine çekti.

"Uğruna çalıştığımız şey bu," Cartwright devam etti. "Paramızı ve zamanımızı bu an için harcadık. Keşke John Preston da burada olsaydı; bunu görmekten memnun olurdu. Bir gün olacağını biliyordu. Koloni gezegenlerini geçip Direktörlüğün kontrol ettiği bölgelerin ötesine gidecek bir gemi olacağını biliyordu. İnsanların yeni sınırlar... ve özgürlük arayacaklarından emindi." Saatini inceledi. "Güle güle ve iyi şanslar, yolunuza gidebilirsiniz. Uğurlarınıza sıkı sıkı sarılın ve dümeni Groves'a bırakın."

Teker teker, az sayıdaki eşyalarını toplayıp ayaklarını sürüyerek odadan çıktılar. Cartwright onlarla el sıkıştı, umut ve teselli sözcükleri mırıl-

dandı. Herkes gittikten sonra boş odada, sessiz ve düşünceli bir halde bir an durdu.

"Bittiğine memnunum," dedi Rita rahatlamış bir sesle. "Bazılarının vazgeçeceğinden korkuyordum."

"Bilinmeyen korkunç bir yerdir. Orada canavarlar var. Kitaplarından birinde Preston insanları çağıran tuhaf seslerden bahseder." Cartwright kendine sileksten bir bardak sade kahve doldurdu. "Eh, bizim de burada rolümüz var. Hangisi daha kötü bilemiyorum."

"Hiçbir zaman inanmadım," dedi Rita farkında olmadan becerikli zarif parmaklarıyla siyah saçlarını düzeltti. "Evreni değiştirebilirsin... yapamayacağın hiçbir şey yok."

Cartwright, "Yapamayacağım bir dolu şey var," diye itiraz etti soğuk bir sesle. "Birkaç şey deneyeceğim, orada burada birkaç hareket başlatacağım, başka bir şeyi sonlandıracağım. Yine de çok geçmeden beni yakalayacaklar."

Rita dehşete düşmüştü. "Nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Gerçekçi davranıyorum." Sesi katıydı, neredeyse vahşi. "Suikastçılar bugüne kadar şişenin seğirttiği her snfsızı öldürdüler. Meydan Okuma Kurultayını kurmaları ne kadar zamanlarını alır sanıyorsun? Bu sistemin denetim ve dengeleri bizi denetlemek ve onları dengelemek için çalışır. Onların gözünde sadece oynamak isteyerek bile kuralları çiğnedim. Bundan sonra başıma ne gelirse suçlusu benim."

"Gemiden haberleri var mı?"

"Sanmam." Kasvetli bir sesle ekledi, "Umarım yoktur."

"Gemi güvende olana kadar dayanabilirsin. Plan bu değil miy..." Rita sözlerini tamamlayamadan korkuyla döndü.

Binanın dışından jetlerin sesi geliyordu. Çatıya bir gemi iniyordu, çelik bir böceğin sesine benzeyen ani bir metalik vızıltı. Çatı kapısı sertçe açılırken yeri sarsan bir gümbürtü koptu, bunu üst katlardan gelen sesler ve hareketlilik izledi. Rita dayısının yüzündeki ifadeyi gördü, gözlerinde bir an parlayan dehşet ve farkındalık. Sonra hepsi yumuşak bir yorgunluk ve huzurun altında kayboldu ve Rita'ya tereddütle gülümsedi.

"Geldiler," diye belirtti, zor duyulan kısık bir sesle.

Ağır asker postalları koridorda göründüler. Yeşil üniformalı direktörlük muhafızları toplantı odasına yayıldılar; arkalarından sıkıca tuttuğu kilitli evrak çantasıyla sakin suratlı bir Direktörlük yetkilisi geliyordu.

"Leon Cartwright sen misin?" diye sordu yetkili. Not defterinin sayfalarını karıştırırken, "Bana belgelerini ver. Yanında mı?" dedi.

Cartwright ceketinin iç cebinden plastik tüpünü çıkardı, kapağını açtı ve ince metal yaprağı yaydı. Belgelerini teker teker masanın üzerine koydu. "Doğum belgesi. Okul ve eğitim kayıtları. Psikolojik analizler. Tıbbi sertifika. Sabıka kaydı. Statü izni. Bağlılık geçmişi beyanı. En son bağlılık çıkışı. Geri kalanların tümü." Yığını yetkiliye doğru itti, ardından ceketini çıkarıp kolunu sıyırdı.

Belgelere şöyle bir göz atan adam kimlik etiketlerini Cartwright'ın ön koluna, etinin derinliklerine

dağlanmış işaretlerle karşılaştırdı. "Parmak izi ve beyin örüntüsünü sonra incelememiz gerekecek. Aslında bu çok lüzumsuz; senin Leon Cartwright olduğunu biliyorum." Belgeleri tekrar adama itti.

"Ben Binbaşı Shaeffer, Direktörlüğün telepat birliğinden. Etrafta başka telepatlar da var. Bu sabah dokuzu biraz geçe bir güç kayması oldu."

"Anlıyorum," dedi Cartwright, gömleğinin kolunu indirip ceketini üzerine giydi.

Binbaşı Shaeffer, Cartwright'ın statü izninin düzgün köşesine dokundu. "Sınıflandırılmış değilsin değil mi?"

"Hayır."

"Yetenek kartın koruyucun olan Tepe tarafından alınmıştır sanırım. Her zamanki sistem bu değil mi?"

"Her zamanki sistem bu," dedi Cartwright. "Ama herhangi bir Tepenin hizmetinde değilim. Evraklarımda da göreceğin gibi bu yılın başlarında serbest bırakıldım."

Shaeffer omuz silkti. "Sonra da muhtemelen yetenek kartını karaborsada satışa çıkardın." Defterini pat diye kapattı. "Şişenin seğirmelerinden çoğu, sayıları sınıflandırılmışların çok üzerinde olduğu için, sınıflandırılmamışlara denk gelir. Ama öyle ya da böyle sınıflandırılmışlar bir şekilde yetenek kartına sahip olmayı başarırlar."

Cartwright yetenek kartını masaya koydu. "İşte benimki."

Shaeffer afallamıştı. "İnanılmaz." Yüzünde Kuşkulu ve şaşkın bir ifadeyle hızla Cartwright'ın zihnini taradı. "Zaten biliyordun. Bunun olacağını biliyordun."

"Evet."

"İmkânsız. Daha yeni oldu, buraya anında geldik. Haber henüz Verrick'e bile ulaşmadı; Birliğin dışında bunu bilen ilk kişi sensin." Cartwright'a yaklaştı. "Bu işte bir yanlışlık var. Bunun olacağını nasıl bildin?"

"O çift başlı buzağı," dedi Cartwright belli belirsiz.

Telepat yetkili düşüncelere dalmış hâlâ Cartwright'ın zihnini keşfediyordu. Ansızın bağlantıyı kesti. "Önemi yok. Sanırım içerden bir bilgi kaynağın var. Bulabilirim; zihninin içinde, üzeri dikkatlice kapatılmış derinlerde bir yerde." Elini uzattı. "Tebrikler. Eğer senin için mahsuru yoksa burada mevzileneceğiz. Birkaç dakika içinde Verrick'e bilgi verilecek. Hazır olmak istiyoruz." Cartwright'ın yetenek kartını ona doğru itti. "Buna sahip çık. Yeni pozisyonun üzerinde hak iddia etmenin tek yolu bu."

"Sanırım," dedi Cartwright, tekrar nefes almaya başlayarak, "sana güvenebilirim." Yetenek kartını dikkatle cebine yerleştirdi.

"Sanırım güvenebilirsin." Shaeffer düşünceli bir tavırla dudaklarını ıslattı. "Garip geliyor... Şu anda üstümüz sensin ve Verrick bir hiç. Psikolojik olarak alışmamız biraz zaman alabilir. Verrick'ten başka bir Oyunun Efendisi hatırlamayan genç Birlik üyeleri..." Omuz silkti. "Kendini bir süreliğine Birliğin eline bırakmanı öneririm. Burada kalamayız ve Batavia'daki birçok kişinin de pozisyona değil, Verrick'e kişisel bağlılık yemini var. Herkesi tarayıp sistematik bir şekilde ayıklamamız gerekiyor. Verrick onları Tepelerin kontrolünü ele almak için kullanıyordu."

"Şaşırmadım."

"Verrick kurnazdır." Shaeffer, Cartwright'ı ciddi gözlerle tarttı. "Oyunun Efendisi olduğu zaman boyunca ona tekrar tekrar meydan okundu. İçeri sızan birileri hep vardı. Sürekli meşguldük, ama sanırım bizler bunun için varız."

"Geldiğine memnun oldum," diye itiraf etti Cartwright. "Gürültüyü duyduğumda gelenin Verrick olduğunu sandım."

"Ona bildirmiş olsaydık o olabilirdi." Shaeffer'ın gözlerinde zalim bir zevk vardı. "Daha yaşlı telepatlar olmasa muhtemelen önce ona haber vermiş olurduk ve buraya fazla acele etmeden gelirdik. Peter Wakeman işi çok abarttı. Sorumluluk ve görev, o tarz şeyler."

Cartwright bunu zihninin bir köşesine yazdı. Peter Wakeman'i araştırmak durumunda kalabilirdi.

"Biz yaklaşırken," diye yavaşça devam etti Shaeffer, "ilk grubumuz, daha geniş bir grubun düşüncelerini yakaladı, besbelli buradan ayrılıyorlardı. Adın ve bu yer zihinlerindeydi."

Cartwright anında temkinli bir tavır takındı. "Ya?"

"Bizden uzaklaşıyorlardı, yani pek bir şey yakalayamadık. Bir gemiyle ilgili bir şey. Uzun bir uçuşla ilgili bir şeyler."

"Hükümet falcıları gibi konuşuyorsun."

"Etrafları yoğun bir korku ve heyecan alanıyla çevriliydi."

"Sana hiçbir şey söyleyemem," diye tekrarladı Cartwright üzerine basa basa. "Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Alaylı bir edayla ekledi: "Belki de bazı alacaklılardır."

Cemiyet binasının dışındaki avluda Rita O'Neill birdenbire gelen kaybolmuşluk hissiyle küçük, amaçsız bir dairenin içinde volta atıyordu. Büyük an gelmiş ve geçmişti; artık tarihin bir parçasıydı.

Topluluk binasının karşısında, içinde John Preston'ın kalıntılarının bulunduğu küçük boş mahzenmezar yükseliyordu. Rita, sinek lekeli sararmış plastik küpün içinde asılı duran koyu, çarpık bedeni görebiliyordu. Elleri kuş kadar göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, gözler kapalı, gözlükler sonsuza dek gereksiz. Eklem iltihabından sakat kalmış küçük eller, kamburu çıkmış, uzağı göremeyen bir varlık. Mezar tozluydu; çevresine çöp ve döküntüler dağılmıştı. Rüzgârın oraya savurup bıraktığı kalmış atıklar. Kimse Preston'ın kalıntılarını görmeye gelmezdi. Mezar unutulmuş, yalnız bir anıttı, aciz ve atılmış, kilden üzücü bir şekli barındırıyordu.

Fakat yarım mil ötede bir filo dolusu eski araba yolcularını alana indiriyordu. Hurdası çıkmış GM cevher yük gemisinin rampası tıklım tıklımdı; insanlar çekine çekine dar metal rampadan aşina olmadıkları gövdeye tırmanıyorlardı.

Fanatikler yoldaydı. Güneş Sisteminin efsanevi onuncu gezegenini, dillere destan Alev Diskini John Preston'ın bilinen evrenin ötesindeki harika dünyasını bulmak ve sahiplenmek için uzayın derinliklerine doğru yola çıkıyorlardı.

3

Cartwright, Batavia'daki Direktörlük binalarına ulaşamadan haber yayılmıştı. Yüksek hızlı kıtalararası roket Güney Pasifik göğünde son sürat ilerlerken gözlerini dikmiş TV ekranını izliyordu. Altlarında mavi okyanus ve sonu gelmeyen siyah noktalar uzanıyordu: Asyalı ailelerin yaşadığı plastik ve metalden kayık evler, Hawaii'den Seylan'a uzanan kırılgan platformlar.

TV ekranı heyecandan çıldırmıştı. Yüzler belirip kayboluyor; görüntüler sersemletici bir hızla değişiyordu. Verrick'in on yıllık geçmişi gösteriliyordu: kalın kaşlı, iri yarı eski Oyunun Efendisinin fotoğrafları ve yaptıklarının özeti. Cartwright hakkında muğlak bilgiler vardı.

Elinde olmadan kendi kendine gergin bir tavırla güldü, bu da telepatları irkiltti. Bir şekilde Preston Cemiyetiyle bağlantılı olduğu dışında, hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Haber makineleri Cemiyet hakkında olabildiğince şey deşip çıkarmıştı: fazla bir şey yoktu. John Preston'ın bölük pörçük hikâyesi: Bilgi Kütüphanelerinden gözle-

mevlerine tırmanan, kitaplarını yazan, bitmek tükenmeyen bilgileri toplayan, boş yere bilgelerle tartışan, nazik sınıflandırmasını kaybeden ve en nihayetinde dibi bulup bilinmezlik içinde ölen ufak tefek çelimsiz adam. Cılız mezar kuruldu. Cemiyetin ilk toplantısı yapıldı. Preston'ın yarı çılgın yarı kahince kitabının baskısına başlandı...

Cartwright bütün bildiklerinin bunlar olduğunu umdu. İçinden dua etmeye devam etti ve gözlerini tv ekranından ayırmadı.

Artık dokuz gezegen sisteminin en yüce otoritesiydi. Telepatik Birliklerle çevrili, emrinde geniş bir ordu, savaş filosu ve polis gücü olan Oyunun Efendisiydi. Rastgele şişe yapısının, engin sınıflandırma aygıtının, oyunların, piyangoların ve eğitim okullarının rakipsiz yöneticisiydi.

Öte yandan, toplumsal ve siyasi sistemi destekleyen endüstriyel yapı, beş Tepe vardı.

"Verrick ne kadar ilerleyebildi?" diye sordu Binbaşı Shaeffer'e.

Shaeffer ne istediğini anlamak için adamın zihnine baktı. "Ha, fena gitmedi. Ağustosa kadar rastgele seğirmeyi ve bütün M-Oyun yapısını kaldırmış olurdu."

"Verrick şu anda nerede?"

"Batavia'dan Farben Tepesine, en güçlü olduğu yere geçti. Oradan çalışacak, planlarından bazılarını yakaladık."

"Birliğinin değerli olacağını görebiliyorum."

"Bir yere kadar. Bizim görevimiz seni korumak: yaptığımız sadece bu. Casus ya da gizli ajan değiliz. Yalnızca hayatını koruyoruz."

"Geçmişteki oranlar nasıl?"

"Bazıları birkaç dakika, bazıları birkaç yıl. Verrick neredeyse en uzun dayanandı, tabii bir de yaşlı McRae var, '78'de, tam on üç yıl yönetimde kaldı. Birlik onun için üç yüzün üstünde meydan okuyucu yakaladı, ama McRae'nin yardımı olmadan yapamazdık. Kurnaz bir piçti. Bazen onun da bir telepat olduğunu düşünüyorum."

"Beni koruyan bir telepat birliği," diye düşüncelere daldı Cartwright. "Beni öldürmeye gelecek suikastçılar."

"Her seferinde tek tek gelecek suikastçılar. Kurultay tarafından onaylanmamış bir amatör tarafından da öldürülebilirsin. Kişisel garezi olan birisi. Ancak bu çok nadir olur. Yapan kişinin eline yetenek kartını yitirmek dışında hiçbir şey geçmez. Siyasi olarak etkisizleştirilir; Oyunun Efendisi olmaktan men edilir. Şişe bir seğirme ileri alınmak durumunda kalır. Kimseyi memnun etmeyecek bir hadise."

"Benim dayanma oranımı söyle."

"Ortalama iki hafta."

İki hafta ve Verrick de kurnaz bir adamdı. Meydan Okuma Kurultayları güce aç, tek başına hareket eden bireyler tarafından planlanan münferit olaylar olmayacaktı. Verrick her şeyi örgütleyecekti. Etkin, uyumlu bir makine, suikastçıları ardı ardına yollayacak, en sonunda hedefe ulaşılıp Leon Cartwright yok edilene kadar sonu gemeden Batavia'ya sızacaklardı.

"Zihninde ilginç bir girdap var. Her zamanki korku ve çözümleyemediğim çok garip bir sendromun karışımı. Bir gemiyle ilgili bir şey," dedi Shaeffer.

"Ne zaman canın isterse taramaya iznin var mı?"

"Elimde değil. Burada oturup kendi kendime geveleyip konuşsaydım, sen de elinde olmadan beni duyardın. Bir grupla bir arada olduğumda düşünceleri birbirine karışır, bir sürü insanın aynı anda konuşması gibi ama burada sadece sen ve ben varız."

"Gemi yolunda ilerliyor," dedi Cartwright.

"Çok uzağa gidemeyecek. İzinsiz yerleşmeyi deneyeceği ilk gezegen, Mars veya Jüpiter ya da Ganymede'de..."

"Gemi sonuna kadar gidecek. Başka bir işgalci koloni kurmuyoruz."

"O antika cevher taşıyıcısına fazla güveniyorsun."

"Sahip olduğumuz her şey orada."

"Yeterince uzun süre dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım."

"Ben de," dedi Shaeffer serinkanlılıkla. "Bu arada." Aşağıda, ileride görünen adaya doğru elini salladı. "İndiğimizde, Verrick'in bir ajanı seni bekliyor olacak."

Cartwright inledi. "Şimdiden mi?"

"Suikastçı değil. Henüz bir Meydan Okuma Kurultayı yok. Bu adam Verrick'e bağlılık yemini altında, özel personelinden Herb Moore adında biri. Silah aramasından temiz çıktı. Sadece seninle konuşmak istiyor."

"Nerden biliyorsun?"

"Son birkaç dakikadır Birlik genel merkezinden bilgi alıyorum. Hepsi bir kişiden bir diğeri-

ne iletilen işlenmiş bilgi. Aslında biz bir zinciriz. Endişelenecek bir şeyin yok: bizden en az iki kişi onunla konuşurken yanında olacak."

"Onunla konuşmak istemediğimi varsayalım?"

"Bu senin hakkın."

Gemi manyetik kancalar üzerinde alçalırken Cartwright televizyonu kapattı. "Ne önerirsin?"

"Onunla konuş. Söyleyeceklerini dinle. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında daha çok fikir verir."

Herbert Moore otuzlarının başında yakışıklı sarışın bir adamdı. Cartwright, Shaeffer ve iki Birlik üyesi Direktörlük binasının ana salonuna girerken zarafetle ayağa kalktı.

Moore, Shaeffer'a "Selam," dedi neşeli bir sesle.

Shaeffer iç ofislere giden kapıyı açtı ve Cartwright'ın içeri girmesi için kenara çekildi. Yeni Oyunun Efendisi mirasını ilk kez görüyordu. Ceketi koluna asılı, gördükleri karşısında tamamıyla kendinden geçmiş bir halde kapı girişinde durdu.

"Bu Cemiyet binasından sonra büyük bir ilerleme," dedi nihayet. Ağır ağır ilerleyerek masanın cilalı maun yüzeyine dokundu. "Garip... Şunu ya da bunu yapabilme gücü açısından bütün soyut önemini kafamda çözmüştüm. Sembolik biçimde hepsini kavramıştım, ama bu halıların ve bu büyük masanın görüntüsü..."

"Bu senin masan değil," dedi Binbaşı Shaeffer ona. "Bu sekreterinin masası. Eleanor Stevens, eski bir telepat."

"Ah," diye kızardı Cartwright. "Peki, kendisi nerede?"

"Verrick'le birlikte gitti. İlginç bir durum." Binbaşı Shaeffer, Herb Moore'u dışarıdaki konforlu salonda bırakarak kapıyı arkalarından çarptı. "Birlikte yeniydi; Verrick Oyunun Efendisi olduktan sonra geldi. Sadece on yedi yaşındaydı ve hizmet ettiği tek kişi Verrick oldu. Birkaç yıl sonra yeminini pozisyona bağlı yeminden kişisel yemine çevirdi. Verrick gittiğinde eşyalarını topladı ve peşinden gitti."

"O zaman Verrick'in elinde kullanabileceği bir telepat var."

"Yasaya göre supra lobunu kaybediyor. Böylesi kişisel bağlılığın kurulabilmesi ilginç. Bildiğim kadarıyla cinsel ilişki yok. Hatta eskiden dışarıda bekleyen genç adamın, Moore'un metresiydi."

Cartwright lüks odanın içinde oradan oraya dolaşarak dosya dolaplarını, masif ipvic setlerini, sandalyeleri, masayı, duvardaki değişen tabloları inceledi. "Ofisim nerede?"

Shaeffer ağır bir kapıyı tekmeleyerek açtı. O ve diğer iki Birlik elemanı bir dizi kontrol noktası ve kalın koruyucu bölmelerden geçip kasvetli rexeroid odaya giren Cartwright'ı takip etti. "Büyük ama o kadar konforlu değil," dedi Shaeffer. "Verrick gerçekçi bir adamdı. O geldiğinde burası bir çeşit Arap genelevi gibiydi: her yerde yatan telekızlar, bol miktarda alkol, koltuklar, müzik ve sürekli hareket eden ışıklar. Verrick bütün ıvır zıvırı söküp attı, kızları Mars'taki çalışma kampına gönderdi, bütün aksesuarları ve dekorasyonu yıkıp bunu yaptırdı." Shaeffer duvara tıkladığında boğuk bir yankı duyuldu. "En az altı metre kalınlığında rexeroid. Bomba geçirmez, delmeye da-

yanıklı, radyasyon kalkanı, kendine ait bir hava pompalama sistemi, kendi ısı ve nem kontrolü, kendi erzak stoğu var." Bir dolabı açtı. "Bak."

Dolap küçük bir cephanelikti.

"Verrick bilinen bütün silahları kullanabilirdi. Haftada bir hep birlikte ormana gider, gördüğümüz her şeye ateş ederdik. Kimse bu odaya normal kapı dışında bir yerden giremez. Yoksa..." Ellerini duvarın üzerinde gezdirdi. "Verrick her numarayı kullanırdı. Bunu kendisi tasarladı ve her santimi onun gözetimi altında yapıldı. Bittiğinde bütün işçiler kamplara gönderildiler, firavun ve mezarı gibi. Çalışmanın son saatlerinde Birlik devre dışı bırakıldı."

"Neden?"

"Verrick Oyunun Efendisi olduğu sürece kullanmayı amaçlamadığı ekipmanlar yerleştirdi. Ancak, nakliye araçlarına bindikleri sırada işçilerden bazılarının beyinlerini okuduk. Telepatlar birisi onları devre dışı bırakmaya çalıştığında her zaman meraka kapılırlar." Duvarın bir bölümünü yana kaydırdı. "Bu Verrick'in özel geçidi. Görünüşte dışarı açılıyor, gerçekteyse içeri."

Cartwright avuç içlerinden ve koltuk altlarından boşalan soğuk terleri umursamamaya çalıştı. Geçit, büyük çelik masanın arkasına açılıyordu; rexeroid duvarın arkaya kaydığını ve suikastçının yeni Oyunun Efendisinin hemen arkasında belirdiğini hayal etmek zor değildi. "Ne önerirsin? Mühürleteyim mi?"

"Belirlediğimiz strateji bu düzeneği içermiyor. Geçit boyunca zeminin altına gaz kapsülleri yerleştiririz ve gerisini unuturuz. Suikastçı bu iç ki-

lide ulaşamadan ölecektir." Shaeffer omuzlarını silkti. "Ama bu önemsiz."

"Tavsiyene uyacağım," diyebildi Cartwright güçlükle. "Bu aşamada bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Moore'u dinlemelisin. Birinci sınıf bir biyokimyacı ve kendi çapında bir dâhi. Farben araştırma laboratuvarlarını yönetiyor; yıllardır ilk defa buralara geliyor. Çalışmalarıyla ilgili bir şeyler taramaya çalıştık, ancak açık konuşmak gerekirse bizim için fazlasıyla teknik bilgiler."

Diğer telepatlardan biri bıyıklı, saçları seyrelmiş, minyon, şık giyimli bir adam, bir elinde bir içki kadehiyle konuştu. "Moore'un bizden kurtulmak için o bilgilerden ne kadarını kasten teknik jargona döktüğünü bilmek ilginç olurdu."

"Bu Peter Wakeman," dedi Shaeffer.

Cartwright ve Wakeman tokalaştılar. Telepatın parmakları narin ve zarifti; mahcup parmaklarda Cartwright'ın sınıflandırılmamışlarda görmeye alıştığı güçten eser yoktu. Birliği yönetenin, en kritik anda onu Verrick'ten uzaklaştıranın bu adam olduğuna inanmak çok zordu. "Teşekkürler," dedi Cartwright.

"Önemli değil. Ama seninle bir ilgisi yoktu."

Telepat uzun boylu yaşlı adama aynı ilgiyle karşılık verdi. "Nasıl Prestoncı olunur? Kitapların hiçbirini okumadım, üç tane mi var?"

"Dört."

"Preston, gözlemevlerine kendi gezegenini izleten tuhaf gökbilimciydi değil miydi? Teleskoplarını doğrulttular ve hiçbir şey bulamadılar. Preston gezegenin peşine düştü, sonunda da ge-

misinde öldü. Evet bir kere *Alev Diski*'ni karıştırmıştım. Kitabın sahibi tam bir kaçıktı; zihnini okumaya çalışmıştım. Tek ulaşabildiğim kaotik bir tutku karmaşasıydı."

Cartwright "Benim zihnim nasıl?" diye sordu gergin bir sesle.

Bir süre mutlak bir sessizlik oldu. Üç telepat üzerinde çalışıyorlardı; kendini zorlayarak dikkatini köşedeki karmaşık tv ünitesine verdi ve onları görmezden gelmeye çalıştı.

"Aşağı yukarı aynı," dedi Wakeman sonunda. "Bu topluma göre tuhaf bir fazdasın. M-oyunu Aristocu Altın Orana büyük önem verir. Her şeyini gemine bağlamışsın. Ek bina ya da saray, eğer gemin batarsa sonun gelir."

"Batmayacak," diye karşılık verdi Cartwright sertçe. Üç telepat bunu gülünç bulmuştu. "Şans evreninde kimse tahmin edemez," dedi Shaeffer duygusuzca. "Muhtemelen yok edilecek. Ancak belki de başarabilir."

"Moore'la konuştuktan sonra," dedi Wakeman, "hâlâ başarı öngörüp öngörmediğini görmek ilginç olacak."

Cartwright ve Wakeman salona girerken Herb Moore kıvrak bir hareketle ayağa kalktı.

"Otur," dedi Cartwright. "Seninle burada konuşacağım."

Moore ayakta durmaya devam etti. "Fazla zamanınızı almayacağım Bay Cartwright. Yapacak çok işiniz olduğunu biliyorum."

Wakeman yüzünü ekşiterek homurdandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cartwright.

"Şöyle ifade edeyim. Siz içeridesiniz. Verrick dışarıda. Sistemdeki en yüksek pozisyon size ait. Öyle değil mi?"

Wakeman düşünceli bir tavırla konuştu. "Stratejisi seni amatör olduğuna ikna etmek. Bu kadarını anlayabiliyoruz. Patronun kendisi dışarıda önemli bir anlaşma bağlarken senin patron koltuğunda oturan bir çeşit kapıcı olduğunu düşünmeni istiyor," dedi.

Moore bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, yanakları heyecanla kızarmıştı, ağzından dökülmeye başlayan kelimelerin akışıyla canlanarak el kol hareketleriyle konuştu. "Reese Verrick on yıl boyunca Oyunun Efendisiydi. Ona her gün meydan okundu ve hepsinin üstesinden geldi. Temelde, Verrick yetenekli bir lider. Görevini kendinden önceki Oyunun Efendilerinin hepsinden daha fazla bilgi ve beceriyle yerine getirdi."

"McRae hariç," diye belirtti Shaeffer salona girerken. "Onu unutma." Dakikalardır oradaymış gibi yabancılık çekmeden konuya daldı. "Ah bizim yaşlı McRae."

Cartwright midesinin bulandığını hissediyordu. Kendisini yumuşak koltuklardan birine attı ve koltuk kendini onun ağırlığına ve duruşuna göre ayarlarken bitkin bir halde arkasına yaslandı. Tartışma onsuz devam etti; iki telepatla Verrick'in parlak beyinli genci arasındaki hızlı konuşma kulaklarına uzaktan, düş gibi geliyordu. Bilgilere odaklanmaya çalıştı, ama görünüşe göre onunla ilgili bir şey yoktu.

Herb Moore birçok açıdan haklıydı. Gerçekten başka birinin ofisine, pozisyonuna ve sorunla-

rına kazara dalmıştı. Geminin nerede olduğunu merak etti. Bir sorun çıkmadığı takdirde yakında Mars'a ve asteroit kuşağına doğru ilerliyor olacaktı. Gümrük geride kalmamış mıydı? Saatini inceledi. Gemi tam da şu anda hız kazanıyordu.

Moore'un keskin sesi onu geri getirdi. Dimdik oturup gözlerini açtı. "Tamam!" diyordu Moore heyecanla. "Haber ipvic'te yayılıyor. Kurultay muhtemelen Westinghouse Tepesinde düzenlenecek; orada çok daha fazla kalacak yer var."

"Evet," diyordu Wakeman gergin bir şekilde. "Katillerin genelde toplandıkları yer orası. Düşük fiyata bir dolu oda var."

Wakeman ve Moore, Meydan Okuma Kurultayını tartışıyorlardı.

Cartwright bacakları titreyerek ayağa kalktı. "Moore'la konuşmak istiyorum. Siz ikiniz buradan uzaklaşın. Başka bir yere gidin."

Telepatlar aralarında konuştuktan sonra kapıya doğru ilerlediler. "Dikkatli ol," diye uyardı Wakeman. "Bugün birçok duygusal şok yaşadın. Talamik endeksin çok yüksek."

Cartwright kapıyı arkalarından kapatıp Moore'a döndü. "Artık bunu kesin olarak halledebiliriz."

Moore kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Nasıl isterseniz Bay Cartwright. Patron sizsiniz."

"Senin patronun değilim."

"Evet haklısınız. Birkaçımız Reese'e sadık kaldık. Birkaçımız onu yüzüstü bırakmadık."

"Onu çok önemsiyor olmalısın."

Moore'un ifadesi önemsediğini gösteriyordu. "Reese Verrick büyük bir adam, Bay Cartwright. Çok büyük işler yaptı. Çok geniş bir ölçekte ça-

lışıyor." Gözleri mutlulukla parladı. "Tamamıyla rasyonel."

"Ne yapmamı istiyorsun? Pozisyonunu ona geri vermemi mi?" Cartwright kendi sesinin heyecanla titrediğini duydu. "Bundan vazgeçmiyorum. Ne kadar mantıksız olduğu umurumda değil. Buradayım ve burada kalıyorum. Gözümü korkutamazsın! Beni küçümseyemezsin!"

Sesi yankılandı; bağırıyordu. Kendini sakinleşmeye zorladı. Herb Moore dişlerini göstererek gülümsedi ve kendi sıcaklığının tadını çıkardı.

Cartwright kendini "oğlum olabilecek yaşta" diye düşünürken yakaladı. Otuzdan fazla olamaz, bense altmış üç yaşındayım. Bu sadece bir çocuk, bir çocuk dahi. Cartwright ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı ama başaramadı. Heyecanlanmıştı, fazla heyecanlanmıştı. Zar zor konuşuyordu. Çok sinirlenmişti. Üstelik korkuyordu.

"Burayı yönetemezsin," dedi Moore sessizce. "Bu senin iş kolun değil. Nesin sen? Kayıtları inceledim. 5 Ekim 2140'ta Imperial Tepesinin dışında doğmuşsun. Hayatın boyunca orada yaşadın; bırak başka bir gezegeni hayatında ilk kez Dünyanın bu tarafına geçiyorsun. Imperial Tepesinin hayır işleri bölümünde on yıllık göstermelik bir eğitim aldın. Hiçbir şeyde sivrilmedin. Liseden sonra sembolizasyonla ilgilenen derslerini bırakıp tamir kursları aldın. Kaynak ve elektronik tamiri gibi derslere girdin. Bir süreliğine basım işini denedin. Okul bittikten sonra ek parça fabrikasında teknisyen olarak çalıştın. Plimp panosu tasarımında birkaç devre iyileştirmesi tasarladın, ama Direktörlük patent talebini önemsiz olması gerekçesiyle reddetti."

"İyileştirmeler," dedi Cartwright güçlükle, "şişenin kendisine bir yıl sonra entegre edildi."

"Ondan sonra gücendin. Cenevre'de şişeye hizmet ettin ve tasarımlarını kullanımda gördün. Bir sınıflandırma kazanabilmek için beş binden fazla denemede bulundun ama hiçbir zaman yeterli teorik bilgiye sahip olmadın. Kırk dokuz yaşındayken pes ettin. Elli yaşına geldiğinde bu çatlak gruba, Preston Cemiyetine katıldın."

"Altı yıldır toplantılarına katılıyordum."

"O zamanlar pek fazla üyesi yoktu ve nihayetinde Cemiyet başkanı seçildin. Bütün paranı ve zamanını bu çılgınlığa verdin. Seni hayatta tutan inancın, hastalığın haline geldi." Moore sanki zor bir denklemi çözüyor gibi neşeyle ışık saçıyordu. "Şimdi de Oyunun Efendisi pozisyonundasın. Bütün bir ırkın, milyarlarca insanın, sonsuz sayıda adam ve kaynağın, belki de koca evrendeki tek uygarlığın hâkimisin. Bütün bunları da sadece Cemiyetini genişletmek için bir araç olarak görüyorsun."

Cartwright aciz bir halde öksürdü.

"Ne yapacaksın?" diye diretti Moore. "Preston'ın makalelerinden birkaç trilyon kopya mı basacaksın? Devasa 3 boyutlu fotoğraflarını basıp bütün sisteme yaymaya mı çalışacaksın? Heykeller, kıyafetleri, takma dişleri, ayakkabıları, tırnak parçaları, düğmeleriyle dolu geniş müzeler, inançlıların gelip ziyaret edeceği mabetler mi yapacaksın? Halihazırda gidebileceğiniz bir anıt var: Imperial'in gecekondularında kırık dökük ahşap bir binadaki dünyevi kalıntıları. dokunulmak ve dua edilecek azizin kalıntıları.

"Planladığın bu mu: yeni bir din, tapacak yeni bir tanrı mı? Mistik gezegenini bulmak için geniş gemi filoları toplayıp sayısız donanma mı göndereceksin?"

Moore, Cartwright'ın bembeyaz kesildiğini gördü ve üzerine gitmeye devam etti, "Hepimiz, Alev Diski ya da adı her neyse onun için uzayı tarayarak mı zamanımızı harcayacağız? Robin Pitt'i hatırlıyor musun, otuz dört numaralı Oyunun Efendisiydi. On dokuz yaşındaydı, eşcinsel ve psikotik. Hayatı boyunca annesi ve kız kardeşiyle yaşamıştı. Eski kitaplar okuyor, resim yapıyor, psikiyatrik bilinç akışı materyaller yazıyordu."

"Şiir."

"Bir hafta Oyunun Efendisi oldu; sonra Meydan Okuma onu yakaladı – Tanrıya şükür. Bu binaların arkasındaki vahşi ormanda dolanıyor, kır çiçekleri topluyor ve soneler yazıyordu. Yazılanları okumuşsundur. Belki sen de hayattaydın; kesinlikle yeterince yaşlısın."

"Öldürüldüğünde on üç yaşındaydım."

"Onun insanlık için ne planladığını hatırlıyor musun? Geriye dönüp anımsamaya çalış. Meydan Okuma süreci neden var? Bütün şişe sistemi bizi korumak için; rastgele bir şekilde yükseltiyor ve kaybettiriyor, rastgele aralıklarla rastgele bireyleri seçiyor. Kimse gücü kazanıp elinde tutamaz; kimse statüsünün sonraki sene, bir sonraki hafta ne olacağını bilemez. Kimse diktatör olmayı planlayamaz: atom altı rastgele parçacıklara göre gelir ve gider. Meydan Okuma bizi bir şeyden daha korur. Yeteneksizlerden, aptallardan ve delilerden. Tamamıyla güvendeyiz; zorbalar yok, kaçıklar yok."

Cartwright "Ben kaçık değilim," diye homurdandı boğuk bir sesle. Sesinin tınısı kendisini şaşırttı. Zayıf, ümitsiz ve inançsızdı. Moore'un geniş gülümsemesi yüzüne yayıldı; zihninde hiçbir şüphe yoktu. "Uyum sağlamam biraz zaman alacak," diye bitirdi ikna edici olmayan bir sesle. "Vakte ihtiyacım var."

"Uyum sağlayabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Moore.

"Evet!"

"Ben öyle düşünmüyorum. Aşağı yukarı yirmi dört saatin var. Bir Meydan Okuma Kurultayını toplamak ve ilk adayı seçmek aşağı yukarı bu kadar sürer. Aralarından seçecek çok kişi olmalı."

Cartwright'ın zayıf vücudu sarsıldı. "Neden?"

"Verrick seni haklayana bir milyon altın dolar veriyor. Teklif kazanılana kadar geçerli, sen ölene kadar."

Cartwright kelimeleri duydu, fakat algılayamadı. Wakeman'ın salona geldiğini ve Moore'a doğru ilerlediğini belli belirsiz fark etti. İkisi kısık sesle konuşarak uzaklaştılar. Ne dediklerini duyamıyordu.

Bir milyon altın dolar ifadesi soğuk bir kâbus gibi yavaş yavaş zihnine işledi. Bu parayı almak isteyen pek çok kişi olacaktı. Bu kadar parayla bir sınıflandırılmamış karaborsada envaiçeşit sınıflandırma satın alabilirdi. Daimi bir kumar, bitmeyen bir piyangodan ibaret bir toplumda sistemdeki en iyi beyinler bunun için hayatlarıyla kumar oynayabilirlerdi.

Wakeman başını sallayarak ona doğru geldi. "Ne kıpır kıpır bir zihin. Yakalayamadığımız bir

dolu çılgınca şey vardı. Bedenler, bombalar, suikastçılar ve rastgelelikle ilgili bir şeyler. Artık gitti. Onu gönderdik."

"Söylediği doğruydu," dedi Cartwright boğulur gibi. "Haklı, burada yerim yok. Buraya ait değilim."

"Stratejisi senin böyle düşünmeni sağlamaktı."

"Ama bu doğru!"

Wakeman gönülsüzce başını salladı. "Biliyorum. Bu kadar iyi bir strateji olmasının nedeni de bu. Bizim de iyi bir stratejimiz var, sanırım. Zamanı geldiğinde, sen de öğreneceksin." Birden Cartwright'ı omuzlarından kavradı. "Otursan iyi olacak. Sana bir içki koyayım; Verrick buralarda birkaç dolu kasa gerçek viski bıraktı."

Cartwright sessizce başını salladı.

"Sen bilirsin." Wakeman cebinden mendilini çıkarıp alnını kuruladı. Elleri titriyordu. "Galiba ben bir tane içeceğim, eğer kusura bakmazsan. Patolojik dürtünün o yüksek güçteki karmaşasını okumaya çalıştıktan sonra bir içki iyi gelecek."

4

Ted Benteley mutfak kapısında durup sıcak yemek kokularını içine çekti. Davislerin evi güzel ve aydınlıktı. Al Davis, ayakkabıları olmadan salondaki televizyonun karşısında hoşnut bir şekilde oturuyor, ciddiyetle reklamlara bakıyordu. Kahverengi saçlı karısı Laura akşam yemeği hazırlıyordu.

"Eğer o protin ise," dedi Benteley, "o zaman duyduğum en iyi tağşiş kokusu."

Laura, "Protin yemiyoruz hiç," diye canlı bir sesle karşılık verdi. "Evlendiğimiz ilk yıl denedik ama nasıl yaparlarsa yapsınlar tadını alabiliyorsun. Doğal gıdalar çok pahalı tabii ama değiyor. Protin snfsızlar için."

"Protin olmasaydı," dedi konuşmalarına kulak misafiri olan Al, "snfsızlar yirminci yüzyılda açlıktan ölürlerdi. Her zaman kulaktan dolma, yanlış bilgiler aktarıyorsun. İzin ver de sana doğrusunu anlatayım."

"Lütfen anlat," dedi Laura.

"Protin doğal bir yosun değil. Ortadoğu'daki kültür tanklarında doğmuş bir mutant, oradan da çeşitli tatlı su yüzeylerine sızdı."

"Onu biliyorum. Sabahları banyoya gittiğimde o lanet şeyin lavabonun, boruların, küvetin ve armatürün her yerinden fışkırdığını görmüyorum sanki."

"Büyük Göllerin üzerinde de yetişiyor," dedi Al bilimsel bir dille.

"Her neyse, bu protin değil," dedi Laura, Ted'e. "Bu gerçek dana rosto, gerçek taze patates, yeşil bezelye ve beyaz ekmek."

"İkiniz en son gördüğümden daha iyi yaşıyorsunuz," dedi Benteley. "Ne oldu?"

Laura'nın narin yüzünden karmaşık bir ifade geçti. "Duymadın mı? Al tam bir sınıf atladı. Hükümet oyununu geçti; her gece o işten eve geldiğinde birlikte çalıştık."

"Oyunları alt eden kimseyi duymadım. Televizyonda bahsedildi mi?"

"Aslına bakarsan bahsedildi." Laura gücenmiş bir edayla kaşlarını çattı. "O korkunç Sam Oster bütün bir program boyunca bahsetti. Sam, yani snfsızlar arasında çok sayıda takipçisi olan şu ortalık karıştırıcı tip."

"Korkarım onu tanımıyorum," diye itiraf etti Benteley.

Televizyonda, ihtişamlı reklamlar sıvı ateş gibi oynuyordu. Art arda beliriyor, bir an durup sonra kayboluyorlardı. Reklamlar en yüksek sanat formuydu; arkalarında en iyi yaratıcı yetenekler çalışıyordu. Renk, denge ve ritimle, ekrandan Davislerin sıcak salonuna yansıyan huzursuz bir canlılığı birleştiriyorlardı. Duvarların içine yerleştirilmiş gizli hoparlörlerden reklamlara eşlik eden seslerin rastgele karışımları geliyordu.

"Kurultay," dedi Davis ekranı işaret ederek. "Başvurular için reklam yapıyorlar ve oldukça yüklü bir ödül veriyorlar."

Ekranı kaplayan köpüren ışık ve renk doku girdabı Meydan Okuma Kurultayını simgeliyordu. Dalgalanan kütle parçalara ayrıldı, durdu ve sonra farklı kombinasyonlarla tekrar bir araya geldi. Olağandışı bir şekilde hareketli küreler dans ederek karşıya geçtiler ve eşlik eden müzik doruk noktasına ulaştı.

"Ne diyor?" diye sordu Benteley.

"İstersen Kanal-1'e geçebilirim. Oradan ne olduğunu tam olarak anlayabilirsin."

Laura sofra için çatal bıçak ve tabaklarla içeri koşturdu. "Kanal-1'i açma; bütün snfsızlar onu seyrediyor. Onun için iki türlü yapıyorlar; bu bizim için, sade olanı da onlar için."

"Yanlışın var hayatım," dedi Al ciddiyetle. "1-Kanal haberler ve gerçek bilgiler için. s-Kanal eğlence için. Bu şekilde seyretmekten hoşlanıyorum, ama..." Elini salladı ve devre aniden değişti. Canlı renk sarmalları ve sesler titreşip kayboldu. Onların yerine Westinghouse haber spikerinin durgun siması belirdi. "Burada da aynı şey."

Laura sofrayı kurdu ve telaşla mutfağa döndü. Oturma odası samimi ve rahattı. Bir duvar şeffaftı; evin aşağısında, gece göğüne doğru kapkara yükselen, her şeye tepeden bakan ortadaki muazzam koni, Farben Tepesinin etrafında kümelenmiş Berlin şehri uzanıyordu. Soğuk ışık parçaları karanlığın içinde sürüklenip hızla oradan oraya seğirtiyordu: Serin gece gölgelerinde sarı pırıltılar gibi dans eden yüzey arabaları, kozmik bir lam-

banın bacasına giren göz kamaştırıcı güveler gibi muazzam koninin içinde kayboluyorlardı.

"Verrick'e ne kadar zamandır bağlısın?" diye sordu Benteley, Al Davis'e.

Al C-artı reaktörlerdeki yeni deneyleri anlatmaya başlayan televizyon ekranından gözlerini zorlukla ayırdı. "Ne dedin Ted? Sanırım iki ya da üç yıl."

"Tatmin oluyor musun?"

"Elbette, neden olmayayım?" Al eliyle hoş, güzel döşenmiş evini işaret etti. "Kim tatmin olmaz ki?"

"Bundan bahsetmiyorum. Aynısından Oiseau-Lyre'de benim de vardı; birçok sınıflandırılmışın buna benzer evleri vardır. Ben Verrick'ten bahsediyorum."

Al Davis, Benteley'nin ne demeye çalıştığını anlamaya çalıştı. "Verrick'i hiç görmüyorum. Bugüne kadar Batavia'daydı."

"Verrick'e yemin ettiğimi biliyor muydun?"

"Bana bugün öğlen söyledin." Davis'in kibar yüzü Benteley'ye gülümsedi, rahat ve tasasızdı. "Umarım bu buralara taşınacağın anlamına geliyordur."

"Neden?"

Davis gözlerini kırpıştırdı. "O zaman seni ve Julie'yi daha çok görürüz."

"Altı aydır Julie'yle yaşamıyorum," dedi Benteley sabırsızca. "O iş bitti. Şu anda bir çeşit çalışma kampı görevlisi olarak Jüpiter'de."

"Eh bilmiyordum. İkinizi de birkaç yıldır görmedim. Yüzünü ipvic'te gördüğümde deli gibi şaşırdım."

"Verrick ve ekibiyle geldim." Benteley'nin sesi alayla katılaştı. "Oiseau-Lyre beni serbest bıraktığında doğrudan Batavia'ya gittim. Sonsuza kadar Tepe sisteminden çıkmak istiyordum. Doğrudan Reese Verrick'e gittim."

"Doğrusunu yapmışsın."

"Verrick beni kandırdı! Direktörlükten atılmıştı. Birisinin Tepelerin değerini artırmak için teklif verdiğini biliyordum, elinde çok parası olan birisinin. Bu işle alakam olmasını istemedim ve şu hale bak." Benteley'nin kızgınlığı arttı. "Ondan uzaklaşmak yerine en kirli olduğu yerdeyim. Dünyada olmak istediğim son yer."

Davis'in hoşgörülü yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Tanıdığım en iyi insanlardan bazıları Verrick'in kulları."

"Parayı nasıl kazandıklarını umursamayan insanlar."

"Başarılı olduğu için Verrick'i cezalandırmak mı istiyorsun? O bu Tepenin ayakta kalmasını sağladı. Kimsenin onun kadar iyi yönetememesi onun suçu mu? Doğal seçim ve evrim var. Hayatta kalamayanlar yolda düşerler."

"Verrick araştırma laboratuvarlarımızı işten çıkardı."

"Laboratuvarlarımızı mı? Artık Verrick'lesin." Davis iyiden iyiye öfkelenmişti. "Bu nasıl bir konuşma böyle! Verrick senin koruyucun ve burada durmuş..."

"Tamam çocuklar," Laura bağırdı, yanakları anaç bir cesaretle kızarmıştı. "Yemek hazır ve bize oturmak için sandalye getirmenizi istiyorum. Al, yemeğe oturmadan önce ellerini yıka. Ayakkabılarını da giy."

Davis ayağa kalktı, "Elbette hayatım," dedi itaatkâr bir sesle.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu Benteley.

"Kendine bir sandalye bulup otur sadece. Gerçek kahvemiz var. Krema alır mısın? Hatırlayamadım."

"Evet," dedi Benteley. "Teşekkürler." Birkaç sandalye çekip huysuz bir tavırla oturdu.

"O kadar üzgün durma," dedi Laura. "Bak ne yiyeceksin. Artık Julie'yle birlikte yaşamıyor musun? Bahse girerim sürekli dışarıda yiyorsundur, korkunç protin şeyleri sattıkları restoranlarda."

Benteley çatal bıçağıyla oynuyordu. "Güzel bir eviniz var," dedi hemen. "Sizi son gördüğümde bir Tepe yurdunda yaşıyordunuz. Ama o zaman evli değildiniz."

"Seninle beraber yaşadığımız zamanları hatırlıyor musun?" Laura rostoyu bir arada tutan kalın ipi kesmeye başladı. "Hatırladığım kadarıyla bir aydan uzun sürmemişti..."

"Bir aydan biraz daha kısa," diye onayladı Benteley eskiyi hatırlayarak. Sıcak yemeğin kokusu, aydınlık oturma odası, karşısında oturan güzel kadın bir parça rahatlamasını sağlamıştı.

"O zamanlar hâlâ Oiseau-Lyre'e bağlıydın, sınıfını kaybetmeden önceydi."

Al geri gelerek oturdu, peçetesini açıp hevesle ellerini ovuşturdu. "Güzel koktuğu kesin," diye belirtti. "Hadi başlayalım, açlıktan ölüyorum."

Yemek yerlerken televizyon arkada mırıldanıyor, odayı titrek bir ışık dalgasıyla dolduruyordu. Ben-

teley, Al ve Laura'nın söylediklerine fazla dikkat etmeden televizyona kulak verdi.

"... Oyunun Efendisi Cartwright iki yüz Direktörlük çalışanının uzaklaştırıldığını açıkladı," diyordu spiker. "Gerekçe olarak g.r. gösterildi"

"Güvenlik riski," diye mırıldandı Laura kahvesini yudumlarken. "Her zaman öyle derler."

Spiker konuşmaya devam etti:

> ...Kurultay planları hızla ilerliyor. Kurultay Heyetine ve Westinghouse Tepesinin bürosuna şimdiden yüz binlerce başvuru geldi. Eski Oyunun Efendisi Reese Verrick son on yılın muhtemelen en heyecanlı ve olağanüstü olayı olmaya aday bu programı harekete geçirmek için hızla çoğalan teknik detaylarla ilgilenmeyi kabul etti...

"Kesinlikle!" dedi Al. "Verrick o Tepeyi avucunun içine aldı. İşler tıkır tıkır yürüyecek."

"O yaşlı yargıç Waring hâlâ Heyette mi?" diye sordu Laura. "Artık yüz yaşında olmalı."

"Hâlâ Heyette. Ölene kadar da istifa etmeyecek. Yaşlı huysuz fosil! Çekilip daha genç birisinin yerine geçmesine izin vermeli."

"Ama Meydan Okumayla ilgili her şeyi biliyor," dedi Laura. "Her şeyi yüksek bir ahlaki seviyede tuttu. Küçükken, henüz okula giderken hatırlıyorum; Oyunun Efendisi düşmüştü, şu kekeme olan gülünç adam. Yakışıklı genç adam içeri girmişti, müthiş bir Oyunun Efendisi olan o siyah saçlı suikastçı. Yaşlı Yargıç Waring Heyeti oluşturdu ve Kurultayı o eski Hıristiyan efsanelerindeki Yehova gibi yönetti."

"Sakalı var," dedi Benteley.

"Uzun beyaz bir sakal."

Televizyonda spiker değişmişti. Kurultayın yapıldığı muazzam oditoryumdan bir görüntü ekrana girdi. Koltuklar ve karar aşamasında Heyetin oturacağı devasa platform çoktan hazırlanmıştı. İnsanlar amaçsızca ortalıkta dolanıyordu; oditoryum hummalı bir faaliyet ve bağırılan talimatlarla gümbürdeyip yankılanıyordu.

"Düşünsenize," dedi Laura. "Biz burada sessizce yemeğimizi yerken orada bütün o mühim işler oluyor."

"Daha çok işleri var," dedi Al umursamaz bir tavırla.

> ... Reese Verrick'in bir milyon altın dolarlık teklifi Kurultay sürecini canlandırdı. İstatistikçiler rekor seviyede başvuru olacağını tahmin ediyor ve başvurular aralıksız geliyor. Herkes sistemdeki en tehlikeli rol için şansını denemeye hevesli, en büyük risk ve en yüksek kazanç. Dokuz gezegendeki altı milyar insanın gözleri bu gece Westinghouse Tepesine çevrili. İlk suikastçı kim olacak? Bütün sınıfları ve Tepeleri temsil eden çok sayıda parlak başvuru arasından bir milyon altın doları, bütün bir uygarlığın alkış ve övgüsünü kazanmak için şansını deneyecek ilk kişi kim olacak?

"Ya sen?" dedi birden Laura, Benteley'ye. "Sen neden başvurmuyorsun? Şu anda bir görevin yok."

"Benim işim değil."

Laura güldü. "Kendi işin yap o zaman! Al, geçmişin bütün başarılı suikastçılarını, hayatlarını

onlarla ilgili bütün ayrıntıları anlatan şu bant bizde yok mu? Ted'e göstersene."

"Onu gördüm," diye kestirip attı Benteley.

"Küçük bir çocukken, büyüyüp başarılı bir suikastçı olmayı hayal etmedin mi?"

Laura'nın kahverengi gözleri özlemle kısılmıştı. "Kız olmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum çünkü o zaman büyüdüğümde suikastçı olamayacaktım. Bir dolu uğur aldım ama beni bir oğlan çocuğuna dönüştürmedi."

Al Davis tatmin olmuş bir geğirmeyle boş tabağını önünden itti. "Kemerimi çıkarabilir miyim?"

"Elbette," dedi Laura.

Al kemerini çıkardı."Güzel bir yemekti tatlım. Her gün böyle yesek hayır demem."

"Zaten böyle yiyorsun." Laura kahvesini bitirdi ve peçetesiyle dudaklarına nazikçe dokundu. "Biraz daha kahve, Ted?"

... Uzmanlar ilk suikastçıya, Oyunun Efendisi Cartwright'ı yok etmek ve yirmi dört saatten kısa bir süre önce, şişenin beklenmedik seğirmesiyle düşen eski Oyunun Efendisi Reese Verrick tarafından koyulan milyon dolarlık ödülü kazanmak için yetmişe otuz şans veriyorlar. İlk suikastçının başarısız olması halinde, tahminciler ikinci suikastçıya altmışa kırk şans veriyor. Eldeki verilere göre ilk iki günden sonra Cartwright, ordusu ve telepatik Birimleri üzerinde daha iyi bir kontrole sahip olacak. Suikastçı için usulden ziyade hız önem taşıyacak, özellikle de açılış aşamasında. Son turda durum zorlaşacak...

"Şimdiden yığınla özel bahis var," dedi Laura. Hoşnut bir tavırla arkasına yaslandı, parmakları arasında bir sigarayla Benteley'ye gülümsedi. "Tekrar uğraman ne kadar güzel. Eşyalarını buraya, Farben'e taşımayı düşünüyor musun? Bir süre bizimle kalabilirsin, uygun bir yer bulana kadar."

"Eskiden iyi olan birçok yer snfsızların eline geçiyor," dedi Al.

"Her yere yerleşiyorlar," diye onayladı Laura. "Ted, sentetik araştırma laboratuvarının yakınındaki o mükemmel bölgeyi hatırlıyor musun? Bütün o yeni konutlar, yeşil ve pembe binalar? Snfsızlar yaşıyorlar orada ve doğal olarak her şey yıkık dökük ve leş gibi kokuyor. Utanç verici; neden çalışma kamplarına yazılmıyorlar ki? Ait oldukları yer orası, burada aylaklık etmemeliler."

Al esnedi. "Uykum geldi." Masanın ortasındaki kâseden bir hurma aldı. "Bir hurma. Hurma da neyin nesi?" Yavaşça yedi. "Çok tatlı. Hangi gezegenden geliyor? Venüs? Tadı o lifli Venüs meyvelerine benziyor."

"Küçük Asya'dan geliyor," dedi Laura.

"Dünyadakinden mi? Kim değiştirmiş bunu?"

"Kimse. Doğal bir meyve bu. Hurma ağacından."

Al hayretle başını salladı. "Tanrının yaratılarının sonsuz çeşitliliği."

Laura şaşkına dönmüştü. "İşten birinin seni böyle konuşurken duyduğunu düşünsene!"

"Duyarlarsa duysunlar." Al gerindi ve tekrar esnedi. "Umurumda değil."

"Hıristiyan olduğunu düşünebilirler."

Benteley yavaşça ayağa kalktı. "Laura, artık gitmeliyim."

Al hayretle ayaklandı. "Neden?"

"Eşyalarımı Oiseau-Lyre'den buraya getirmem gerek."

Al omzuna vurdu. "Farben onları buraya getirir. Artık Verrick'in kullarından birisisin, unuttun mu? Tepe trafik ofisini ara. Onlar ayarlar. Ücretsiz."

"Kendim yapmayı tercih ederim," dedi Benteley.

"Neden?" diye sordu Laura şaşırarak.

"Daha az şey kırılır," diye üstü kapalı bir karşılık verdi Benteley. "Bir taksi tutar, haftasonu eşyaları yüklerim. Beni pazartesiden önce isteyeceğini sanmam."

"Bilmiyorum," dedi Al kuşkulu bir ifadeyle. "Eşyalarını buraya olabildiğince hızlı getirsen iyi edersin. Bazen Verrick birini hemen ister ve seni hemen istediğinde de..."

"Verrick'in cehenneme kadar yolu var," dedi Benteley. "Acele etmeyeceğim."

Sersemlemiş, şaşkına dönmüş suratları Benteley masadan uzaklaşırken etrafında dört döndü. Midesi iyi pişmiş sıcak yemekle doluydu ama aklı boştu. Bir şey ağzında kötü bir tat bırakmıştı, ama ne? Bilmiyordu.

"Böyle konuşmaman gerek," dedi Al.

"Böyle hissediyorum."

"Biliyor musun," dedi Al, "gerçekçi olduğunu düşünmüyorum."

"Belki de değilimdir." Benteley ceketini buldu. "Yemek için teşekkürler Laura. Mükemmeldi."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Olmadım," diye yanıtladı Benteley. "Burada hoş küçük bir yeriniz var. Her türlü konfor ve kolaylık. Umarım ikiniz de çok mutlu olursunuz. Umarım yemek pişirmek bana rağmen seni ikna etmeye devam eder."

"Edecek," dedi Laura.

Spiker konuşuyordu: "...Dünyanın dört bir yanından on binden fazla. Yargıç Warring'in ilk suikastçının bu oturumda seçileceği duyurusu..."

"Bu gece!" Al bağırdı. Takdirle ıslık çaldı. "Verrick hiç zaman kaybetmiyor." Başını salladı, etkilenmişti. "Bu adam hamle yapmasını biliyor, Ted. Hakkını vermelisin."

Benteley çömelip televizyonu kapattı. Birbirini hızla izleyen sesler ve görüntüler kayboldu. Benteley ayağa kalktı. "Sakıncası var mı?" dedi.

"Ne oldu?" diye duraksadı Laura. "Kapandı!"

"Ben kapattım. O Allahın cezası şamatayı duymaktan bıktım usandım. Kurultaydan ve onunla ilgili her şeyden sıkıldım."

Tedirgin, tuhaf bir sessizlik çöktü.

Bir an sonra Al belirsiz bir şekilde sırıttı. "Gitmeden önce bir içkiye ne dersin? Rahatlatır."

"Rahatım zaten," dedi Benteley. Şeffaf duvara gidip sırtı Laura ve Al'a dönük durdu, kasvetle geceye ve Farben Tepesinin çevresinde akan, göz kırpan ışıklara baktı. Zihninde, şekiller ve görüntülerden oluşan benzer bir fantazmagori fırıl fırıl dönüyordu; televizyonu kapatabilir, duvarı matlaştırabilirdi ama zihnindeki hızlı düşünceleri durduramazdı.

"Peki," dedi Laura sonunda ortaya, "sanırım Meydan Okuma Kurultayını seyredemeyeceğiz."

"Hayatın boyunca özet yayınlarını seyredeceksin," dedi Al neşeyle.

"Şimdi görmek istiyorum!"

"Daha zamanı var zaten," dedi Al, otomatikman ortamı yatıştırmaya çalışarak. "Hâlâ ekipmanları test ediyorlar."

Laura kısa, sesli bir soluk verdi ve yemek masasını mutfağa sürükledi.

Gürleyen su lavaboya aktı; tabaklar birbirine çarptı ve öfkeyle sıyrıldılar.

"Sinirlendi," dedi Al.

"Benim suçum," dedi Benteley inandırıcı olmayan bir sesle.

"Atlatır. Eminim hatırlıyorsundur. Bak, sorunun ne olduğunu anlatmak istersen dinlemeye hazırım."

Ne söylememi bekliyor? diye düşündü Benteley boş yere. "Batavia'ya büyük bir şeye dahil olmayı umarak gittim," dedi. "İnsanların güç için kapışmalarının, birbirlerinin cesetlerini çiğneyerek yığının tepesine çıkmaya çabalamalarının ötesinde bir şeye. Onun yerine kendimi tekrar burada, avazı çıktığı kadar bağıran o cırtlak şeyle buluyorum." Televizyonu işaret etti. "O reklamlar sanki parlak lağım böcekleri gibiler."

Al Davis ciddiyetle tombul parmağını uzattı. "Reese Verrick bir hafta içinde tekrar bir numaralı pozisyonda olacak. Suikastçıyı onun parası seçiyor. Suikastçı ona bağlı. Cartwright denen adamı öldürdüğünde pozisyon yeniden Verrick'e dönecek. Çok sabırsızsın, hepsi bu. Bir hafta bekle oğlum. Her şey eskisi gibi olacak, belki daha da iyi."

Laura kapıda belirdi. Öfkesi yatışmıştı; şimdi yüzü huysuz bir endişeyle kaplıydı. "Al, lütfen Kurultayı açabilir miyiz? Komşunun televizyonunu duyabiliyorum ve *tam şu anda* suikastçıyı seçiyorlar!"

"Açıyorum," dedi Benteley bıkkın bir sesle. "Zaten gidiyorum." Çömelip televizyonu açtı. Televizyon hızla ısındı; Benteley ön verandaya doğru çıkarken tiz ve çirkin çığlığı arkasında coşkuyla yükseldi. Binlerce kişinin metalik tezahüratı peşinden serin gece karanlığına yayıldı.

Elleri ceplerinde karanlık yoldan aşağı ilerlerken, "Suikastçı!" diye haykırdı televizyon. "İsmini şu anda iletiyorlar, bir saniye sonra sizlere aktaracağım." Tezahüratlar heyecan verici bir kreşendoya ulaştı; denizde kabaran dalgalar gibi bir anlığına spikerin sesini boğdular. "Pellig," spikerin sesi yükselerek kargaşayı bastırdı. "Genel kabulle, bir gezegenin arzusuyla! Suikastçı Keith Pellig!"

Soğuk gri parlak araç sessizce Ted Benteley'nin önüne kaydı. Kapıları arkaya doğru yuvarlandı ve ince bir siluet serin gece karanlığına adım attı.

"Kimsiniz?" diye sordu Benteley. Rüzgâr Davislerin evinin duvarının dibinde bitmiş nemli yeşilliklere kırbaç gibi çarpıyordu. Gökyüzü buz gibiydi; uzaklardan faaliyet sesleri yankılanıyor, Farben Tepesi fabrikaları karanlıkta boğuk boğuk gümbürdüyordu.

"Tanrı aşkına neredeydin?" Kelimeleri yutarak konuşan kalın bir kadın sesiydi. "Verrick seni bir saat önce çağırttı."

"Buradaydım," diye yanıtladı Benteley.

Eleanor Stevens gölgelerin içinden hızla belirdi. "Gemi indiğinde iletişimi koparmamalıydın. Sinirlendi." Endişeyle etrafa bakındı. "Davis nerede? İçeride mi?"

"Elbette." Benteley öfkelenmişti. "Neler oluyor?"

"Heyecanlanma." Kızın sesi tepelerinde parlayan donmuş yıldızlar kadar soğuktu. "İçeriye dön, Davis ve karısını al. Seni arabada bekleyeceğim."

Benteley ön kapıyı açıp parlak sarı ışıkla aydınlatılmış sıcak salona girdiğinde Al Davis hayretle ona bakakaldı. "Bizi istiyor," dedi Benteley. "Laura'ya söyle; onun da gelmesini istiyor."

Laura yatağının kenarında oturmuş sandaletlerinin bağlarını çözüyordu. Al yatak odasına girerken pantolonunun paçalarını hızla düzeltti. "Hadi gel tatlım," dedi Al karısına.

"Bir sorun mu var?" Laura hızla ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Üçü kalın paltoları ve ağır botlarıyla serin gece karanlığına çıktılar. Eleanor motoru çalıştırdığında araba sabırsızca mırıldandı. Al kadının zifiri karanlıkta oturacak bir yer bulmasına yardım ederken "İçeri geç," diye mırıldandı Laura'ya. "Bir ışığa ne dersin?"

"Oturmak için ışığa ihtiyacınız yok," diye karşılık verdi Eleanor. Kapıları kapattı; araba yola kaydı ve anında hız kazandı. Karanlık evler ve ağaçlar hızla geride kaldı. Aniden, mide bulandırıcı bir vınlamayla asfaltın üzerine yükseldiler. Kısa bir süre havada salındıktan sonra bir sıra gerilim hattının üzerinden bir kavis çizdiler. Birkaç dakika sonra Farben Tepesi etrafındaki asalak kümeleri oluşturan geniş bina ve sokak kütlesinin üzerinde irtifa kazanıyorlardı.

Benteley, "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu ısrarcı bir sesle. Manyetik kanca ışınları arabayı yakalayıp aşağıdaki ışıkları titreşen binalara indirirken sarsıldılar. "Bir şeyler öğrenmek hakkımız."

"Küçük bir parti yapacağız," dedi Eleanor, kan kırmızısı ince dudaklarını kıpırdatmayan bir gü-

lümsemeyle. Arabanın iç bükey bir kilide oturmasına ve sonunda manyetik bir diskin üzerine yerleşmesine izin verdi. Hızlı bir el hareketiyle gücü kesti ve kapıları açtı.

"Çıkın. Geldik."

Eleanor onları hızla bir seviyeden diğerine götürürken topukları ıssız koridorda takırdadı. Belli aralıklarla duran üniformalı birkaç sessiz muhafız nöbetteydi, şişko suratları uykulu ve kayıtsızdı, silahlarını gevşekçe tutuyorlardı.

Eleanor elini sallayarak çift kilitli bir kapıyı açtı ve hızla içeri geçmelerini işaret etti. Kızın yanından tereddütle geçerek odaya girdiklerinde dalgalar halinde yükselen güzel kokulu bir hava çevrelerini sardı.

Verrick'in sırtı onlara dönüktü. Sinirli bir tavırla elindeki bir şeyle uğraşıyor, kalın kolları yavaş, ezici bir hiddetle hareket ediyordu. "Bu lanet şey nasıl çalıştırılıyor?" diye böğürdü kızgınlıkla. Kopan metalin tiz sesi itiraz edercesine bir an gıcırdadı. "Tanrım, sanırım onu kırdım."

"Ver," dedi köşedeki derin alçak koltuktan kalkan Herb Moore. "Hiç el becerin yok."

"Ne demezsin," diye homurdandı Verrick. Döndü, kamburu çıkmış iri bir ayıya benziyordu, kalın ve kızgın gür kaşları kemik kadar sert ve çıkıktı. Alev alev gözlerini, tedirginlikle bir arada dikilen yeni gelen üç kişiye dikti. Eleanor Stevens kalın paltosunun fermuarını açıp şık bir koltuğun arkasına fırlattı.

"İşte buradalar," dedi Verrick'e. "Hepsi bir arada eğleniyorlardı." Salınarak yürüdü, kadife pantolonu ve deri sandaletleriyle bacakları upuzun

görünüyordu, ateşin önünde durup göğüslerini ve omuzlarını ısıttı. Titrek alevlerin ışığında çıplak teni koyu kırmızı bir pırıltı saçıyordu.

Verrick, Benteley'ye dönüp doğruca konuya girdi. "Her zaman seni bulabileceğim yerde ol." Kelimeler dişlerinin arasından küçümsemeyle döküldü. "İnsanları düşünceleriyle yönlendirecek telepatlarım yok artık. Onları zor yoldan bulmam gerekiyor." Başparmağını Eleanor'a yöneltti. "O benimle geldi ama yeteneklerinden yoksun olarak."

Eleanor sevimsizce gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Verrick hızla dönerek Moore'a bağırdı, "Şu lanet şey tamir edildi mi edilmedi mi?"

"Neredeyse hazır."

Verrick hırçın bir tavırla homurdandı. "Bu bir çeşit kutlama," dedi Benteley'ye, "her ne kadar kutlayacak neyimiz olduğunu bilmesem de."

Moore kendinden emin ve konuşmaya hazır halde Verrick'in yanına yürüdü. Elinde gezegenlerarası bir roketin gösterişli ufak bir maketi vardı. "Kutlayacak çok şeyimiz var. İlk kez bir Oyunun Efendisi suikastçıyı seçiyor. Pellig bir grup örümcek kafalı yaşlı bunak tarafından seçilen biri değil; Verrick onu hazırda tutuyordu, her şey hazırdı ta..."

"Çok konuşuyorsun," diye adamın sözünü kesti Verrick. "Kafanın içi kolayca sarf ettiğin kelimelerle dolu. Yarısı anlamsız."

Moore gamsız bir kahkaha attı. "Birlik de aynı şeyi buldu."

Rahatsız olan Benteley onlardan uzaklaştı. Verrick çakırkeyifti; kafesinden çıkarılmış bir ayı

kadar tehditkâr ve uğursuzdu. Ancak sarsak hareketlerinin altında hiçbir şeyi kaçırmayan zehir gibi bir zekâ vardı.

Oda yüksek tavanlıydı, muhtemelen eski bir manastırdan kalmış eski ahşap lambrilerle döşenmişti. Yapının tamamı bir kiliseye benziyordu; kubbeli ve kaburgalıydı, üst tarafları kehribar bir karaltının içinde kayboluyordu, kalın kirişleri taş şöminede gürleyen sayısız ateşten kararmış ve kömürleşmişti. Her şey devasa ve ağırdı. Renkler koyu ve canlıydı, taşlar içlerine işlemiş küllerle siyaha bulanmıştı, tavan destekleri ağaç kütüğü kalınlığındaydı. Benteley soluk soluk parlayan bir ahşap kaplamaya dokundu. Ahşap aşınmıştı ama sanki bulutumsu bir ışık katmanı üzerine yerleşmiş ve malzemenin içine işlemiş gibi tuhaf bir biçimde pürüzsüzdü.

Benteley'yi fark eden Verrick, "Bu ahşap bir ortaçağ genelevinden kalma," dedi.

Laura kurşunla kapatılmış pencerelerin üzerine sarkan, taşlarla ağırlaştırılmış kalın ve hareketsiz goblenleri inceliyordu. Devasa şöminenin üzerindeki bir rafta yıpranmış kırık dökük kupalar vardı. Benteley bir tanesini dikkatle aşağı indirdi. Elinde hantal bir yumru gibi duran kalın kenarlı eski bir kupaydı; ağır, sade ve yamuk, ortaçağdan kalma, Sakson işi.

"Pellig'le bir iki dakika içinde tanışacaksınız," dedi Verrick onlara. "Eleanor ve Moore onunla tanıştı bile."

Moore bir kahkaha attı, ince dişli bir köpekten gelen çirkin, tiz bir havlamaya benziyordu. "Tanıştım tabii," dedi.

"Sevimli biri," dedi Eleanor cansız bir sesle.

"Pellig etrafta dolaşıyor," diye devam etti Verrick. "Onunla konuşun, yanında kalın. Herkesin onu görmesini istiyorum. Tek bir suikastçı göndermeyi planlıyorum." Elini sabırsızca salladı. "Birbiri ardına göndermenin anlamı yok."

Eleanor ona sert bir bakış fırlattı.

"Açıkça konuşup bitirelim şu işi." Verrick uzun adımlarla odanın ucundaki kapalı çift kapıya ilerledi ve ellerini sallayarak açılmalarını sağladı. Ses, şiddetli ışıklar ve çok sayıda insanın titreşen hareketi dalga dalga yükseldi. "İçeri girin," diye emretti Verrick. "Ben Pellig'i bulacağım."

"İçecek bir şey, beyefendi ya da hanımefendi?"

Eleanor Stevens ifadesiz yüzlü bir MacMillan robotunun dolaştırdığı tepsiden bir kadeh aldı. "Ya sen?" dedi Benteley'ye. Başını salladığında robot geri geldi. Eleanor bir kadeh aldı. "Bunu dene. Yumuşacık bir şey. Callisto'nun güneşe bakan tarafında, belirli bir tortul kayaçın çatlaklarında, yılın sadece bir ayı yetişen bir çeşit meyveden yapılıyor. Verrick'in bunu toplamak için özel bir çalışma kampı var."

Benteley bardağı aldı. "Sağ ol."

"Ve neşelen."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" Benteley mırıldanan, gülümseyen tıklım tıklım kalabalığı işaret etti. Çeşitli renklere bürünmüş, şık giyimli insanlardı, üst seviyedeki bütün sınıflar temsil ediliyordu. "Müzik duymayı ve onların dans etmeye başlamalarını görmeyi bekliyorum."

"Öncesinde yemek ve dans vardı. Tanrı aşkı-

na, neredeyse sabahın ikisi. Çok şey oldu bugün. Seğirme, Meydan Okuma Kurultayı, bütün o heyecan." Eleanor uzaklaştı, gözlerini büyük bir dikkatle bir yere dikti. "İşte geliyorlar."

Yakındaki insanlar aniden tedirgin bir sessizlikle kıpırdadılar. Benteley ve diğer herkes döndü. Reese Verrick yaklaşırken heyecanla, açgözlülükle izlediler. Verrick'in yanında biri vardı. Gri yeşil sıradan bir takım giymiş, ince uzun bir adamdı, kolları iki yanına sarkmıştı, yüzü boş ve ifadesizdi. Arkasında kalabalık gergin bir sesle dalgalandı; alçak sesli bağırışlar ve takdir dolu övgüler işitildi.

"Bu o," dedi Eleanor beyaz dişlerinin arasından, gözleri ışıldıyordu. Benteley'nin koluna yapıştı. "Bu Pellig. *Ona baksana.*"

Pellig konuşmuyordu. Saçları saman sarısıydı, ıslak ve dümdüz taranmıştı. Yüz hatları silik, neredeyse özelliksizdi. Renksiz, sessiz biriydi, yanındaki gürültülü dev, Pellig'i, onu pür dikkat izleyen çiftler arasına iterken gözden kaybolur gibi oldu. Bir süre sonra Pellig ve Verrick saten pantolonlar ve yerlere kadar uzanan gece elbiseleri arasında kaybolmuşlardı ve Benteley'nin etrafında, heyecanlı konuşmaların uğultusu kaldığı yerden devam etti.

"Daha sonra yanımıza gelecekler," dedi Eleanor. Titredi. "Tüylerimi ürpertiyor. Eee?" Benteley'nin kolunu hâlâ bırakmamıştı, başını kaldırıp çabucak ona gülümsedi. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bende bir izlenim bırakmadı." Uzakta Verrick'in çevresini bir grup sarmıştı. Herb Moore'un

hevesli sesi tekdüze gürültüyü bastırdı: yine açıklamalara girişmişti. Sinirlenen Benteley birkaç adım uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Eleanor.

"Eve," dedi hiç düşünmeden.

"Nereyi kastediyorsun?" Eleanor alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Artık zihnini okuyamıyorum canım. Onların hepsinden vazgeçtim." Kızıl saçlarını kaldırıp kulaklarının üzerindeki iki ölü daireyi, teninin pürüzsüz beyazlığını lekeleyen kurşun grisi noktaları gösterdi.

"Seni anlayamıyorum," dedi Benteley. "Doğuştan sahip olduğun bir yetenek, eşsiz bir beceri."

"Wakeman gibi konuşmaya başladın. Eğer Birlikle kalsaydım yeteneğimi Reese'e karşı kullanmak zorunda kalacaktım. Gitmekten başka ne yapabilirdim?" Gözlerinde gergin bir keder vardı. "Biliyor musun, gerçekten de kayboldu. Sanki kör edilmek gibi. Sonrasında uzun süre haykırıp ağladım. Kabul edemiyordum. Tamamen dağıldım."

"Şimdi nasılsın?"

Titrek bir el hareketi yaptı. "Hayatta kalırım. Artık geri dönüşü yok. O zaman unut gitsin hayatım. İçkini iç ve rahatla." Kadehini Benteley'ninkiyle tokuşturdu. "Adına *metan fırtınası* deniyor. Sanırım Callisto'nun atmosferi metan."

"Koloni gezegenlerden birine gittin mi hiç?" diye sordu Benteley. Kehribar rengi sıvıyı yudumladı; sertti. "Çalışma kamplarından birini gördün mü ya da polis devriyesi işini bitirdikten sonra gecekondu kolonilerinden birini?"

"Hayır," dedi Eleanor. "Dünya dışına çıkmadım hiç. On dokuz yıl önce San Francisco'da doğdum.

Bütün telepatlar oradan gelir, unuttun mu yoksa? Son Savaş sırasında Livermore'daki büyük araştırma tesisleri Sovyet füzeleri tarafından vuruldu. Hayatta kalanlar yoğun radyasyona maruz kalmıştı. Hepimiz aynı aileden geliyoruz, Earl ve Verna Philips'in soyundanız. Bütün Birlik birbiriyle akraba. Çocukluktan itibaren bunun için eğitildim: kaderimdi."

Odanın bir ucunda hayal meyal bir müzik başlamıştı. Bir müzik robotu ses, uyumlu renkler ve hızla uçuşan, ayırt edilemeyecek kadar belirsiz gölgelerden rastgele kombinasyonlar yaratıyordu. Bazı çiftler kayıtsızca dans etmeye başladılar. Bir grup erkek yüksek, öfkeli seslerle tartışıyordu. Benteley'nin kulağına birkaç kelime çalındı.

"Haziranda laboratuvardan çıkmış diyorlar."

"Bir kediye pantolon giydirir miydin? İnsanlık dışı."

"O hızda bir şeye binmek mi? Şahsen ben bildik ışıktan yavaş eski roketlerden şaşmazdım."

Çift kapının yanında birkaç kişi şallarını arıyordu. Yüzleri donuktu, gözleri boş boş bakıyordu, ağızları yorgunluk ve sıkıntıdan aşağı sarkmıştı.

"Hep böyle olur," dedi Eleanor. "Kadınlar tuvalete gider. Erkekler bir şeyler tartışır."

"Verrick ne yapar?"

"Şu anda onu duyuyorsun."

Verrick'in tok sesi diğerlerini bastırıyordu.Tartışma onun hâkimiyetindeydi. Çevredeki konuşmalar teker teker sona erdi, insanlar dinlemek için gruba yaklaştılar. Verrick ve Moore hararetli

jestlerle tartışırken çevrelerini ciddi yüzlü erkekler sardı.

"Sorunları biz kendimiz yaratıyoruz," diye iddia ediyordu Verrick. "Arz ve iş gücü fazlalığı gibi gerçek sorunlar değiller."

"Nasıl o sonuca varıyorsun?" diye sıkıştırdı Moore.

"Bu sistem baştan aşağı yapay. M-Oyunu İkinci Dünya Savaşının başlarında birkaç matematikçi tarafından icat edilmişti."

"Keşfedildi demek istiyorsun. Toplumsal durumların poker gibi strateji oyunlarıyla benzer olduğunu gördüler. Bir poker oyununda işe yarayan bir sistem ticaret ya da savaş gibi toplumsal bir durumda da işe yarayacaktı."

"Şans oyunuyla strateji oyunu arasındaki fark ne?"diye sordu Laura Davis, Al ile birlikte durduğu yerden.

Sinirlenen Moore, "Her açıdan birbirlerinden farklılar," diye karşılık verdi. "Şans oyununda bilinçli hile yoktur. Öte yandan bir poker oyununda her oyuncunun gerçek pozisyonu ve amaçları konusunda diğer oyuncuların kafasını karıştırmak için kullandığı blöf, yanlış yönlendirme, yanıltıcı sözlü ifadeler ve görsel şakalardan oluşan bilinçli bir stratejisi vardır. Karşısındakileri aptalca davranmaya itecek yanlış beyanlardan oluşan bir kalıba başvurur."

"Eli kötüyken iyi olduğunu söylemesi gibi mi?"

Moore kadına aldırış etmeden tekrar Verrick'e döndü. "Toplumun bir strateji oyunu gibi işlediğini inkâr mı etmek istiyorsun? Minimax dâhice bir hipotezdi. Bize herhangi bir stratejiyi kırmak

ve strateji oyununu, müspet ilimlerin sıradan istatiksel yöntemlerin işlediği bir şans oyununa dönüştürmek için rasyonel bir bilimsel yöntem verdi."

"Yine de," gürledi Verrick, "bu lanet olası şişe bir insanı sebepsiz yere pozisyonundan ediyor ve yeteneğine ya da sınıfına bakmadan rastgele seçilen bir dangalağı, bir çatlağı yükseltiyor."

"Tabii ki," diye haykırdı Moore, kontrolsüz bir heyecanla. "Bütün sistemimiz Minimax üzerine kurulu. Şişe herkesi bir Minimax oyunu oynamaya ya da ezilmeye zorluyor; hepimiz hileyi bir kenara bırakmaya ve rasyonel bir yöntem benimsemeye zorlanıyoruz."

"Bu rastgele seğirmenin rasyonel hiçbir tarafı yok," diye yanıtladı Verrick öfkeyle. "Rastgele bir mekanizma nasıl rasyonel olabilir?"

"Rastgelelik faktörü genel olarak rasyonel bir örüntünün fonksiyonu. Rastgele seğirmeler karşısında kimse bir strateji geliştiremez. Herkesi tesadüfi bir yöntem benimsemeye zorlar: belirli olayların istatiksel ihtimallerinin en iyi analizi artı herhangi bir planın önceden öğrenileceğine dair kötümser bir varsayım. Planlarının önceden öğrenileceğini varsaydığında keşfedilme tehlikesinden kurtulmuş oluyorsun. Rastgele hareket edersen rakibin senin hakkında hiçbir şey öğrenemez, çünkü sen bile ne yapacağını bilmiyorsun."

"O zaman hepimiz bir grup batıl inançlı ahmağız," diye itiraz etti Verrick. "Herkes işaretleri ve alametleri okumaya çalışıyor. Herkes iki başlı buzağıları ve beyaz karga sürülerini açıklamaya

çalışıyor. Hepimiz rastgele şansa bağımlıyız; plan yapamadığımız için kontrolü kaybediyoruz."

"Etrafta telepatlar varken nasıl plan yapabilirsin? Telepatlar Minimax'ın kötümser beklentilerine kusursuz bir şekilde cevap veriyorlar: her stratejiyi öğreniyorlar. Sen oynamaya başladığın anda onlar keşfediyorlar."

Verrick parmağını geniş göğsüne yöneltti. "Boynumda hanım evladı uğurlar yok. Gül yaprağı, öküz pisliği ve baykuş tükürüğü de yok. Bilmek istiyorsan ben bir beceri oyunu oynuyorum, şans ve belki stratejiye de dayanmıyor. Hiçbir zaman bir dolu teorik soyutlamayla ilerlemedim. Parmağımla ölçer, göz kararıyla ilerlerim." Başparmağını gösterdi. "Durum ne gerektiriyorsa onu yaparım. Bu beceridir. Bende var."

"Beceri şansın bir işlevidir. Sezgisel bir şekilde, şanslı durumları en iyi şekilde kullanmaktır. Öyle yaşlısın ki sonuçları tahmin edebilmek için yeterince durum yaşamışsın..."

"Ya Pellig? O strateji değil mi?"

"Strateji hile içerir ve Pellig'le kimse aldatılmayacak."

"Saçma," diye homurdandı Verrick. "Birlik Pellig'i öğrenmesin diye kendini parçaladın."

"Bu senin fikrindi." Moore öfkeyle kızardı. "O zaman da söyledim şimdi de söylüyorum; bırak herkes bilsin çünkü yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bana kalsa yarın televizyondan açıklardım."

Verrick, "Seni kahrolası budala," diye söylendi kızgınlıkla. "Kesinlikle yapardın!"

"Pellig yenilmez." Moore herkesin önünde küçük düşürülmesine öfkelenmişti. "Minimax'ın

özünü birleştirdik. Şişenin seğirmesini başlangıç noktam olarak alarak, ben..."

"Kapa çeneni Moore," diye homurdandı Verrick arkasını dönerken. "Çok konuşuyorsun." Birkaç adım uzaklaştı, insanlar telaşla önünden çekildiler. "Bu rastgele şeyler gitmeli. Bu bir tehdit unsuru olarak kaldıkça hiçbir şey planlaman mümkün değil."

"Amaç da bu zaten!" Moore arkasından bağırdı.

"O zaman bırak. Kurtul ondan."

"Minimax açıp kapatabileceğin bir şey değil. Kütleçekimi gibi; bu bir yasa, pragmatik bir yasa."

Benteley konuşulanları dinlemek için yaklaşmıştı. "Doğa yasalarına inanıyor musun?" diye sordu. "Senin gibi bir 8-8?"

"Bu adam da kim?" diye hırladı Moore, öfkeli bakışları Benteley'ye yöneldi. "Konuşmamıza dalmanın amacı ne acaba?"

Verrick bir baş daha uzamış gibiydi. "Bu Ted Benteley. Sınıf 8-8, aynı senin gibi. Onu yeni aramıza aldık."

Moore'un beti benzi attı. "8-8! Daha fazla 8-8'e ihtiyacımız yok!" Yüzü çirkin, sarı bir renkte parlıyordu. "Benteley? Sen Oiseau-Lyre'in dışarı attıklarındansın. Bir terk edilmiş."

Benteley'nin sesi sakindi. "Aynen öyle," dedi. "Ben de doğruca buraya geldim."

"Neden?"

"Yaptıklarınızla ilgileniyorum."

"Yaptıklarım seni hiç ilgilendirmez!"

"Tamam," dedi Verrick, Moore'a boğuk bir sesle. "Ya sus ya da buradan defol git. İstesen de

istemesen de Benteley bundan böyle seninle çalışacak."

"Benden başka kimse projeye giremez!" Moore'un gözleri nefret, korku ve mesleki kıskançlıkla alev alevdi. "Eğer Oiseau-Lyre gibi üçüncü sınıf bir Tepede tutunamadıysa, yeterince iyi değildir..."

"Göreceğiz," dedi Benteley serinkanlılıkla. "Notlarınla belgelerine göz atmak için sabırsızlanıyorum. Çalışmalarının üzerinden geçmekten keyif alacağım. Tam istediğim gibi bir şeye benziyor."

"Bir içki istiyorum," diye mırıldandı Verrick. "Burada durup konuşamayacak kadar çok işim var."

Moore, Benteley'ye hınç dolu son bir bakış fırlattıktan sonra Verrick'in arkasından koşturdu. Bir kapı çarpılırken sesleri alçalıp kayboldu. Kalabalık kıpırdandı, yorgunlukla mırıldanarak dağılmaya başladı.

Eleanor, "Ev sahibimiz de gitti işte. Ne partiydi ama değil mi?" dedi, bir parça umutsuzluk sinmiş bir sesle.

Benteley'nin başı ağrımaya başlamıştı. Parlak giysilerin pırıltısı ve bedenlerin hareketi seslerin biteviye gürültüsüne karışıyordu. Zemin, ezilmiş sigara izmaritleri ve çer çöple doluydu. Odanın tamamına dağınık bir hava hâkimdi, sanki yavaş yavaş yan yatıyordu. Durmadan dalgalanan, biçim ve parlaklığı değişen tepe ışıklarının pırıltısı gözlerini acıtıyordu. Yanından geçmeye çalışan bir adam Benteley'nin kaburgasına sertçe çarptı. Dudakları arasından bir sigara sallanan genç bir kadın duvara yaslanmış sandaletlerini çıkarıyor ve minnetle kırmızı ojeli ayaklarını ovuyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Gitmek istiyorum."

Eleanor onu oradan oraya savrulan grupların arasından geçirerek beceriyle çıkışlardan birine yönlendirdi. Yürürken içkisini yudumlayarak konuştu. "Bütün bunlar anlamsız gözükebilir ama aslında bir amacı var. Böylece Verrick..."

Herb Moore yollarını kapatıyordu. Yüzünde koyu ve sağlıksız bir kızarıklık vardı. Solgun, ses-

siz Keith Pellig ile birlikteydi. Moore, "Buradasınız demek," diye mırıldandı kısık sesle, sendelerken elindeki içkisi dökülecekmiş gibi sallandı. Benteley'ye odaklandı ve kabaca açıkladı, "İşlere dahil olmak istiyordun." Pellig'in sırtına vurdu. "Dünyadaki en müthiş olay bu. Yaşayan en önemli insan bu. Gözlerin bayram etsin Benteley."

Pellig hiçbir şey söylemedi. Ruhsuz gözlerle Benteley ve Eleanor'a baktı, ince vücudu rahat ve gevşekti. Renk namına hiçbir şey yoktu üzerinde. Gözleri, saçları, teni, hatta tırnakları bile beyazlamış ve yarı şeffaftı. Yıkanmış, hijyenik bir görünüşü vardı. Anlamsız bir şifre gibi kokusuz, renksiz ve tatsızdı.

Benteley elini uzattı. "Merhaba Pellig. Tokalaşalım."

Pellig uzatılan eli sıktı. Hayat ya da güç barındırmayan elleri serin ve hafif terliydi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sertçe sordu Moore. "Esaslı değil mi? Tekerlekten sonra en müthiş icat değil mi?"

"Verrick nerede?" diye sordu Eleanor. "Pellig'in onun gözünün önünden ayrılmaması gerekiyor."

Moore'un yüzü iyice karardı. "Bak buna gülünür! Kim kimin..."

"Çok fazla içmişsin." Eleanor sert bakışlarla çevresine bakındı. "Lanet olası Reese; muhtemelen hâlâ biriyle tartışıyor."

Benteley donuk bir ilgiyle Pellig'e baktı. Adamın kayıtsız, ince, uzun görüntüsünde itici bir şey vardı, cinsiyetsiz hermafroditlere özgü bir nitelik. Pellig'in elinde bir kadeh bile yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

"İçmiyorsun," diye çıktı Benteley'nin sesi.

Pellig kafasını salladı.

"Neden? Biraz *metan fırtınası* alsana." Benteley geçen bir MacMillan robotundan beceriksizce bir kadeh aldı; üç tanesi yere düştü, robotun kayan tırtıklı tabanı altına saçıldı. Robot anında durup detaylı bir temizlik ve süpürme işlemine girişti.

"İşte." Benteley kadehi Pellig'in eline tutuşturdu. "Ye, iç ve mutlu ol. Yarın birisi, kesinlikle sen değil, ölecek."

Eleanor dişlerini sıkarak, "Kes şunu," dedi Benteley'nin kulağına

"Pellig," dedi Benteley, "profesyonel bir katil olmak nasıl bir his? Profesyonel bir katil gibi görünmüyorsun. Herhangi bir şey gibi görünmüyorsun. Hatta erkeğe bile benzemiyorsun. Kesinlikle bir insan değilsin."

Salonda kalanlar etraflarına toplanmaya başlamıştı. Eleanor öfkeyle kolunu çekiştirdi. "Ted, Tanrı aşkına! Verrick geliyor!"

"Bırak beni." Benteley kolunu çekip kurtardı. "O benim gömleğimin kolu." Gömleğinin kolunu uyuşuk parmaklarla silkeledi. "Elimde kalan bir o var; en azından o kadarını bana bırak." Keith Pellig'in boş suratına odaklandı. Beyninde dinmek bilmeyen bir uğultu vardı; burnu ve boğazı yanıyordu. "Pellig, hiç görmediğin bir adamı öldürmek nasıl bir his? Sana hiçbir şey yapmamış bir adamı? Tesadüfen birçok mühim adamın önüne çıkmış zararsız bir çatlağı. Geçici bir engeli..."

"Ne demek istiyorsun?" Karmakarışık bir hınçla dolu Moore tehlikeli bir gevelemeyle araya girdi. "Pellig'de bir sorun olduğunu mu ima etme-

ye çalışıyorsun?" Garip bir ifadeyle kıs kıs güldü. "Dostum Pellig'le."

Verrick, yolunda duran insanları iterek yan odadan çıktı. "Moore onu buradan götür. Sana yukarı çıkmanı söylemiştim." Elini kaba bir edayla sallayıp insanlara çift kapılara doğru gitmelerini işaret etti. "Parti bitti. Hadi işinize. İhtiyaç duyulduğunda sizinle iletişime geçilecek."

İnsanlar ayrılmaya ve isteksizce çıkışlara doğru ilerlemeye başladılar. Robotlar onlar için paltolar ve şallar buldu. Aralarında konuşarak orada burada oyalanan küçük gruplar kalmıştı, Verrick ve Pellig'i merakla izliyorlardı.

Verrick Pellig'i kavradı. "Git artık. Yukarı çık. Tanrım, geç oldu." Geniş merdivenlere doğru yürümeye başladı, kamburu çıkmış, kabarık saçlı başı yana eğilmişti. "Eh, her şeye rağmen, bugün çok şey başardık. Yatmaya gidiyorum."

Kendini dikkatle dengeleyen Benteley arkasından net bir şekilde, "Baksana Verrick. Bir fikrim var. Neden Cartwright'ı kendin öldürmüyorsun? Aracıyı ortadan kaldır. Daha bilimsel," dedi.

Verrick beklenmedik homurtulu bir kahkaha attı ve yavaşlamadan ya da arkasına dönüp bakmadan yürümeye devam etti. "Seninle yarın konuşurum," dedi omzunun üzerinden. "Eve git ve biraz uyu."

"Eve gitmiyorum," dedi Benteley inatla. "Buraya stratejinin ne olduğunu öğrenmeye geldim ve öğrenene kadar kalıyorum."

Verrick ilk basamakta durdu ve döndü. Sert hatlı iri yüzünde garip bir ifade vardı. "Ne dedin?"

"Beni duydun," dedi Benteley. Gözlerini kapa-

dı, oda yamulup dönerken dengesini kaybetmemek için bacaklarını iki yana açarak durdu. Gözünü açtığında Verrick merdivenlerden yukarı çıkmıştı ve Eleanor Stevens çıldırmış gibi kolunu çekiştiriyordu.

Kulak tırmalayıcı bir sesle, "Seni lanet olası ahmak!" diye bağırdı. "Derdin ne senin?"

"Pisliğin teki," dedi Moore sallanarak. Pellig'i merdivenlere doğru yönlendirdi. "Onu buradan götürsen iyi edersin Eleanor. Yakında iyice kontrolden çıkacak."

Benteley afallamıştı. Uyuşmuş bir halde ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı. Nihayet, "Gitti," diyebildi. "Hepsi gitti. Verrick, Moore ve o balmumundan şey."

Eleanor onu bir yan odaya götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Oda küçüktü, yarısı gölgelerle kaplıydı, köşeleri bulanık bir karanlığa karışmıştı. Eleanor titreyen ellerle bir sigara yaktı, dumanı genişleyen burun deliklerinden vererek sinirle sigarasını içti. "Benteley sen bir manyağın tekisin."

"Sarhoşum. Bu Callista'dan gelen beterböcek. Verrick viskisini içebilsin diye binlerce kölenin metan atmosferde çalıştığı ve öldüğü doğru mu?"

"Otur." Eleanor, Benteley'yi bir koltuğa itti. Tam önünde, telin ucundaki bir kukla kadar gergin, dar bir çember içinde sarsak adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Her şey darmadağın oluyor. Moore, Pellig'le o kadar gurur duyuyor ki onunla hava atmaktan vazgeçemiyor. Verrick pozisyonundan edilmiş olmaya alışamıyor; dağılmasını engellemek için hâlâ çevresinde telepat-

lar var sanıyor. Ah Tanrım." Topukları üzerinde dönüp yüzünü acıyla elleri arasına gömdü.

Benteley gözlerini kıza kaldırdı. Kız kendini toparlayıp sefil bir halde şişmiş gözlerini kurulayana kadar, hiçbir şey anlamadan ona baktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu umutla.

Eleanor gölgelerin içindeki bir sehpada bir sürahi soğuk su buldu. Çok derin olmayan sırlı bir tabakta duran şekerleri sandalyelerden birine boşaltıp tabağı suyla doldurdu. Hızla yüzünü, ellerini ve kollarını ıslattı, pencere rafından işlemeli bir bez çekip kurulandı.

"Hadi Benteley," diye söylendi. "Gidelim buradan." Kör gibi odadan çıktı ve Benteley zorlukla ayağa kalkarak kızın peşinden yürüdü. Eleanor'un çıplak göğüslü ufak tefek bedeni Verrick'in sahip olduğu karanlık eşyalar –devasa hantal heykeller ve cam vitrinler– arasından hayalet gibi süzüldü. Koyu renk halı döşeli kısa merdiveni tırmanıp hareketsiz robot hizmetkârların sessizce talimat beklediği köşelerden döndü.

Gölgelerle ve tozlu bir karanlıkla kaplı ıssız bir kata geldiler. Eleanor, Benteley'nin kendisine yetişmesini bekledi. "Ben yatmaya gidiyorum," dedi lafı dolandırmadan. "İstersen gelebilirsin ya da eve gidebilirsin."

"Bir evim kalmadı. Evim yok." Bir koridordan aşağı ilerleyerek, bir dizi yarı kapalı kapının önünden geçen kızı takip etti. Orada burada ışıklar görünüyordu. Sesler duydu. Bazılarını tanıdığını düşündü. Uykulu kadın mırıltılarına karışan erkek sesleri. Eleanor ansızın ortadan kayboldu, Benteley yalnız kalmıştı.

Uzaktaki hareketler ve titreşen siluetlerden oluşan bir pusun içinde el yordamıyla ilerledi. Bir ara şiddetle bir yere çarptı. Paramparça olmuş eşyalar çevresine yağdı. Sersemleyerek tökezledi ve aptal aptal dikildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı sert bir ses. Herb Moore'du, yakınlarda bir yerdeydi. Yüzü, ses ya da destek olmaksızın bir hortlağınki gibi titrek bir ışıkla aydınlanıp önünde yükseldi. "Buraya ait değilsin!" Sesi yükseldi, kızarmış, şiş yüzüyle birlikte Benteley'nin görüşünü kapladı. "Defol git! Ait olduğun yere git, seni üçüncü sınıf terk edilmiş. Sınıf 8-8'miş? Güldürme beni. Sana kim bunu yapabile..."

Benteley, Moore'un suratına bir yumruk indirdi. Adamın buruşan yüzünden etrafa sıvı ve parçalar fışkırdı, bütünüyle dağılmıştı. Ardından Benteley şiddetli bir darbeyle kendini yerde buldu. Üzerine çöken hareketli, salyaları akan kitle onu yere mıhlayıp soluksuz bıraktı. Tutunacak sağlam bir şey arayarak ondan kurtulmaya çabaladı.

"Sessiz olun," Eleanor çabucak fısıldadı. "Tanrı aşkına! İkiniz de sessiz olun."

Benteley mücadele etmeyi bıraktı. Yanında Moore oflayıp pufladı, hızlı hızlı soludu ve kanayan suratını sildi. "Seni öldüreceğim seni sefil herif." Acı ve öfkeyle hıçkırarak bağırdı, "Bana vurduğuna pişman olacaksın!"

Benteley kendine geldiğinde alçak bir şeyin üzerinde oturuyor, eğilmiş el yordamıyla ayakkabılarını arıyordu. Paltosu yerde önünde yatıyordu. Cansız ayakkabıları kabarık bir halının

üzerinde birbirlerinden ayrı duruyorlardı. Hiç ses yoktu; oda tam bir sessizlik içinde ve soğuktu. Bir köşede loş bir lamba titreşiyordu.

"Kapıyı kilitle." Eleanor'un sesi yakınından geliyordu. "Moore aklını yitirmiş olmalı. Koridorda ayaklarını sürüyerek çıldırmış gibi dolanıyor."

Benteley kapıyı buldu ve eski tip manuel sürgüsünü kilitledi. Eleanor odanın ortasında duruyordu, bir ayağını kaldırıp duvara dayamış, dikkatle sandaletlerinin kayışlarını çözüyordu. Benteley şaşkın bir sessizlik içinde, huşu ve hayret içinde seyrederken Eleanor sandaletlerini ayağından çıkarıp attı, pantolonunun fermuarını açıp üzerinden çıkardı. Çıplak bilekleri bir anlığına lambanın ışığında parladı. Soluk, yanardöner baldırlar; manzara, Benteley ona yenik düşüp gözlerini kapatana kadar önünde dans etti. İnce çizgiler, ince kemikli, mermer gibi zarif bacaklar, ta dizlerine, iç çamaşırının başladığı noktaya kadar...

Sonra tökezleyerek aşağı iniyor, Eleanor da ona uzanıyordu. Nemli kollar, titreyen göğüsler ve koyu kırmızı göğüs uçları Benteley'nin altında dolgun ve sertti. Eleanor'un soluğu kesildi ve ürperdi ve kollarını Benteley'ye doladı. Kafasındaki uğultu kontrolden çıkarken Benteley gözlerini kapadı ve huzurla kendini sağanağa teslim etti.

Çok sonra uyandı. Odada ölümcül bir soğuk vardı. Ses seda yoktu. Hayat yoktu. Kaskatı bir halde ayağa kalkmaya çabaladı, sersemlemiş, zihni belirsiz parçalara ayrılmıştı. Açık pencereden içeriye gri sabah ışığı süzülüyor, soğuk uğursuz

bir rüzgâr buz gibi esiyordu. Geri çekildi, durdu, kendini toparlamaya çalıştı.

Yayılmış yatan bedenler, orada burada duran dağınık örtü ve giysi yığınlarına karışmıştı. Uzanmış kol ve bacaklar, yarı örtülü kollar, onu şaşkına çevirip dehşete düşüren bembeyaz bacaklar arasında sendeledi. Gözü Eleanor'u seçti. Sırtını duvara dayamış yan yatıyordu, bir kolunu öne uzatmış, ince parmakları kıvrılmış, bacaklarını altına almıştı. Aralık dudakları arasından huzursuzca nefes alıp veriyordu. Benteley amaçsızca dolanmaya devam etti, sonra aniden durdu.

Kurşuni ışık başka bir yüz ve bedeninin üzerine düşüyordu. Eski dostu Al Davis, mışıl mışıl uyuyan karısının kollarında huzurlu ve mutluydu. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı, ikisi de kendileri dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Biraz ilerde başkaları vardı, bazıları boğuk seslerle horluyordu, birisi uykusunda kıpırdanıyordu. Bir diğeri inleyip üzerini örtmek için el yordamıyla bir örtüye uzanıyordu. Benteley ayağıyla bir bardağı ezdi; cam parçaları ve koyu bir sıvı gölü belirdi. İlerde tanıdık başka bir yüz daha vardı. Kimdi o? Bir adam, koyu saç, düzgün hatlar...

Kendi yüzüydü!

Tökezleyerek bir kapıya çarptı ve kendini sarı ışıkla aydınlatılmış bir koridorda buldu. Müthiş bir korkuya kapılarak, önüne bakmadan koşmaya başladı. Çıplak ayakları onu, halı kaplı geniş, ıssız ve bitmeyen koridorlardan aşağı taşıdı. Taş grisi pencereleri geçti, sonu yokmuş gibi görünen sessiz merdivenleri tırmandı. Düşe kalka delirmiş gibi bir köşeyi döndü ve kendini bir duvar

oyuğunda sıkışmış buldu, önünde bir boy aynası yolunu kapatıyordu.

Aynada titrek bir siluet vardı. Sarıya boyanmış soluk derinliklerinde asılı duran, bir anlığına yakalanmış boş, cansız, böceğimsi bir yaratık. Soluk saçlara, donuk ağız ve dudaklara, renksiz gözlere sessizce bakakaldı. İki yanında sarkan kemiksiz gevşek kolları, boş boş gözlerini kırpıştıran, omurgasız, ağarmış bir varlık. Sessiz, hareketsiz.

Çığlık attığında görüntü kayboldu. Gri ışıklı koridorlarda koşarken, ayakları tozlu halılara değmiyordu bile. Tabanlarının altında hiçbir şey hissetmiyordu. Yükseliyordu, müthiş bir dehşet onu yukarıya taşıyordu, yukarıdaki yüksek kubbeli çatıya doğru fırlayan, çığlık atan bir yaratıktı.

Kollarını öne uzatarak ok gibi fırladı, duvarların ve panellerin arasından, boş odalara girip çıkarak, ıssız koridorlardan aşağı sessizce koştu. Kör, dehşete kapılmış bir halde can havliyle dört dönüyor, beyhude, umutsuz bir kaçma çabasıyla kendini kurşun geçirmez pencerelere atıyordu.

Tuğla bir şömineye şiddetle çarparak sersemledi. Hırpalanmış, zedelenmiş bir halde, çaresizce çırpınarak yumuşak tozlu halıya düştü. Bir an afallayarak öylece yattı, sonra düşe kalka, çılgına dönmüş bir halde, düşünmeden, nereye olduğunu bilmeden koştu. Elleri öne uzanmıştı, gözleri kapalı, ağzı açıktı.

İleriden sesler geliyordu. Bir kapı aralığından parlak sarı bir ışık sızıyordu. Odada beş altı adam üzeri bantlar ve raporlarla dolu bir masada oturmuştu. Ortada bir atronik ampül yanıyordu, Benteley'yi hipnotize edercesine kendine çeken

sıcak, sabit bir minyatür güneş. Çevreleri kahve bardaklarıyla dolu olanlar yazarlardı, mırıldanan, işlerine eğilmiş adamlar. Aralarında iri kıyım, geniş, eğik omuzlu bir adam vardı.

Benteley, "Verrick!" diye bağırdı adama. Çırpınan bir böceğin ince ve cılız sesi. "Verrick, bana yardım et!"

Reese Verrick öfkeyle başını kaldırdı. "Ne istiyorsun? Meşgulüm. Tekrar harekete geçmek için bunların yapılması gerekiyor."

"Verrick!" diye bağırdı, dehşet ve düşüncesiz bir panikle titreyerek. "Ben kimim?"

Verrick sinirlenmişti. "Sen Keith Pellig'sin," diye karşılık verdi iri, pençeyi andıran eliyle alnını silip bantlarını önünden itti. "Kurultay tarafından seçilen suikastçısın. İşe başlamaya hazır olmak için iki saatten az süren var. Yapman gereken bir işin var."

7

Eleanor Stevens gri gölgeli holden odaya girdi. "Verrick, bu Keith Pellig değil. Moore'u buraya çağır ve konuşmasını sağla. Benteley'den intikam alıyor, kavga ettiler."

Verrick'in gözleri büyüdü. "Bu Benteley mi? Lanet olası Moore! Kafası hiç çalışmıyor; bu, işleri karıştıracak."

Benteley'nin aklı başına gelmeye başlamıştı. "Bu düzeltilebilir mi?" diye geveledi.

"Kendinden geçmişti," dedi Eleanor cılız bir sesle, kelimeleri yutarak. Pantolonunu ve sandaletlerini giymiş, omzuna kalın bir palto almıştı. Yüzü kireç gibi, kızıl saçları tel tel ve mattı. "Bilinci yerindeyken bunun üstesinden gelemez. Onu bayıltması için laboratuvar doktorlarından birini buraya getir. Bundan yararlanmaya da kalkışma. Ona bir şey söylemeden önce tekrar bedenine koy. Şu anda kaldıramaz, anlıyorsun değil mi?"

Sarsılmış ve korkmuş Moore göründü. "Bir şey olmadı. Aceleci davrandım hepsi bu." Benteley'nin kolunu yakaladı. "Hadi gel. Bunu gerektiği gibi düzeltelim."

Benteley kolunu kurtardı. Moore'dan uzaklaştı, kendine ait olmayan ellerini ve yüzünü inceledi. "Verrick," dedi sesi cılız ve boş. "Bana yardım et."

"Düzelteceğiz," dedi Verrick ters bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Doktor da geldi zaten."

Hem Verrick hem de doktor onu yakaladılar. Herb Moore, Verrick'e yaklaşmaktan korkarak birkaç adım uzaklaştı. Doktor, Benteley'nin koluna iğneyi sokup ampulü ezerken, Eleanor masada dikilip yorgun argın bir sigara yaktı. Karanlık onu yutarken Benteley, Verrick'in uzaklaşan kısık sesini duydu.

"Ya öldürmeliydin ya da kendi haline bırakmalıydın; bu tarz bir şey yapmamalıydın. Bunları unutur mu sanıyorsun?"

Moore bir cevap verdi ama Benteley onu duymadı. Karanlık mutlak hale gelmişti ve kendisi de bu karanlığın içindeydi.

Çok uzaklarda Eleanor Stevens'ın sesi, "Biliyorsun, Reese Pellig'in ne olduğunu tam olarak anlamıyor. Bunu fark ettin mi?" diyordu.

"Reese hiçbir teoriyi anlamıyor." Moore'un sesi aksi ve kırgındı.

"Teori anlaması gerekmiyor. Onun yerine anlayacak sayısız zeki genç adamı işe alabilecekken neden anlasın ki?"

"Sanırım beni kastediyorsun."

"Neden Reese'le birliktesin? Ondan hoşlanmıyorsun. Onunla geçinemiyorsun."

"Verrick'in benim yaptığım tarzda çalışmalara yatırabileceği parası var. Eğer o destek olmasaydı şansımı tüketmiş olurdum."

"İş bittiğinde sonuçları Reese alıyor."

"O önemli değil. Bak, MacMillan'ın çalışmalarını aldım, robotlarla yaptığı bütün o temel şeyleri. Ne faydası oldu? Sadece bu akılsız çamyarmaları, abartılı elektrikli süpürgeler, ocaklar, aptal garsonlar. MacMillan yanlış düşünüyordu. Tek istediği snfsızlar yatıp uyuyabilsin diye onu bunu kaldırabilecek büyük ve güçlü bir şeydi. Böylece artık snfsız hizmetliler ve işçiler olmayacaktı. MacMillan snfsızlardan yanaydı. Kendi sınıflandırmasını muhtemelen karaborsadan satın almıştı."

Hareket eden insanların gürültüsü geliyordu: kıpırdananlar, ayağa kalkanlar, yürüyenler, bir bardağın çınlaması.

"Viski ve su," dedi Eleanor.

Gürültülerden insanların oturduğu anlaşılıyordu. İçlerinden biri minnetle içini çekti. "Yoruldum. Ne geceydi. Bugün erken yatacağım. Boşa giden koca bir gün."

"Senin hatandı."

"Kendine saklayacaktır. Eski dostumuz Keith Pellig için hazır bulunucak."

"Uygulamayı tekrar yapmayacaksın, şu anki durumunda olmaz."

Moore'un sesi öfke doluydu. "O benim, değil mi?"

"O bütün dünyaya ait," dedi Eleanor buz gibi bir sesle. "Sözlü satranç oyunlarına kendini o kadar kaptırdın ki hepimizi nasıl bir tehlikeye attığını göremiyorsun. O çatlağın sahip olduğu her saat hayatta kalma şansını artırıyor. Kendini kaybetmeyip her şeyi kişisel bir kinin öcünü almak

için değiştirmeseydin, Cartwright şimdiye ölmüş olurdu."

Gece olmuştu.

Benteley uyandı. Hafifçe doğruldu, gücünün yerinde, zihninin de berrak olmasına şaşırdı. Oda yarı karanlıktı. Tek bir ışık parlıyordu, Eleanor'un sigarası olduğunu saptadığını parlayan minik bir nokta. Moore bacak bacak üstüne atmış, elinde bir viski bardağı, yüzü ters ve dalgın, Eleanor'un yanında oturuyordu. Eleanor hızla ayağa kalkıp bir masa lambasını yaktı. "Ted?"

"Saat kaç?" diye sordu Benteley.

"Sekiz buçuk." Eleanor elleri cebinde yatağın yanına geldi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Benteley titrek bacaklarını aşağı sarkıttı. Üstüne sıradan bir gecelik giydirmişlerdi; kıyafetleri ortalıkta yoktu. "Açım," dedi. Birden yumruğunu sıktı ve çılgın gibi yüzüne vurdu.

"Bu sensin," dedi Eleanor soğukkanlılıkla.

Dengesizce ayağa kalkan Benteley'nin bacakları titredi. "Buna memnun oldum. Gerçekten oldu mu?"

"Oldu." Eleanor sigarasını bulmak için uzandı. "Tekrar olacak. Ama bir dahakine hazırlıklı olacaksın. Sen ve yirmi üç başka zeki genç adam."

"Kıyafetlerim nerede?"

"Neden?"

"Buradan gidiyorum."

Moore ayağa fırladı. "Öylece çekip gidemezsin; gerçeklerle yüzleş. Pellig'in ne olduğunu keşfettin, Verrick'in seni serbest bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Meydan Okuma Kurultayının kurallarını ihlal

ediyorsunuz." Benteley kıyafetlerini bir yan dolapta buldu ve yatağın üzerine serdi. "Bir seferde sadece bir suikastçı gönderebilirsin. Bu düzen bir tane gibi gözüksün diye kurulmuş ama.."

"Dur bakalım," dedi Moore. "Ne olduğunu henüz tam olarak kavrayamadın."

Benteley geceliğini çözüp bir kenara fırlattı. "Bu Pellig sentetikten başka bir şey değil."

"Doğru."

"Pellig bir araç. İçine birkaç düzine üst düzey beyni tıkıp onu Batavia'ya göndereceksiniz. Cartwright ölecek, Pellig-düzeneğini yakacaksınız ve kimse bir şey bilmeyecek. Kullandığınız beyinlerin parasını ödeyip çalışma tezgâhlarına geri göndereceksiniz. Aynı benim gibi."

Moore eğlenmiş görünüyordu. "Keşke bunu yapabilseydik. Aslında denedik. Pellig'in içine aynı anda üç kişilik tıktık. Sonuç keşmekeş oldu. Her biri farklı yöne gitti."

"Pellig'in herhangi bir kişiliği var mı?" diye sordu Benteley giyinirken. "Zihinler çıkarıldığında ne oluyor?"

"Pellig, bitki dediğimiz durumda oluyor. Ölmüyor, fakat ilkel bir varoluş seviyesine iniyor. Bedensel süreçler devam ediyor, bir tür alacakaranlık uykusu gibi."

"Dün akşam partide ona güç veren neydi?"

"Laboratuvarımdan bir bürokrat. Senin de gördüğün gibi ters bir tip; kişilik neredeyse aynı şekilde ortaya çıkıyor. Pellig iyi bir aracı; çok fazla çarpıtma ya da sapma yok."

Benteley hatırlamaktan kaçınarak, "Onun içindeyken, Pellig de orada benimle sandım," dedi.

Eleanor sakin bir sesle, "Ben de öyle hissettim," diye onayladı. "İlk denememde pantolonumda bir yılan varmış gibi hissettim. Bir sanrı. Sen ilk ne zaman hissettin?"

"Aynaya baktığımda."

"Aynaya bakmamaya çalış. Ben nasıl hissettim sence? En azından sen erkeksin. Benim için biraz fazla ağırdı; bence Moore kadın operatör kullanmamalı. Şoke etme potansiyeli fazla yüksek."

"Uyarı yapmadan içine sokmuyorsunuz değil mi?"

"Eğitimli bir ekip oluşturduk," dedi Moore. "Son birkaç aydır düzinelerce insanı denedik. Birçoğunun sinirleri kaldırmadı. Birkaç saat kaldıktan sonra tuhaf bir çeşit klostrofobi ediniyorlar. Ondan kaçmaya çalışıyorlar, Eleanor'un dediği şey, sanki yakınlarında iğrenç, pis bir şey varmış gibi." Omuzlarını silkti. "Ben öyle hissettmiyorum. Bence o çok güzel."

"Elinde kaç tane var?" diye sordu Benteley.

"Dayanabilen yirmi otuz kişi var. Arkadaşın Davis onlardan biri. Uygun kişiliğe sahip: uysal, sakin, uyumlu."

Benteley gerildi. "Yeni sınıflandırması bu o zaman. Oyunu böyle yendi."

"Herkes bunun için bir seviye yükselir. Karaborsadan satın alarak tabii. Verrick'e göre bu işte sen de varsın. Kulağa geldiği kadar riskli değil. Bir şeyler ters giderse, Pellig'e ksaldırırlarsa, o an içeride kim varsa geri çekilecek."

"Demek yöntem bu," dedi Benteley, yarı kendi kendine. "Ardı ardına."

"Meydan Okuma ihlalini kanıtlasınlar da gö-

relim," dedi Moore neşeyle. "Hukuk kadromuza bütün açıklamaları ve zikredilenleri incelettik. Bizi yakalayabilecekleri hiçbir açık yok. Yasa bir seferde halk Kurultayıyla seçilen tek bir suikastçı diyor. Keith Pellig halk Kurultayı tarafından seçildi ve ondan sadece bir tane olacak."

"Hangi amaca hizmet ettiğini anlamıyorum."

"Anlayacaksın," dedi Eleanor. "Moore'un bununla ilgili uzun bir hikâyesi var."

"Önce yemek yemeliyim," dedi Benteley.

Üçü yemek salonuna giden kalın halıyla kaplı koridorda yavaşça yürüdüler. Benteley kapı girişinde donakaldı; Pellig oradaydı, uysal bir tavırla Verrick'in masasında oturuyordu. Önünde bir tabak dana pirzolası ve patates püresi vardı; solgun, kansız dudaklarına bir bardak su götürmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Eleanor.

"İçinde kim var?"

Eleanor kayıtsızca omuz silkti. "Laboratuvar teknisyenlerinden biri. İçinde her an birini tutuyoruz; ona ne kadar alışabilirsek şansımız o kadar artar."

Benteley, masanın Pellig'den uzak ucuna gitti. Adamın balmumu solgunluğu onu tedirgin ediyordu; kabuğundan yeni çıkmış güneşin henüz sertleştirilip kurutmadığı bir böceğe benziyordu.

Sonra her şeyi hatırladı.

"Dinleyin," dedi boğuk bir sesle. "Dahası var."

Moore ve Elenor Stevens şaşkınlıkla bakıştı. "Sakin ol Benteley," dedi Moore.

"Uçma. Yerden yükseldim. Sadece koşmak değildi bu." Sesi korkuyla yükseldi. "Bana bir şey

oldu. Tekrar tekrar bir hayalet gibi. Şömineye kadar." Alnını ovuşturdu, ama ne bir şişlik ne de yara vardı.

Elbette yoktu. O başka bir bedendi.

"Açıklayın," diye ısrar etti boğuk bir sesle. "Bana ne oldu?"

"Daha hafif olmakla ilgili bir şey," dedi Moore. "Beden, doğal bir insan vücudundan daha üstün."

Benteley'nin yüzünden kuşkusu okunuyor olmalıydı çünkü Eleanor ekledi, "Pellig sen bedene girmeden önce bir uyuşturucu kokteyli almış olabilir. Onlardan dağıtıyorlardı; bazı kadınların aldığını gördüm."

Verrick'in boğuk sesi konuşmalarını kesti. "Moore, senin aran soyut sorularla iyidir." Bir metal yaprak yığınını Moore'a doğru itti. "Bu çatlak Cartwright hakkındaki gizli rapor bantlarımızı inceliyordum. Onunla ilgili önemli bir şey yok ama endişeliyim."

"Neden?" diye sordu Moore yerine otururken.

"Öncelikle, y-kartı elindeydi. Bir snfsız için bu alışılmadık bir şey. Herhangi bir y-kartının bir insana ömrü boyunca denk gelme ihtimali o kadar küçük, o kadar değersiz ki..."

"Her zaman istatistiksel ihtimal vardır."

Verrick küçümsemeyle güldü. "Şişe bugüne kadar düşünülmüş en büyük dolandırıcılık. Kahrolası şey bir piyango ve yaşayan herkesin bir bileti var. Sana altı milyarda bir şans veren bir kartı niye tutasın ki, hiç gelmeyecek bir şansı? Snfsızlar kendi kartlarını satacak kadar zekiler, eğer Tepeleri tarafından ellerinden alınmadıysa. Bir kart ne kadar ediyor bugünlerde?"

"Aşağı yukarı iki papel. Eskiden daha fazlaydı."

"Tamam. Ama bu Cartwright kendi kartını elinde tutuyor. Hepsi bu da değil." Verrick'in geniş yüzüne kurnaz bir ifade yayıldı. "Raporlarıma göre, Cartwright son bir ay içinde en az yarım düzine yetenek kartı satın almış, satmamış."

Moore dikleşti. "Gerçekten mi?"

"Belki de," dedi Eleanor düşünceli bir şekilde, "Cartwright sonunda işe yarayan bir tılsım buldu."

Verrick yaralı bir öküz gibi kükredi. "Kes şu konuşmayı! O saçma, sefil uğurlar." Öfkeyle yönelttiği parmağı kızın çıplak göğsünü dürttü. "Bu ne, boynundaki o küçük kesede semender gözleri mi var? Çıkar at onu. Zaman kaybı."

"Başka?" diye sordu Moore. "Başka bilgin var mı?"

"Şişenin seğirdiği gün, Preston Cemiyetinin bir toplantısı vardı." Verrick'in eklemleri beyazdı. "Belki de peşinde olduğum şey ondadır. Herkesin peşinde olduğu şey, yani şişeyi yenmenin bir yolu. Gelecekteki hamlelerini açıklayacak bir döküm kâğıdı. Eğer Cartwright'ın o gün oturmuş haberin gelmesini beklediğini düşünseydim..."

"Ne yapardın?" diye sordu Eleanor.

Verrick sessizdi. Çehresi tuhaf çarpık bir sırıtmayla bıçakla kesilmiş gibi bölündü. Benteley'yi şaşırtan, diğerlerinin neredeyse buz kesip oldukları yerde kalmasına yol açan ızdıraplı bir kıpırtı. Verrick ansızın dikkatini tabağındaki yemeğe yönelttiğinde diğerleri de hızla aynı şeyi yaptılar.

Yemekleri bittiğinde, Verrick kahve bardağını önünden itip bir puro yaktı. "Şimdi dinle," dedi

Benteley'ye. "Stratejimizi bilmek istediğini söylemiştin; işte stratejimiz. Bir telepat, suikastçının zihnine girdiği anda onu yakalar. Birlik, suikastçının bağlantıyı kesmesine izin vermez; çoklu halkalar içinde sırayla önce birine sonra diğerine aktarılır. Hiçbir strateji işe yaramaz; sürekli zihni okunur, ta ki canları sıkılıp içini dışına çıkarana kadar."

"Telepatlar bizi Minimax'ı kabul etmeye bu nedenle zorladılar," diye açıkladı Moore. "Telepatlara karşı bir stratejin olamaz: rastgele davranman gerekir. Bir sonraki adımını bilmemelisin. Gözlerini kapatıp körlemesine koşmalısın. Sorun şu ki: stratejini nasıl hem rastgele hale getirip hem de hedefine doğru amaçlı bir şekilde ilerleyebilirsin?"

"Geçmişte suikastçılar," diye devam etti Verrick, "rastgele kararlar vermenin bir yolunu bulmaya çalıştılar. Plimp onlara yardımcı oldu. Özünde bir suikastçı alıştırmasıdır. Cep panoları her düzeyde karmaşık kararların verilebileceği rastgele kombinasyonlar ortaya çıkarır. Suikastçı panoyu işletir, üzerindeki rakamı okur ve önceden ayarlanmış plana göre davranırdı. Telepatın da suikastçının da panonun ne göstereceği hakkında önceden bir fikri olmazdı."

"Ama bu yeterince iyi değildi. Suikastçı bu lanet M-oyununu oynuyor, ama yine de kaybediyordu. Kaybediyordu, çünkü telepatlar da aynı oyunu oynuyorlardı ve onlar seksen kişiyken sadece bir tane suikastçı vardı. İstatiksel olarak sıkıştırılırdı, ancak kırk yılda bir başarılı olabildiler. Suikastçılar nadiren içeri girebildiler. DeFalla,

Gibbon'ın *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi*'ni rastgele açtı ve sunulan malzemeyi karmaşık bir şekilde kullanarak içeri girmeyi başardı."

Moore araya girdi, "Pellig'in çözüm olduğu çok açık," diye haykırdı. "Yirmi dört farklı beynimiz var. Aralarında hiçbir bağlantı olmayacak. Yirmi dört kişinin her biri burada Farben'de farklı bir küpte oturuyor. Her biri yerleştirme düzeneğine bağlı. Rastgele aralıklarla, rastgele seçilen bir beyni içeri sokuyoruz. Her bir zihnin tümüyle geliştirilmiş bir stratejisi var. Ancak sırada hangi zihnin olduğunu ya da ne zaman geçeceğini kimse bilmiyor. Hangi stratejinin, hangi eylem şeklinin başlamak üzere olduğunu kimse bilmiyor. Telepatlar Pellig bedeninin bir sonraki hareketinin ne olacağını hiçbir zaman bilemezler."

Benteley bu acımasız, süper mantıklı teknisyene hissettiği buz gibi hayranlıkla bir an için ürperdi. "Fena değil," diye itiraf etti.

"Görüyorsun ya," dedi Moore gururla, "Pellig, Heisenberg'in rastgele parçacığı. Telepatlar onun yolunu izleyebilirler: doğrudan Cartwright'a giderler ama hızını izleyemezler. Keith Pellig'in belirli bir anda o yolun neresinde olacağını kimse bilmeyecek."

8

Eleanor Stevens'ın dairesi Farben Tepesinin sınıflandırılmışlara özel yaşam alanındaki bir dizi çekici odadan oluşuyordu. Eleanor kapıyı kapattı, ışıkları açıp etrafı toplarken, Benteley beğeniyle çevresine bakındı.

"Yeni taşındım," diye açıkladı Eleanor. "Her yer dağınık."

"Moore nerede?"

"Binanın içinde bir yerde sanırım."

"Beraber yaşıyorsunuz sanmıştım."

"Şu anda değil." Eleanor yarı saydam filtreyi dairenin görüntü duvarının üzerine indirdi. Soğuk yıldızlarıyla gece göğü, Tepeyi oluşturan pırıldayan kıvılcımlar ve şekiller kararıp kayboldu. Eleanor ona yan gözle baktı, bir parça utanmıştı, "Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda kimseyle yaşamıyorum," dedi.

"Affedersin," dedi Benteley sıkılarak, "Bilmiyordum."

Eleanor omuz silkti, gözleri parlayarak ve kırmızı dudakları seğirerek gülümsedi. "Zor bir şey

değil mi? Moore'dan sonra başka araştırma teknisyeniyle yaşadım, Moore'un bir arkadaşıyla. Ardından planlama dairesinden biriyle. Telepattım, unuttun mu? Telepat olmayanların çoğu bir telepatla yaşamaz, ben de Birlikle hiçbir zaman anlaşamadım."

"O iş artık kapandı."

"Orası kesin." Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu, birden üzgün ve düşünceli bir ifadeye bürünerek odanın içinde gezinmeye başladı. "Sanırım hayatımı boşa harcadım. Telepat olmak benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmedi; bunun anlamı ya Birlik için eğitilecektim ya da çıkarma sondajı için teslim olacaktım. Çalışma kamplarından uzak durmak için yazıldım... bir sınıflandırmam yok. Bunu biliyor muydun? Eğer Verrick beni bırakırsa, bu benim sonum olur. Birliğe geri dönemem ve Oyunu yenmek için yapabileceğim pek bir şey de yok." Benteley'ye duygulu bir bakış fırlattı. "Serbest olduğum için hakkımda farklı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Böyle serbest çok komik hissediyorum." Gergin bir el hareketi yaptı. "Hiçbir bağım yok. Kendi başımayım. Bu benim için oldukça zor, Ted. Verrick'le gitmeliydim; o hayatımda tamamıyla güvende hissettiğim tek adam. Ama bu beni ailemden kopardı." Acınası bir ifadeyle gözlerini Benteley'ye kaldırdı. "Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Öyle korkuyorum ki."

"Korkma. Suratlarına tükür."

Eleanor ürperdi. "Onu yapamam. Nasıl öyle yaşayabiliyorsun? Güvenebileceğin insanlar ol-

malı, güçlü biri, sana bakabilecek biri. Bu büyük duygusuz bir dünya, tümüyle kasvetli ve hasmane ve sıcaklıktan yoksun. Kendini bırakıp düşersen sana ne olacağını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye başını salladı Benteley. "Milyonlarcasından kurtuluyorlar."

"Birlikle kalabilirdim sanırım. Ama Birlikten nefret ediyorum. Gözetlemek, dinlemek, sürekli aklından geçenleri bilmek. Gerçekte yaşamıyorsun, ayrı bir birey olarak değil. Bir tür kolektif organizma gibisin. Gerçekten sevemezsin, gerçekten nefret edemezsin. Elinde sadece işin var. O bile senin değil. Seksen farklı insanla paylaşırsın, Wakeman gibilerle."

"Yalnız olmak istiyorsun ama korkuyorsun," dedi Benteley.

"*Kendim* olmak istiyorum! Yalnız olmak istemiyorum. Sabahları uyanıp yanımda kimseyi bulamamaktan nefret ediyorum. Akşamları boş bir daireye dönmekten nefret ediyorum. Yalnız yemek yemek, yemek yapmak ve kendim için burayı düzenli tutmak. Geceleri ışıkları açmak, gölgelikleri indirmek. Televizyon seyretmek. Sadece oturmak. Düşünmek."

"Gençsin. Alışırsın."

"Alışmayacağım!" Sonra o üzgün hali kayboldu. "Tabii, bazılarından daha iyi durumdayım." Alev kırmızısı yele gibi saçlarını arkaya attı ve gözleri bulutlandı. yeşil, iri ve kurnaz bakışlı gözler. "On altı yaşımdan beri çok sayıda adamla beraber yaşadım. Sayısını hatırlayamıyorum; onlarla da seninle tanıştığım gibi tanışırım, işte ya da partilerde, bazen arkadaşlar aracılığıyla. Bir süre

beraber yaşarız, sonra kavga ederiz. Bir şeyler her zaman ters gider; hiçbiri kalıcı olmaz." Şiddetli ve bunaltıcı korkusu geri gelip onu ürpertti. "Bırakıp gidiyorlar! Bir süre etrafta takılıyorlar sonra çekip gidiyorlar, beni yüzüstü bırakıyorlar. Ya da... beni dışarı atıyorlar."

"Olur böyle şeyler," dedi Benteley. Eleanor'un söylediklerini hayal meyal işitiyordu; kendi düşünceleriyle meşguldü.

"Doğru kişiyi bulacağım bir gün," dedi Eleanor hevesle. "Bulacağım değil mi? Sadece on dokuz yaşındayım. On dokuz yaşında biri için iyi idare etmedim mi? Çok uzun bir süre değil. Verrick de benim koruyucum: her zaman ona güvenebilirim."

Benteley ayağa kalktı. "Bana seninle yaşamamı mı teklif ediyorsun?"

Eleanor kızardı. "Şey, sana uyar mı?"

Benteley cevap vermedi.

"Sorun ne?" diye sordu Eleanor hızla konuşarak, gözlerinde yaralanmış, ısrarcı bir ifade vardı.

"Seninle ilgili bir şey değil." Benteley, Eleanor'a sırtını dönerek yarı saydam görüntü duvarına yürüdü. Tekrar şeffaf hale getirdi. "Tepe geceleri güzel görünüyor," dedi, karamsar bir tavırla dışarı bakarken. "Şimdi bakınca gerçekte ne olduğunu anlayamaz insan."

"Tepeyi unut!" Eleanor gri pusu tekrar açtı. "Sorun ben değilsem? O zaman Verrick. Biliyorum sorun Reese Verrick. Ah Tanrım. Evrak çantanı bekâret kemeri gibi sımsıkı tutarak ofise daldığın gün çok hevesliydin." Eleanor hafifçe gülümsedi. "Çok heyecanlıydın. Nihayet cennete giren bir

Hıristiyan gibi. Çok uzun zaman beklemiş... çok şey ummuştun. Sende müthiş çekici bir şey vardı. Seni etrafta görmeyi ummuştum."

"Tepe sisteminden kurtulmak istiyordum. Daha iyi bir şeye geçmek istiyordum. Direktörlüğe."

"Direktörlük mü!" diye kahkaha attı Eleanor. "O da ne? Soyut bir kavram! Direktörlüğü oluşturan ne sanıyorsun?" Hızlı hızlı nefes aldı, gözleri iriydi, nabzı atıyordu. "Gerçek olan insanlar, kurumlar ve ofisler değil. Bir şeye nasıl sadık olabilirsin? Yeni adamlar gelir, eskileri ölür, yüzler değişir. Bağlılığın devam eder mi? Neden? Neye? Batıl inanç! Bir kelimeye, bir isme sadıksın. Kanlı, canlı yaşayan bir varlığa değil."

"Ondan daha fazlası var," dedi Benteley. "Sadece ofisler ve masalardan ibaret değil. Bir şeyi temsil ediyor."

"Neyi temsil ediyor?"

"Hepimizin üzerinde duruyor. Herhangi bir kimseden ya da bir gruptan daha büyük. Ama bir yandan da o hepimiz."

"O hiç kimse değil. Bir arkadaşın olduğunda o belirli bir insandır, bir sınıf ya da çalışma grubu değildir öyle değil mi mi? Sınıf 4-7'yi arkadaş edinemezsin değil mi? Bir kadınla yatağa girdiğinde o belirli bir kadındır değil mi? Evrendeki diğer her şey çöktü... tam olarak ne olduğunu anlayamadığın değişken, rastgele, amaçsız gri bir duman. Geriye kalan tek şey insanlar, ailen, arkadaşların, metresin, koruyucun. Onlara dokunabilirsin, onlara yakın olabilirsin... sıcak ve elle tutulur *hayatı* içine çekersin. Ter, ten ve saç, salya, nefes, bedenler. Tat, dokunma, koku, renkler. Aman Tan-

rım, kavrayabileceğin bir şey mutlaka olmalı! İnsanların ötesinde ne var? Koruyucunun dışında güvenebileceğin kim var?"

"Kendine güven."

"Reese bana bakıyor! O büyük ve güçlü."

"O senin baban," dedi Benteley. "Babalardan nefret ederim."

"Psikotiksin. Sende bir sorun var."

"Biliyorum," diye onayladı Benteley. "Hasta bir adamım. Ne kadar çok şey görürsem hastalığım da o kadar çok artıyor. O kadar hastayım ki benden başka herkes hasta ve tek sağlıklı kişi benim sanıyorum. Epey kötü değil mi?"

"Evet," dedi Eleanor soluk soluğa.

"Bütün bu düzeni olduğu gibi alaşağı etmek istiyorum. Ama bunu yapmama gerek yok; kendiliğinden yıkılıyor zaten. Her şey incecik, boş ve metalik. Oyunlar, piyangolar; parlak zekâlı bir çocuğun oyuncakları! Bütün bunları bir arada tutan tek şey bağlılık yemini. Satılık pozisyonlar, kötümserlik, şatafat ve fakirlik, duyarsızlık... cırlayan gürültülü televizyonlar. Bir adam başka bir adamı öldürmeye gidiyor ve herkes el çırpıp izliyor. Neye inanıyoruz? Elimizde ne var? Daha güçlü suçlular için çalışan zeki suçlular. Plastik büstlere ettiğimiz bağlılık yeminleri."

"Büst bir sembol. Satılık da değil. Alıp satamayacağın tek şey o." Yeşil gözleri zaferle parladı. "Biliyorsun, Ted. Elimizdeki en değerli şey o. Koruyucu ve kul arasındaki, bir erkek ve metresi arasındaki sadakat."

"Belki de," dedi Benteley yavaşça, "bir insan bir ideale sadık olmalı."

"İdeal ne?"

Benteley'nin zihni bir cevap vermeyi reddetti. Zihnindeki çarklar, dişliler ve çubuklar sıkışmıştı. İstenmeyen ve talep etmediği, anlaşılamayan, yabancı düşünceler içeri üşüşerek mekanizmayı tıkıyor ve belirsizliğe sürüklüyordu. Bu sağanak da nereden gelmişti? Bilmiyordu. "Elimizde kalan sadece bu," diyebildi nihayet. "Yeminlerimiz. Bağlılığımız. Bütün bu yapıyı çökmekten alıkoyan çimento bu. Ne kadar önemi var? Ne işe yarar? Pek işe yaramaz. Biz burada dururken parçalarına ayrılıyor."

Eleanor'un nefesi kesildi. "Hayır parçalanmıyor!"

"Moore, Verrick'e sadık mı?"

"Hayır! Onun için onu terk ettim. O ve teorileri. Sadık olduğu tek şey onlar, teoriler ve Herb Moore." Şans tılsımları öfkesiyle titredi. "Bundan iğreniyorum!"

"Verrick sadık değil," dedi Benteley dikkatlice. Kızın tepkisini ölçmeye çalıştı; yüzü afallamış ve bembeyaz kesilmişti. "Sorun Moore'da değil; onu suçlama. Koparabileceği kadarını almaya çalışıyor. Diğer herkes gibi. Reese Verrick gibi. İkisi de biraz daha para, biraz daha güç için bağlılık yeminini bir kenara atar. Zirveye tırmanmak için büyük bir mücadele her şey. Hepsi oraya ulaşmak için uğraşıyorlar ve hiçbir şey onlara engel olamayacak. Bütün kartlar açıldığında sadakatin ne kadar kıymetsiz olduğunu göreceksin."

"Verrick asla yeminini bozmaz! Ona güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmaz!"

"Bozdu bile. Benim yemin etmeme izin vere-

rek ahlaki bir kuralı bozdu. Sen de işin içindeydin; biliyordun. Ben yeminimi iyi niyetle ettim."

"Aman Tanrım," dedi Eleanor bıkkınlıkla. "Bunu asla unutmayacaksın değil mi? Aptal yerine koyulduğunu düşündüğün için kızgınsın."

"Dahası da var; kendini kandırma. Aradan sıyrıtan o zayıf, sefil yapı. Bir gün öğreneceksin. Ben artık biliyorum, hazırım. Oyunlar ve suikastlerden ibaret bir toplumdan başka ne bekleyebilirsin ki?"

"Verrick'i suçlama. Meydan Okuma yıllar önce, bütün şişe sistemi, bütün M-oyunu geliştirilip kullanıma sokulduğunda oluşturulmuştu."

"Verrick M-oyununu bile kurallara uygun oynamıyor. Pellig stratejisiyle onu yenmeye çalışıyor."

"İşe yarayacak değil mi?"

"Muhtemelen."

"Peki neden şikâyet ediyorsun? Önemli olan bu değil mi?" Eleanor panikle adamın kolunu yakaladı. "Hadi gel, unut gitsin. Çok fazla endişeleniyorsun. Moore çok konuşuyor ve sen de çok endişeleniyorsun. Keyfine bak, yarın büyük gün."

Eleanor içki koydu ve Benteley'ye kadehini getirdi. Benteley karamsar bir ruh hali içinde oturup içkisini yudumladı. Eleanor koltukta yanına oturdu. Dairenin yarı aydınlığında kızın kızıl saçları parlayıp ışıldadı. Bacaklarını altına toplamıştı. Kulaklarının üstündeki kurşun grisi noktalar soluklaşmıştı, ama hâlâ oradaydılar. Benteley'ye yaslandı, gözleri kapalı, kırmızı ojeli elinde bardağı usulca, "Bana söylemeni istiyorum. Bizimle misin?" dedi.

Benteley birkaç saniye cevap vermedi. "Evet," dedi sonunda.

Eleanor içini çekti. "Tanrıya şükür. Çok sevindim."

Benteley eğilip bardağını orta sehpaya bıraktı. "Bir yemin ettim; Verrick'e bağlılık yemini ettim. Yeminimi bozup onu ortada bırakmak istemiyorsam başka bir seçeneğim yok."

"Daha önce yapan oldu."

"Ben yeminimi hiç bozmadım. Oiseau-Lyre'den yıllar önce bıktım ama hiçbir zaman uzaklaşmaya çalışmadım. Yapabilirdim; yakalanıp öldürülme riskini göze alırdım. Koruyucuyu, kaçan kullarının yaşamı ve ölümü üzerinde güç sahibi yapan yasayı kabul ediyorum. Ancak sadakat yemininin bozulmaması gerektiğini düşünüyorum, ne kul ne de koruyucu tarafından.

"Parçalanıyor dediğini sanıyordum."

"Öyle zaten, ama buna yardım etmek istemiyorum."

Eleanor bardağını bıraktı ve çıplak pürüzsüz kollarını Benteley'nin boynuna dolamak için uzandı. "Nasıl bir hayatın oldu? Neler yaptın? Çok fazla kadınla yaşadın mı?"

"Birkaç tane."

"Nasıllardı?"

Benteley omuz silkti. "Çok çeşitli."

"İyiler miydi?"

"Sanırım."

"Sonuncusu kimdi?"

Benteley eskiyi düşündü. "Birkaç ay önce. 7-9 sınıfından Julie adında bir kız."

Eleanor'un yeşil gözleri dikkatle Benteley'ye dikildi. "Nasıl biriydi anlatsana."

"Ufak tefek. Güzel."

"Bana benziyor muydu?"

"Senin saçların daha güzel." Kızın yumuşak, alev kırmızısı saçlarına dokundu. "Çok güzel saçların var. Gözlerin de öyle," Kızı sımsıkı bedenine bastırıp ona uzun süre sarıldı. "Çok güzelsin."

Kızın ufak yumruğu göğüslerinin arasında duran uğurları kavramıştı. "Her şey yoluna giriyor. Şans, çok iyi şans." Adamı dudaklarından öpmek için uzandı; sıcak, dikkatli yüzü bir an Benteley'ye dayanıp titredi, sonra bir iç çekişle kendini tekrar adamın göğsüne bıraktı. "Çok iyi olacak, hepimizin burada çalışması, beraber olması."

Benteley bir şey söylemedi.

Bir süre sonra Eleanor, Benteley'den ayrılıp bir sigara yaktı. İri gözleri ciddi ve hüzünlü, kollarını kavuşturdu, başı dik, adama baktı. "Çok yararlı olacaksın, Ted. Verrick senin hakkında çok iyi düşünüyor. Dün akşam sen öyle davranınca çok korktum. O şeyleri söylediğinde, ama onun hoşuna gitti. Sana saygı duyuyor; zeki olduğunu düşünüyor. Haklı da! Sende özel ve güçlü bir şeyler var." Çaresizce ekledi. "Tanrım, keşke zihnini okuyabilsem. Ama artık gitti, gerçekten gitti."

"Verrick ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini biliyor mu merak ediyorum."

"Verrick'in düşünmesi gereken daha önemli şeyler var." Sesi ani bir heyecana tutuldu.

"Belki yarın tekrar içeri gireceğiz! Her şey eskiden olduğu gibi olacak, senin olmasını istediğin gibi. Öylesi mükemmel olmaz mı?"

"Sanırım."

Eleanor sigarasını koydu ve onu öpmek için

çabucak eğildi. "Gerçekten bizimlesin değil mi? Pellig'in kullanılmasına gerçekten yardımcı olacaksın değil mi?"

Benteley hafifçe başını salladı. "Evet."

"O zaman her şey mükemmel." Eleanor gözlerini iştahla Benteley'nin yüzüne dikti, yarı karanlıkta yeşil gözleri ateşli ve heyecanlıydı. Benteley'nin yüzüne hızlı hızlı, tatlı kokulu bir nefesle soludu. "Bu odalar iyi mi? Yeterince büyükler mi? Getireceğin çok eşya var mı?"

"Çok yok," dedi Benteley. Omuzlarına donuk, ağır bir yük çökmüş gibiydi, tatsız bir uyuşukluk. "Burası gayet iyi."

Eleanor hoşnut bir iç çekişle ondan uzaklaştı ve tek bir kıvrak hareketle bardağını kaldırdı. Lambayı kapatıp mutlulukla Benteley'ye yaslandı. Tek ışık küçük bakır kül tablasında duran sigarasının pırıltısıydı. Yanan alevin koyu soluk rengi kızın saçlarına ve dudaklarına yansıyordu. Göğüs uçları alacakaranlıkta gizemli bir ışık saçıyor gibi görünüyordu. Bir süre sonra Benteley, Eleanor'un bedeninin dinmeyen ışıklarıyla canlanarak kıza döndü.

Buruşuk kıyafetleri arasında, doygun ve halsiz bir halde yatıyorlardı. Bedenleri doyuma ulaşmış, aşkla ter içindeydi. Eleanor sigarasından kalanları almak için çıplak kolunu uzattı. Benteley'nin yüzüne yakın duran dudaklarına götürdü ve cinsel tatminin tuhaf derecede tatlı kokusunu gözlerine, burnuna ve ağzına üfledi.

"Ted," diye fısıldadı, "senin için yeterliyim değil mi?" Kaslar ve et hareket ederek hafifçe doğruldu. "Biliyorum, yaşım biraz... küçük."

"Gayet iyisin," dedi Benteley belli belirsiz.

"Birlikte olmayı tercih edeceğin hatırladığın başka kimse yok mu?" Bir cevap alamayınca Eleanor devam etti, "Yani demek istiyorum ki belki de bunda o kadar iyi değilim, iyi miyim?"

"Elbette. Harikaydın." Sesi boş, ruhsuzdu. Bedeni Eleanor'a yaslanmıştı, hareketsiz ve cansızdı. "Tam olması gerektiği gibi."

"O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi Benteley. Ayağa kalkmaya çabalayıp ruhsuzca kızdan uzaklaştı. "Sadece yorgunum. Sanırırn yatacağım." Sesinde ani bir sertlikle, "Dediğin gibi, yarın büyük bir gün olmalı," dedi.

9

Ipvic aktarma operatörü, gemiden kapalı-devre iletim yapıldığını bildirdiğinde Leon Cartwright, Rita O'Neill ve Peter Wakeman'la kahvaltı yapıyordu.

Aradaki milyarlarca millik uzay boşluğundan birbirlerine bakarlarken Kaptan Groves "Kusura bakma," dedi, "Görüyorum ki orada sabah. Hâlâ eski mavi sabahlığını giyiyorsun."

Cartwright'ın yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Görüntü de kötüydü; aradaki müthiş mesafe görüntünün dalgalanmasına ve kararmasına yol açıyordu. "Tam olarak neredesiniz?" diye sordu ağır, tereddütlü bir sesle.

"Kırk astronomik birim uzaktayız," diye yanıtladı Groves. Cartwright'ın görüntüsü onu şoke etmişti, ama ne kadarının uzun mesafe veri iletiminin çarpıtmalarından kaynaklandığına emin değildi. "Yakında keşfedilmemiş uzaya doğru yola çıkacağız. Resmi navigasyon haritalarından Preston'ın malzemelerine geçtim bile."

Gemi muhtemelen yarı yolu almıştı. Alev Diski –var olduğu kabul edilirse– Plüton'un yarıçap vek-

törünün iki katı bir yörüngeye sahipti. Dokuzuncu gezegenin yörüngesi haritalandırılmış keşiflerin sınırını çiziyordu; onun ötesinde hakkında çok az şey bilinen ve çok sayıda varsayım yapılan uçbusz bucaksız bir ıssızlık uzanıyordu. Kısa bir süre sonra gemi son sinyal şamandırasını da geçecek ve sonlu, tanıdık evreni arkasında bırakacaktı.

"Grubun bir kısmı geri dönmek istiyor," dedi Groves. "Bilinen sistemi geride bıraktıklarını anlıyorlar. Gemiyi terk etmek için bu son şansları; eğer şimdi yapmazlarsa sonuna kadar bizimle kalmaları gerek."

"Yapabilecek olsalar kaçı gemiyi terk ederdi?"

"Belki on. Ya da daha fazla."

"Onlarsız devam edebilir misin?"

"Daha fazla yiyecek ve malzememiz olur. Konklin ve sevgilisi Mary kalıyorlar. Yaşlı marangoz Jereti. Japon optik işçiler, jet ateşleyicimiz... Sanırım başarabiliriz."

"Gemiyi tehlikeye atmıyorsa, gitmelerine izin ver o zaman."

"Daha önce konuştuğumuzda," dedi Groves, "seni tebrik edecek fırsatı bulamadım."

Cartwright'ın bozuk görüntüsü yorgun argın ayağa kalktı. "Beni tebrik etmek mi? Peki. Teşekkürler."

"Keşke elini sıkabilseydim Leon." Groves büyük siyah elini ipvic ekranına kaldırdı; Cartwright da aynısını yaptı ve parmakları bir an birbirine değiyormuş gibi göründü. "Elbette siz Dünyadakiler şimdiye kadar alışmışsınızdır."

Cartwright'ın yanağındaki bir kas düzensizce seğirdi. "Kendim bile inanmakta güçlük çekiyorum. Uyanamadığım bir tür kâbustayım adeta."

"Kâbus mu! Suikastçıyı mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle." Cartwright yüzünü ekşitti. "Şu anda yolda olmalı. Burada oturup gelmesini bekliyorum."

İletimi sonlandırdıklarında Groves, Konklin ve Mary'i kumanda küresine çağırdı ve onlara birkaç duygusuz kelimeyle bilgi verdi. "Cartwright gemiyi terk etmelerini kabul etti. Böylece bu işi halletmiş olduk; akşam yemeğinde duyuruyu yapacağım."

Birden canlanıp yanmaya başlayan bir göstergeyi işaret etti. "Hareket etmeye başlayan şu paslı iğneyi gördünüz mü? Geminin bütün ömrü süresince bu gösterge ilk defa bir tepki verdi."

"Bu bana bir şey ifade etmedi," dedi Konklin.

"O düzensiz işaret bir robot sinyali; sese çevirebilirim, o zaman hemen tanırsın muhtemelen. Haritalandırılmış uzayın nihai sınırını işaret ediyor. Soyut testler yapan bilimsel keşif ekipleri dışında bu mesafenin ötesine hiçbir gemi geçmez."

"Diski aldığımızda," dedi Mary gözleri irileşmişti, "o işaret kaldırılacak."

"'89'daki keşif ekibi hiçbir şey bulamadı," diye vurguladı Konklin tedirgin bir sesle. "Üstelik ellerinde Preston'ın bütün verileri vardı, yaptığı her şey."

"Belki de Preston'ın gördüğü aşırı büyük bir uzay yılanıydı," diye ortaya attı Mary şakayla karışık bezmiş bir halde. "Hikâyelerde anlattıkları gibi belki bizi de yutar."

Groves onu soğuk bir ifadeyle süzdü. "Navigasyonu ben idare ederim. Siz ikiniz gidin ve gidecek-

leri yollamak için filikaların yüklenmesine nezaret edin. Aşağıda ambarda uyuyorsunuz değil mi?"

"Aşağıda, herkesle beraber," dedi Konklin.

"Filika gittiğinde muhtemelen kabinlerden birisine geçebilirsiniz. Birçoğu boş olacak, hangisini istiyorsanız alın." Groves yüzünü ekşiterek ekledi: "Geminin çoğu boşalacak korkarım."

Ambar eskiden revirdi. İkisi her bir santimini itinayla süpürüp temizlediler. Mary duvarları ve tavanı yıkadı, yerleri sildi, titizlikle havalandırma ızgaralarının tozunu aldı. Konklin'e "Burada fazla metalik kum yok," dedi umutla, atılacak çer çöpü çöp yarığına sürüklerken.

"Burası mürettebat içindi."

"Eğer gemi kazasız belasız inerse, burayı kalıcı yaşam alanımız olarak kullanabiliriz belki de. Dünyada yaşadığım yerden daha iyi." Bitkin bir halde kendini ufak demir karyolaya bırakırken ayaklarından sandaletlerini çıkardı. "Sigaran var mı? Benimki bitmiş."

Konklin keyifsizce paketini kadına verdi. "Plan bu."

Mary sigarasını minnetle yaktı, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Burası çok huzurlu. Koridorda durup bağıran kimse yok."

"Fazla sessiz. Sürekli dışarıda ne var diye düşünüyorum. Sistemler arası sahipsiz topraklar. Tanrım, o soğuk! Dışarda, etrafımızda. Soğuk, sessizlik, ölüm... belki de daha kötüsü."

"Bunları düşünme. Kendimizi meşgul etmeliyiz."

"Aslına bakarsan bizler fanatik filan değiliz. Herkesin göç edebileceği onuncu bir gezegen, iyi

bir fikir gibi görünüyordu. Ama şimdi buraya gerçekten gelince..."

Mary tedirgin bir sesle, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Hepimize kızgınım. Grubun yarısı çoktan bizi terk etti. Kızgınım, çünkü Groove orada yukarıda kumanda küresinde oturmuş, kesin bilimsel veriler yerine çılgın bir adamın mistik tahminine dayanarak bir rota planlamaya çalışıyor. Kızgınım çünkü bu gemi, parçalarına ayrılmak üzere olan eski püskü bir cevher taşıyıcısı. Öfkeliyim çünkü son işareti de geçtik ve buraya vizyonerler ve çatlaklar dışında kimse gelmez," diyerek bitirdi.

"Biz hangisiyiz?" diye sordu Mary kısık bir sesle.

"Bugün yarın bunu anlayacağız."

Mary çekinerek uzandı ve erkeğin elini tuttu. "Oraya varamasak bile bu müthiş olacak."

"Bu? Bu ufak hücre mi? Bir keşişin hücresi gibi?"

"Bence öyle." İçten bir ifadeyle Konklin'i süzdü. "Daha önceden de istediğim buydu. Etrafta amaçsızca dolanırken, her yere bakarken. Bir erkekten diğerine giderken. Hayat kadını olmak istemedim... ama ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Şimdi sanıyorum onu buldum. Belki de sana söylememeliyim, yine sinirlenirsin. Seni bana getirmesi için bir uğur yaptım. Janet Sibley yapmama yardım etti; bir şeyleri düzeltmekte üstüne yok. Beni çok sevmeni istedim."

Konklin gülümsedi ve onu öpmek için eğildi.

Kız ansızın, hiç ses çıkarmadan yok olmuştu. Konklin'in etrafını göz kamaştıran beyaz bir alev tabakası kapladı; bundan başka hiçbir şey yoktu:

sadece dört bir yanında kabaran, parlayan soğuk bir ateş, bütün şekilleri ve varlığı yutan, geride kendinden başka bir şey bırakmayan akkor bir kütle.

Geriye çekildi, tökezledi ve çalkalanan ışık denizinin içine düştü. Ağladı, yürek parçalayan gözyaşları döktü, sürünmeye çalıştı, yerleri tırmaladı, sıkıca tutundu ve inledi. Boş yere tutunacak bir yer, herhangi bir şey arandı ama göz kamaştırıcı, uçsuz bucaksız fosfor parlaklığından başka hiçbir şey yoktu. Sonra ses başladı.

İçinde derinlerde başlayıp muazzam bir hızla yüzeye çıktı. Gücünün büyüklüğü onu afallattı. Çöktü, deli saçmalıkları geveledi, cenin pozisyonunda kıvrıldı, patlamayla çıldırmış, aciz, gevşek, etkisiz bir protoplazmaya dönüştü. Ses içinde ve etrafında gümbürdedi, ses ve ateşten bir dünya onu bütünüyle yutmuştu. Kuruyup küçülmüş bir yıkıntı, yakıp yıkan canlı enerjinin öfkeli cehenneminin dışarı attığı kavrulmuş bir harabeydi.

"Dünya gemisi," dedi ses. *"Nereye gidiyorsun? Neden buradasın?"*

Ses, köpüren ışık nehrinde çaresizce yatan Konklin'i baştan aşağı titretti. Tıpkı ateş gibi yükselip alçaldı, içeriden ve dışarıdan amansızca kırbaçlayan, zonklayan ham bir enerji kütlesiydi.

"Bu sisteminizin dışı," diye yankılandı ses ezilmiş beyninin içinde. *"Sisteminizin dışına çıktınız. Bunu anlıyor musunuz? Burası orta uzay, sizin sisteminizle benimki arasındaki boşluk. Bu kadar uzağa neden geldiniz? Neyin peşindesiniz?"*

Kumanda küresinde Groves can havliyle bedenini ve beynini ele geçiren öfke akıntısına karşı

koymaya çalıştı. Körlemesine navigasyon masasına çarptı; aletler ve haritalar paldır küldür yere düştü ve çevresinde sıcak kıvılcımlar gibi dans ettiler. Ses duraksamadan merhametsizce konuşmaya devam etti. Yakıcı bir aşağılama, konuştuğu varlıklara duyduğu sınırsız bir küçümsemeyle gümbürdüyordu.

"Buraya kadar gelmeye cüret eden zayıf Dünyalılar, kendi sisteminize dönün! Ufak düzenli evreninize, katı medeniyetinize geri dönün. Bilmediğiniz bölgelerden uzak durun! Karanlıktan ve canavarlardan uzak durun!"

Groves düşe kalka ambar kapağına yaslandı. Titreyen ellerle önünü yoklayarak, küreden koridora sürünmeyi başardı. Ses tekrar duyuldu, onu geminin hırpalanmış gövdesine yapıştıran afallatıcı saf bir güçtü.

"Sisteminizin onuncu gezegenini arıyorsunuz, efsanevi Alev Diski. Neden arıyorsunuz? Ondan ne istiyorsunuz?"

Groves dehşetle çığlık attı. Artık ne olduğunu biliyordu. Preston'ın kitabında haber verdiği seslerdi bunlar. Çaresiz bir umut Groves'u yüreklendirdi. *Seslerin götürdüğü...* Konuşmak için ağzını açtı, ama patlayan kükreme sözünü vahşice kesti.

"Alev Diski bizim dünyamız. Uzay boyunca bu sisteme bizim tarafımızdan taşındı. Güneşinizin etrafında sonsuza kadar dönmesi için burada harekete geçirildi. Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok. Amacınız ne? Merak içindeyiz."

Groves düşüncelerini dışarıya yöneltmeye çalıştı. Başdöndürücü birkaç saniyede bütün umutlarını, planlarını, ırkının ihtiyaçlarını, insanlığın muazzam özlemlerini yansıtmaya çalıştı...

"Söze dökülen düşüncelerini... ve bilinçaltı dürtülerini değerlendirip incelemeyi düşünebiliriz," diye devam etti ses. *"Çok dikkatli olmalıyız. İsteseydik geminizi yakıp kül edebilirdik."* Anlık bir duraksamanın ardından düşünceli bir tonda devam etti, *"En azından, şu an için değil. Acele etmemeliyiz."*

Groves ipvic iletim odasını buldu. Düşe kalka beyaz ateşin kenarında titreşen belirsiz bir şekil olan vericiye gitti. Aleti açtı: kapalı devreler otomatik olarak yerlerine kilitlendi.

"Cartwright," dedi soluk soluğa. Işınlanan sinyal uzay boşluğunu hızla katedip Plüton'daki Direktörlük monitörüne ve oradan da Uranüs'e fırladı. Zayıf sinyal gezegenden gezegene geçerek doğruca Batavia'daki ofise iletildi.

"Alev Diskinin sistemimizin içine yerleştirilmesinin bir nedeni vardı," diye devam etti muazzam ses. Sanki görünmez dostlarına danışıyormuş gibi duraksadı. *"Irklarımız arasındaki temas bizi kültürel bütünleşmenin yeni bir seviyesine götürebilir,"* diye devam etti sonra. *"Ama biz mutlaka..."*

Groves vericinin üzerine eğildi. Görüntü çok uzaktı; körleşmiş gözleri yakalamayı başaramadı. Sinyalin karşı tarafa ulaşıyor olması için vargücüyle dua etti, Batavia'da Cartwright'ın onun gördüğünü görüp gürleyen müthiş sesi, dehşet verici ama yine de inanılmaz derecede umut verici kelimeleri duyduğunu umdu.

"Sizi incelemeliyiz," diye devam etti ses. *"Hakkınızda daha çok şey öğrenmeliyiz. Hızlı karar vermeyiz. Geminiz Alev Diskine doğru rehber eşliğinde ilerlerken bir karara varacağız. Karar vermeliyiz, ya yok edileceksiniz ya da keşif yolculuğunuz başarıya ulaşacak ve güvenli bir şekilde Alev Diskine götürüleceksiniz."*

Reese Verrick ipvic teknisyeninin acil aramasını kabul etti. "Benimle gel," diye tersledi Herb Moore'u. "Cartwright'ın gemisindeki böcek. Batavia'ya bir ileti geliyor, önemli bir şey."

Ipvic teknisyenlerinin Farben için kurdukları video-bandın önünde oturan Verrick ve Moore kuşkulu bir şaşkınlıkla ekrana baktılar. Groves, alev dalgaları arasında kaybolmuş minyatür bir figüre dönüşmüş, etrafında hareket eden saf enerji dalgaları onu aciz bir böcek boyutuna indirgemişti. Ekranın üstündeki hoparlörden, araya giren milyonlarca mil uzay boşluğuyla bozulan ve kısılan ses gürledi.

"... uyarımız. Dostça çabalarımızı görmezden gelir, geminize rehberlik etmemize izin vermez, kendi başınıza ilerlemeye çalışırsanız, güvende olacağınıza söz..."

"Bu nedir?" dedi Verrick sesi çatlayarak. Sersemlemiş gibiydi, gözleri boş boş bakıyordu. "Bu bir dolap mı? Böceğe uyandılar ve bu kurguyla bizi afallatmaya mı çalışıyorlar?" Titremeye başladı. "Yoksa bu gerçekten..."

"Kapa çeneni," dedi Moore dişlerinin arasından. Alelacele etrafa bakındı. "Bu alette bir bant var mı?"

Verrick ağzı bir karış açık, başını salladı. "Bununla ilgili ne biliyoruz, Tanrı aşkına? Oralarda olağanüstü varlıklar bulunduğuna dair efsaneler ve söylentiler var, ama ben onlara hiçbir zaman inanmadım. Asla gerçekten var olabileceklerini düşünmedim!"

Moore video ve ses kaydedicilerini inceledikten sonra hızla Verrick'e döndü. "Sen bunu doğaüstü bir tezahür olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Başka bir uygarlıktan." Verrick şaşkınlık ve dehşetle titredi. "Bu inanılmaz. Başka bir ırkla bağlantı kurduk."

"İnanılmaz olduğu doğru," dedi Moore mayhoş bir ifadeyle. İleti sona erip ekran karanlık bir sessizliğe bürünür bürünmez bantları kaptı ve onları Farben binasından Halk Bilgi Kütüphanesine götürdü.

Bir saat içinde Cenevre'deki Oyun araştırma birimlerinden analiz gelmişti. Moore raporu kapıp Reese Verrick'e götürdü.

"Şuna bak." Raporu Verrick'in masasının ortasına güm diye çarptı. "Birisi kandırılıyor ama kim olduğundan emin değilim."

Verrick şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neymiş? Ne söylüyor? O ses..."

"O ses John Preston'du." Moore'un yüzünde garip bir ifade vardı. "Bir seferinde *Unicorn*'unun bir kısmını kayda almıştı; Bilgi Kütüphanesinde tamamı ses dosyası halinde var, karşılaştırabilmemiz için video görüntüleriyle birlikte. Hiç şüphe yok."

Verrick'in ağzı açık bir halde kalakaldı, budala gibi görünüyordu o anda. "Anlamıyorum. Açıklasana."

"John Preston orada. O gemi için bekliyordu ve artık onunla temas kurdu. Onu Diske götürecek."

"Ama Preston yüz elli yıl önce öldü!"

Moore keskin bir kahkaha attı. "Kendini kandırma. O mezarı mümkün olan en kısa zamanda açtır, o zaman anlayacaksın. John Preston hâlâ hayatta."

10

MacMillan robot, koltukların arasında kayıtsızca bir aşağı bir yukarı dolaşarak biletleri topluyordu. Tepeden yaz ortası güneşi vuruyor ve gösterişli kıtalararası roket gemisinin parlayan gümüş gövdesinden yansıyordu. Aşağıda, Pasifik Okyanusunun muazzam maviliği serilmişti, renk ve ışıktan oluşan sonsuz bir yüzey.

"Gerçekten güzel görünüyor," dedi saman saçlı genç adam yanında oturan güzel kıza. "Okyanusu kastediyorum. Gökyüzüyle birbirlerine karışmaları. Dünya, sistemdeki en güzel gezegen olabilir."

Kız portatif tv-lenslerini indirdi, doğal güneş ışığının ani parlaklığı karşısında gözlerini kırpıştırdı ve kafası karışmış bir halde pencereden dışarı baktı. "Evet güzel," diye itiraf etti çekinerek.

Çok gençti, on sekizin altındaydı. Göğüsleri ufak ve dikti; saçları kıvırcık ve kısaydı, koyu turuncu –son moda renk– tondaydı ve ince boynunun hizasında kesilmişti, düzgün hatlı yüzünü çevreleyen bir haleyi andırıyordu. Kızardı ve aceleyle tekrar tv-lenslerine döndü.

Yanındaki zararsız, soluk renkli gözleri olan

genç adam sigara paketini çıkardı, bir tane aldı ve altın kaplama paketi kibarca kıza teklif etti.

Koyu kırmızı tırnakları sigarayı kavrarken, "Sağ ol," dedi kısık sesinde bir titremeyle, "Sağ ol," diye yineledi, genç adam altın çakmağıyla sigarasını yakarken.

"Ne kadar uzağa gidiyorsun?" diye sordu genç adam birden.

"Pekin'e. Soong Tepesinde bir işe girdim, sanırım. Yani bir görüşme için bir bildirim aldım." Minyatür çantasını heyecanlı parmaklarla karıştırdı. "Buraya bir yere koymuştum. Belki sen bir bakıp ne anlama geldiğini söyleyebilirsin; kullandıkları o hukuki ifadelerin hepsini anlamıyorum." Çabuk çabuk ekledi, "Tabii ki Batavia'ya ulaştığımda Walter..."

"Sınıflandırılmış mısın?"

Kızın yanakları daha da kızardı."Evet, sınıf 11-76. Yüksek değil ama işe yarıyor." Aceleyle ipek işlemeli eşarbından ve sağ göğsünden külleri temizledi. "Sınıflandırmamı geçen ay aldım." Bir anlık tereddütten sonra sordu, "Sen sınıflandırılmış mısın? Bazılarının hassas olduğunu biliyorum, özellikle de snfsızların..."

Genç adam manşetini işaret etti. "Sınıf 56-3."

"Çok... alaycı konuşuyorsun."

Genç adam kısık neşesiz kahkahasını attı. "Belki de öyleyimdir." Kızı yumuşakça süzdü. "Adın ne?"

"Margaret Lloyd." Utanarak gözlerini yere indirdi.

"Ben de Keith Pellig," dedi genç adam, sesi eskisinden de kısık ve kuruydu.

Kız bunu bir an düşündü. "Keith Pellig?" Bir an

için pürüzsüz alnında doğal olmayan kırışıklar belirdi. "Sanırım bu ismi duydum, değil mi?"

"Duymuş olabilirsin." Duygusuz seste alaycı bir neşe vardı. "Önemli değil ama. Endişelenme."

"Bir şeyleri hatırlayamadığımda bu beni hep rahatsız eder." Artık genç adamın ismini bildiğine göre açık açık konuşmaya izin vardı. "Önemli bir insanla beraber yaşamasam sınıfımı alamazdım. Benimle Batavia'da buluşacak." Samimi yüzünde tevazuyla karışık gurur belirdi. "Walter benim için bir şeyler ayarladı. Başka türlü başaramazdım."

"Aferin ona," dedi Keith Pellig.

MacMillan robot kayarak yanlarına geldi ve kıskacını uzattı. Margaret Lloyd hızla biletini uzattı, Keith Pellig de aynısını yaptı.

Bilet koçanı delinip geri verilirken Pellig robota esrarengiz bir şekilde, "Selamlar kardeşim," dedi.

Robot gittikten sonra Margaret Lloyd ona, "Sen nereye gidiyorsun?" dedi.

"Batavia'ya."

"İş için mi?"

"Evet iş diyebiliriz." Pellig neşesizce sırıttı. "Orada bir süre kaldıktan sonra eğlence diye adlandırmaya başlayabilirim. Tutumum değişir."

Daha olgun bir adamın karmaşıklığı karşında bir parça sakınarak, "Çok tuhaf konuşuyorsun," dedi kız, kafası karışmıştı.

"Tuhaf bir adamım. Bazen bir an sonra ne yapacağımı ya da söyleceğimi kestiremiyorum. Bazen kendime yabancılaşıyorum. Bazen yaptıklarım beni şaşırtıyor ve neden yaptığımı anlayamıyorum." Pellig sigarasını söndürdü ve bir tane daha yaktı; alaycı gülümsemesi silindi, şimdi karanlık

ve dertli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Konuşması öyle yavaşlamıştı ki sözleri acıyla, öfkeyle çıkıyordu. "Eğer zayıflamazsan çok güzel bir hayat."

"Bu ne anlama geliyor? Daha önce hiç duymamıştım."

"Eski bir kitaptan bir ifade." Pellig kızın yanından, geniş pencereden aşağıdaki okyanusa dikkatle baktı. "Yakında oraya varacağız. Yukarıdaki bara gel de sana bir içki ısmarlayayım."

Margaret Lloyd korku ve heyecanla telaşlandı. "Sence bu uygun olur mu?" Gururu okşanmıştı. "Yani Walter'la yaşıyorum ve..."

"Sorun yok," dedi Pellig ayağa kalktı, ellerini ceplerine sokup keyifsizce koridordan aşağı yürüdü. "Sana iki içki bile ısmarlayabilirim. Oraya çıktığımızda hâlâ kim olduğunu biliyorsam tabii."

Peter Wakeman bir bardak domates suyunu başına dikti, ürperdi ve analizini kahvaltı masasında oturan Cartwright'ın önüne itti. "Bu gerçekten Preston. Başka bir sistemden doğaüstü bir varlık filan değil."

Cartwright'ın uyuşmuş parmakları amaçsızca kahve bardağıyla oynadı. "İnanamıyorum."

Rita O'Neill koluna dokundu. "Kitabında demek istediği buydu. Bize rehberlik etmek için orada olmayı planlıyordu. Sesler."

Wakeman derin düşüncelere dalmıştı. "Benim ilgimi çeken başka bir şey. Bizim talebimiz Bilgi Kütüphanesine ulaşmadan birkaç dakika önce aynı analiz için başka bir talep gelmiş."

Cartwright sıçrayarak dikleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Ses ve video bantlarının analiz için onlara gönderildiğini söylüyorlar, büyük oranda bizim gönderdiklerimizle aynı malzeme. Ama kimin gönderdiğini bilmiyorlar."

"Bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu Rita O'Neill tedirgin bir sesle.

"Öncelikle, bizden önceki bilgi talebini kimin gönderdiğini aslında biliyorlar, ama söylemiyorlar. Bu kadarı bile bana düşünmek için bolca malzeme veriyor. Birlikten birkaç kişiyi yüz yüze taleplere erişimi olan yetkilileri taramaları için gönderme fikrini değerlendiriyorum."

Cartwright sabırsızca elini salladı. "Unut gitsin. Endişelenecek daha önemli şeylerimiz var. Pellig'den haber var mı?"

Wakeman şaşırmış göründü. "Sadece Farben Tepesinden ayrılmış olması gerektiği."

Cartwright'ın yüzü seğirdi. "Bağlantı kurmayı başaramadınız mı?"

Rita'nın eli yatıştırmak istercesine onunkini kavradı. "Korunan alana girdiğinde bağlantı kuracaklar. Henüz dışarıda."

"Tanrı aşkına, çıkıp onu yakalayamıyor musunuz? Burada oturup onu bekleyecek misiniz yani?"

Cartwright bezgin bir tavırla başını salladı. "Kusura bakma Wakeman. Bunun üzerinden bin defa geçtiğimizi biliyorum."

Wakeman utanmıştı, ama kendisi için değil. Daha ziyade Leon Cartwright adına utanmıştı. Cartwright, Oyunun Efendisi olduğu şu birkaç günde yıpratıcı bir değişim geçirmişti.

Cartwright kahve bardağıyla oynuyordu, kamburu çıkmış, yaşlı ve çok korkmuş bir adamdı.

Çehresi kasvetli yorgunluk çizgileriyle kaplıydı. Açık mavi gözleri kaygıyla parlıyordu. Tekrar tekrar konuşmaya başlıyor, sonra fikrini değiştirip sessizliğe gömülüyordu.

"Cartwright," dedi Wakeman yumuşak bir sesle, "kötü durumdasın."

Cartwright adama ters ters baktı. "Bir adam sistemin yürekten onayıyla, alenen güpegündüz buraya beni öldürmeye geliyor. Dünyadaki herkes oturmuş ona tezahürat yapıyor, televizyonlarının önüne yerleşmiş izliyor ve sonuçları bekliyor. Bu... bu ulusal sporun kazananı bekliyorlar. Başka nasıl hissetmeliyim?"

"Sadece tek bir adam," dedi Wakeman sessizce. "Senden daha fazla gücü yok. Hatta senin arkanda koca Birlik ve Direktörlüğün bütün kaynakları var."

"Onu yakalarsak, başka biri olacak. Sonu gelmeyecek."

"Bütün Oyunun Efendileri bununla yüzleşmek zorunda kaldı." Wakeman kaşlarını çattı. "Tek istediğinin gemin güvende olana kadar hayatta kalmak olduğunu sanıyordum."

Cartwright'ın gri, tükenmiş yüzü yeterli bir cevaptı. "Hayatta kalmak istiyorum. Bunda bir sorun var mı?" Cartwright zorlukla ayağa kalkıp ellerini sabit durmaya zorladı. "Ne var ki, haklısın." Yarı özür dileyen, titrek bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Benim açımdan bakmaya çalış. Sen hayatın boyunca bu suikastçılarla uğraştın. Benim için bu yeni bir şey; kamuoyunun gözünden tamamen uzak, önemsiz, isimsiz biriydim. Şimdi buraya, on milyar vatlık bir projektörün altına

zincirlendim. Mükemmel bir hedef..." Sesi yükseldi. "Beni öldürmeye çalışıyorlar! Tanrı aşkına, bu senin stratejin de neyin nesi? Ne yapacaksın?"

Acınacak derecede korkmuş, diye düşündü Wakeman kendi kendine. Dağılıyor. Gemisi umurunda bile değil. Oysa en başta burada olmasının nedeni o gemi.

Wakeman'ın kafasında Shaeffer'ın yanıtlayan düşünceleri belirdi. Shaeffer Direktörlük binasının diğer tarafında masasındaydı, Wakeman ve Birlik arasında irtibat noktası görevi görüyordu. "Cartwright'ı oraya götürmenin tam zamanı. Pellig'in çok yakında olduğunu düşünmüyorum gerçi. Ancak Verrick'in sponsorluğunu göz önüne alarak geniş bir hata payı bırakmamız gerek."

"Doğru," diye düşündü Wakeman karşılık olarak. "İlginç. Başka zaman olsa John Preston'ın hayatta olduğunu öğrenmek Cartwright'ı kendinden geçirirdi. Şimdi sadece geçici bir ilgi gösteriyor. Üstelik gemisinin gideceği yere ulaştığını varsayabilir."

"Alev Diski diye bir şeyin olduğunu mu varsayıyorsun?"

"Belli ki var. Ama bu bizi ilgilendirmiyor." Wakeman duygusuzca düşündü, "Belli ki Cartwright'ı da ilgilendirmiyor. Kendini Oyunun Efendisi olarak içeri sokmayı başardı – gemiyi ta Alev Diskine kadar yollamanın bir işlevi olarak. Ama şimdi, durumla yüz yüze gelince bunu bir ölüm tuzağı olarak görüyor."

Wakeman, Cartwright'a dönerek yüksek sesle konuştu.

"Tamam Leon. Hazırlan: seni buradan götürü-

yoruz. Bolca zamanımız var. Pellig'den henüz bir haber yok."

Cartwright şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, Wakeman'ı şüpheyle süzdü. "Dışarıya nereye? Verrick'in kurduğu koruyucu odanın..."

"Verrick onu kullanacağını varsayıyor; önce orayı deneyecek. Seni Dünya üzerinden bütünüyle kaldırıyoruz. Birlik Luna'da sakin bir yer ayarladı. Sıradan bir psiko-sağlık merkezi olarak kayıtlı. Aslında Verrick'in burada Batavia'daki tesisinden bir nebze daha detaylı. Birlik Pellig'le savaşırken sen 384.000 kilometre ötede olacaksın."

Cartwright çaresizce Rita O'Neil'e baktı. "Ne yapmalıyım? Gitmeli miyim?"

"Buraya, Batavia'ya," dedi Wakeman, "saat başı yüz gemi iner. Adalara binlerce insan girip çıkar, burası dokuz gezegen sisteminin işlevsel merkezi. Ama Luna'da, bir insan kelimenin tam anlamıyla göze batar. Bizim merkezimiz diğerlerinden uzakta; paravan şirketimiz istenmeyen bir kısımdan arazi satın aldı. Etrafında binlerce kilometre açık, havasız alan olacak. Eğer Keith Pellig seni Luna'ya kadar takip etmeyi başarırsa ve üzerinde hacimli Farley takımı, geiger sayacı, radar konisi, patlayıcı ve miğferle belirirse sanırım fark ederiz."

Wakeman espri yapmaya çalışıyordu ama Cartwright gülümsemedi. "Bir başka deyişle beni burada savunamazsınız."

Wakeman içini çekti. "Eğer Luna'da olursan seni daha iyi savunabiliriz. Orası güzel. Çekici bir şekilde düzenledik. Yüzebilirsin, oyun oynayabilirsin, güneşin tadını çıkarabilirsin, rahatlayabilirsin, hatta uyabilirsin bile. Bütün bunlar geçene kadar seni bir süre uyutabiliriz."

"Tekrar uyanmayabilirim," dedi Cartwright kurnazca.

Bir çocukla konuşmatan farksızdı. Korkmuş, çaresiz, yaşlı adam ikna olmuyordu. İnatçı, geçmişe ait, çocuksu talamik süreçlere kadar gerilemişti. Wakeman tüm benliğiyle bir içki için saatin yeterince ilerlemiş olduğunu umdu. "Bayan O'Neill de seninle beraber gelecek." Sesinin sabırlı ama net çıkmasını sağladı. "Ben de geleceğim. Ne zaman Dünyaya geri dönmek istersen dönebilirsin. Ama önce oradaki düzenimizi bir görmeni öneririm; kararını orayı gördükten sonra ver."

Cartwright acı içinde tereddüt etti. "Verrick'in bundan haberi yok diyorsun? Emin misin?"

"Ona emin olduğumuzu söylesen iyi olur," Shaeffer'ın düşünceleri Wakeman'a ulaştı. "Bir kesinliğe ihtiyacı var. Böyle bir zamanda eline bir tomar istatistik tutuşturmanın bir faydası yok."

"Eminiz," dedi Wakeman yüksek sesle, bu soğukkanlılıkla söylenmiş bir yalandı. Shaeffer'a sessizce, "Umarım doğru şeyi yapıyoruzdur. Verrick muhtemelen biliyor. Ama fark etmez; eğer her şey yolunda giderse Pellig asla Batavia'dan çıkamayacak" diye düşündü.

"Ya çıkarsa?"dedi alaycı bir düşünce.

"Çıkamaz. Onu durdurmak senin görevin. Aslında endişeli değilim, ama Verrick'in Tepeleri gideceğimiz merkezin üç tarafındaki arazileri ellerinde tutmasa kendimi daha iyi hissederdim."

Kıtalararası geminin salonu gösterişliydi ve her yerde krom ışıltısı göze çarpıyordu. Bayan Lloyd derin kalın pelüş koltuklardan birine acemice

oturup ellerini heyecanla şık plastik masanın üstünde birleştirirken Keith Pellig yanında durdu, ardından da kızın karşısına geçip oturdu.

"Sorun ne?" diye sordu kız. "Bir terslik mi var?"

"Hayır." Pellig dalgın dalgın menüyü inceledi. "Ne içmek istersin? Çabuk karar ver; neredeyse geldik."

Bayan Lloyd irkildi ve yanakları kızardı. Yakışıklı adam nemrut ve suratsızdı; ayağa fırlayıp aşağı kattaki koltuğuna koşmak için duyduğu ani arzuyu bastırdı. Kötü davranıyordu, küstah ve çirkin... ama kendi yaptığı bir şeyden olduğuna dair iğneleyici korku kırgınlığını dağıttı ve ürkekleşmesine yol açtı. "Hangi Tepeye bağlısın?" diye sordu çekinerek.

Karşılık gelmedi.

MacMillan garson kayarak geldi. "Ne arzu edersiniz, beyefendi ya da hanımefendi?"

Pellig bedeninin içinde, Ted Benteley fırtınalı düşüncelere dalmıştı. Kendisine burbon ve su, Margaret Lloyd içinse Tom Collins söyledi. MacMillan'ın önlerine bıraktığı iki bardağı hayal meyal fark etti; hesabı düşünmeden ödedi ve içkisini yudumlamaya başladı.

Bayan Lloyd gençlere özgü saçmalıklar geveliyordu; beklenti onu heyecanlandırmıştı. Gözleri parlıyor, beyaz dişleri ışıldıyor, turuncu saçları mum alevi gibi ışık saçıyordu. Karşısındaki adamda hiçbir etki yaratmadı. Benteley, Pellig parmaklarının burbon ve suyu tekrar masaya götürmesine izin verdi; bardakla oyalandı ve düşünmeye devam etti.

O düşünürken mekanizma yer değiştirdi. Ses-

sizce, aniden, tekrar Farben laboratuvarlarına dönmüştü.

Tam bir şok. Gözlerini kapattı ve bedenini saran, destek ve odak sağlayan metal halkaya sıkıca tutundu. Ipvic-üretimi video ekranında, biraz önce terk ettiği sahne parlak bir şekilde ışıldıyordu. Beden, kısa mesafede seken ve ipvic vasıtasıyla kumanda kanalından Farben Tepesine görsel imge olarak aktarılan bir mikrodalga tabaka yaratıyordu. Minyatür bir Margaret Lloyd minyatür bir Keith Pellig'in karşısında, mikroskopik bir salonda oturuyordu. Bayan Lloyd gevezelik etmeye devam ederken, sistemin ses çıkışından minik sesler geldi.

Benteley titrek bir sesle "İçinde kim var?" diye sordu. Herb Moore koruyucu metal halkadan çıkmaya başlayan Benteley'yi tekrar aşağıya itti. "Hareket etme! Zihninin yarısının içeride sıkışmasını yarısının da burada kalmasını istemiyorsan."

"Daha yeni oradaydım. Bir süre bana tekrar denk gelmez."

"Sıradaki sen olabilirsin. Odak sisteminin bağlantısı kesilip devre dışı kalana kadar hareket etmeden bekle."

O anda üç sıra aşağıdaki sağdan dördüncü kırmızı düğme yandı. Ekranda operatör çoktan kontrolü devralmıştı; zaman kayması yoktu. Benteley o ilk şok anında bardağındaki burbonu dökmüş olduğunu fark etti.

Bayan Lloyd bir anlığına gevezeliği bıraktı. "İyi misin?" diye sordu Pellig bedenine. "Bir hayli... solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye geveledi Pellig bedeni.

"İyi idare ediyor," dedi Moore, Benteley'ye. "O arkadaşın Al Davis."

Benteley, yanan düğmenin yerinin aklında yer etmesine izin verdi. "Hangisi seni temsil ediyor?"

Moore soruyu duymazdan geldi. "Pano, senin göstergeni oraya yollanmadan bir salise önce yakacak. Gözünü açık tutarsan uyarını alabilirsin. Eğer başını çevirirsen kendini bir palmiyenin altında silahlı telepatların karşısında bulabilirsin."

"Ya da ölmüş," dedi Benteley. "Bu sandalye kapmaca oyununda kim ayakta kalıyor?"

"Bedene bir şey olmayacak. Cartwright'a ulaşacak ve onu ortadan kaldıracak."

"Laboratuvarın şimdiden ikinci bir android yapıyor," diye karşı çıktı Benteley. "Bu imha edildiğinde diğerini Meydan Okuma Kurultayı tarafından seçilmesi için hazır edeceksin."

"Bir terslik olursa beden ortadan kalkmadan operatör buraya geri çekilecek. Tam o anda bedenin içinde olma ihtimalini hesaplayabilirsin. Yirmi dörtte bir çarpı yüzde kırk bedeni herhangi bir şekilde kaybetme ihtimali."

"Bu alete gerçekten bağlanacak mısın?"

"Aynı senin gibi ben de bağlanacağım."

Moore huzursuzca küpün çıkış kapısına doğru giderken Benteley, "Ben oradayken gerçek bedenime ne oluyor?" diye sordu.

"Sen yollandığın anda bütün bunlar harekete geçer." Moore metal odayı dolduran makineleri işaret etti. "Bütün bunlar bedeninin işlemeye devam etmesini sağlar: hava verir, tansiyonunu, nabzını ölçer, atıkları taşır, besler, su verir; neye ihtiyaç varsa."

Çıkış kapısı kapandı. Benteley makinelerle dolu hücrede yalnızdı.

Ekranda Al Davis kıza ikinci bir içki ısmarlıyordu. Ne Al'in ne de Bayan Lloyd'un söyleyecek pek bir şeyi yoktu: ses çıkışından kalabalığın gürültüsü ve bardak şıngırtıları geliyordu. Geminin mikroskopik penceresinden gözüne çarpan manzara karşısında Benteley'nin kalbi sıkıştı. Gemi geniş Endonezya İmparatorluğuna yaklaşıyordu, dokuz gezegen sisteminde en büyük faal insan kümesinin olduğu yerdi.

Telepatların dinleme ağlarının mekaniğini kontrol ettiklerini hayal etmek zor değildi. İlk temasın görüntüsü: nakliye alanında dolanan ya da bilet ofisinde önemsiz bir yetkili gibi yazıcısında yazmaya devam eden bir telepat. Gelen gemileri karşılayan hayat kadınları arasına karışmış bir kadın telepat ya da anne babası tarafından çekiştirilen bir çocuk telepat ya da bir tür savaş gazisi, dizlerini örttüğü bir battaniyeyle gölgede oturan elden ayaktan düşmüş korkunç yaşlı bir adam.

Herhangi biri. Herhangi bir yerde. Ruj, şeker, ayna, gazete, bozuk para, bir mendil gibi görünen bir şey. Yüksek kalitede modern silahlar sonsuz çeşitlilikteydi.

Ekranda aracın yolcuları telaşla ayağa kalkıyor ve inişe hazırlanıyorlardı. Uzun ince gemi iniş yaparken her zaman bir anlık endişe ve gerilim olurdu; sonra reaktörler kapanıp iniş takımları gürültüyle açılınca rahat bir nefes alınırdı.

Keith Pellig beceriksizce ayağa kalktı ve Margaret Lloyd'a doğru belirsiz el hareketleri yaptı. İkisi yolcu katına inen rampada itiş kakış ilerle-

yen kalabalığa katıldı. Davis fena gitmiyordu; bir kere tökezledi ama hepsi buydu. Benteley gözlerini kaldırıp Direktörlüğün Batavia binalarının detaylı şemasına gerginlikle inceledi. İniş alanı doğrudan ana binanın arazisine bağlıydı; Pellig'in pozisyonu şimdiden şemada hareket etmeye başlayan renkli bir noktayla gösterilmişti.

Pellig oradaydı, ama telepat ağının pozisyonunu gösteren bir nokta yoktu. Benteley hiç çaba göstermeden, yapay android Pellig'in telepat ağıyla ilk temasının ne kadar süre sonra olacağını hesaplayabiliyordu. Dakikalar içinde olacaktı, anlaması çok kolaydı.

Wakeman C-plus roketin saklandığı dolaptan yüzeye çıkarılmasını ayarladı. Kendine biraz viski koydu, hızla yudumladı ve Shaeffer'le görüştü. "Yarım saat içinde Batavia, Pellig için bir çıkmaz sokak haline gelecek. Yem var ama av yok."

Shaeffer'ın acele karşılığı hemen geldi. "Şimdi elimizde Pellig'le ilgili tahminsel bir rapor var. Bremen'den kıtalararası normal bir ekspres gemiye binmiş. Java yolcusu. Burayla Avrupa arasında bir yere geliyor."

"Hangi gemi olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Açık bir seyahat bileti var. Ama çoktan yola çıktığını varsayabiliriz."

Wakeman aceleyle yukarıya Cartwright'ın özel odasına çıktı. Cartwright iki MacMillan robotunun ve Rita O'Neill'in yardımıyla etrafını umursamadan eşyalarını topluyordu. Rita solgun ve gergin ama sakindi. Yüksek hızlı bir tarayıcıyla referans ses kasetlerini inceliyor ve saklamaya değer olanları ayırıyordu. Wakeman, göğüsleri

arasından bir uğurlu kedi ayağı sallanan zayıf ve çalışkan kadına gülümserken buldu kendini.

"Ona sahip çık," dedi Wakeman Rita'ya, kedi ayağını kastederek.

Rita hızla başını kaldırdı, "Herhangi bir haber var mı?"

"Pellig her an ortaya çıkabilir. Ulaşım araçları sürekli iniyor; onları kontrol edecek elemanlarımız var. Bizim kendi gemimiz de neredeyse hazır." Cartwright'ın toplanmamış eşyalarını işaret etti. "Toplanmana yardımcı olmamı ister misin?"

Cartwright ayağa kalktı. "Bak, uzayda yakalanmak istemiyorum. İstemiyorum."

Wakeman adamın kelimeleri ve arkalarında yakaladığı düşünceler karşısında afallamıştı. Çıplak bir korku acınası bir şekilde en derin seviyelerden çıkıp adamın zihnine sızıyordu. "Uzayda yakalanmayacağız," dedi Wakeman hemen, tereddütlerle kaybedilecek zaman yoktu. "Yeni, deneysel C-plus gemilerden. Montaj hattından ilk çıkanlardan. Bir kere harekete geçti mi kimse ışıktan hızlı bir gemiyi durduramaz."

Cartwright'ın gri dudakları seğirdi. "Birliği bölmek iyi bir şey mi? Bazılarının burada kalacağını bazılarının da bizimle geleceğini söyledin. O kadar uzak mesafeden tarayamadığınızı biliyorum. Şey olmaz mı..."

"Lanet olsun," diye patladı Rita O'Neill. Kucak dolusu bandı aşağı fırlattı. "Şu anda yaptığın şeyi yapmayı kes! Bu sen değilsin!"

Cartwright acınası bir halde homurdandı ve gömlek yığınını eşelemeye başladı. "Dediğin gibi yapacağım Wakeman. Sana güveniyorum." Be-

ceriksizce toparlanmaya devam etti ama dehşete düşmüş, sersemlemiş zihninden, atalarından kalma ilkel, özlem dolu bir korkunun büyüyen filizleri sızıyordu. Verrick'in inşa ettiği güçlendirilmiş iç ofise koşup kendini içeri kilitlemek için duyduğu dürtü her an biraz daha güçleniyordu. Wakeman bu saf ilkel panik, Cartwright'ın anne karnına geri dönmek için duyduğu ümitsiz arzu zihnine çarparken irkildi. Kasten zihnini Cartwright'ınkinden Rita O'Neill'inkine çevirdi.

Bunu yaparken, Wakeman bir şoka daha uğradı. İnce buz gibi bir nefret sütunu kızın zihninden doğrudan onunkine yayılıyordu. Çabucak kendini ondan kurtardı, aniliği karşısında şaşırmış ve afallamıştı: daha önce orada değildi.

Adamın yüzündeki ifadeyi gören Rita'nın düşünceleri değişti. Çabuk anlayan, kurnaz bir kızdı, Wakeman'ın farkındalığını hissetmişti ve artık tarayıcıyı çalıştırdıkça kulaklarında uğuldayan ses bandını düşünüyordu. Bunu Wakeman'a aktardığında telepatın zihni öfkeli seslerin, konuşmaların, eğitimlerin, Preston'ın kitabından parçaların, tartışmaların, yorumların uğultusuyla doldu.

"Ne oldu?" diye sordu Wakeman, Rita'ya. "Sorun ne?"

Rita bir şey söylemedi ama dudaklarını bembeyaz kesilene dek ısırdı. Aniden dönüp aceleyle odadan dışarı çıktı.

"Bunun ne olduğunu sana söyleyebilirim," dedi Cartwright boğuk bir sesle. Eski püskü bavullarını çarparak kapattı ve kilitledi. "Bütün bunlar için seni suçluyor."

"Ne için?"

Cartwright eski püskü bavullarını alıp yavaşça koridora açılan kapıya gitti. "Biliyorsun ben onun dayısıyım. Beni hep işlerin başında gördü, otorite sahibi, emirler veren ve planlar yapan kişi konumunda. Şimdiyse anlamadığım bir işe karıştım." Sesi kısıldı ve sıkıntılı bir mırıltıya dönüştü. "Kontrol edemediğim durumlara. Sana güvenmek zorundayım." Wakeman'ın kapıyı açmasına izin vermek için halsizce kenara çekildi. "Sanırım buraya geldiğimden beri değiştim. Hayal kırıklığına uğradı... ve bunun için seni suçluyor."

"Ah," dedi Wakeman. İki şeyin farkında olarak Cartwright'ı takip etti: insanları düşündüğü kadar iyi anlamadığını ve Cartwright'ın nihayet Birliğin önerdiği şekilde davranmaya karar verdiğini.

Işıktan hızlı gemi ana binanın merkezindeki acil durum platformunda dikine duruyordu. Cartwright, yeğeni ve bir grup Birlik görevlisi içeri girer girmez kapılar kolayca kilitlenip sıkı sıkı kapandı. Binanın çatısı arkaya doğru açıldı ve pırıl pırıl güneşli öğlen göğü aşağıya doğru ışıldadı.

"Bu ufak bir gemi," diye gözlemledi Cartwright. Solgun ve hasta görünüyordu, kendini koltuğuna bağlarken elleri titredi. "İlginç tasarım."

Wakeman hızlıca Rita'nın kemerini onun için bağladı, sonra da kendininkini. Rita ona hiçbir şey söylemedi; o incecik düşmanlık biraz erimişti. "Uçuş sırasında kendimizden geçebiliriz. Gemi robot tarafından kullanılıyor." Wakeman koltuğuna yerleşti ve altlarındaki karmaşık mekanizmaya zihniyle devam et sinyalini yolladı. Hassas röleler cevap verdi, mekanizma kıpırdandı ve yakında bir yerde yüksek güçte reaktörler acı acı bağırarak canlandı.

Düşüncelerine yanıt veren gemiyle Wakeman kendi ufak tefek bedeninin geniş çelik ve plastik bir uzantısını hayal etme lüksünün tadını çıkardı. Gemi ısınırken aletin berrak, pürüzsüz mırıltısı eşliğinde rahatlayıp içkisini yudumladı. Çok güzel bir gemiydi: hatta orijinal model ve tasarımlardan yapılan ilk gemiydi.

Rita O'Neill, Wakeman'ın geçici keyfini yerle bir ederek "Nasıl hissettiğimi biliyorsun," dedi pat diye. "Zihnimi tarıyordun."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Hâlâ öyle hissettiğini sanmıyorum."

"Belki hissetmiyorumdur, bilmiyorum. Seni suçlamak mantıksız. İşini elinden geldiğince iyi yapıyorsun."

"Doğru olanı yapıyorum, sanırım," dedi Wakeman. "Sanırım durum kontrolüm altında." Bir an bekledi. "Eee? Gemi kalkışa hazır."

Cartwright başını sallamayı başardı. "Ben hazırım."

Wakeman bir iki saniye düşündü. "Herhangi bir işaret var mı?" diye düşüncesini Shaeffer'a iletti.

"Başka bir yolcu aracı geliyor," diye çabucak karşılık geldi. "Her an tarama menziline girebilir."

Pellig Batavia'ya gelecekti; orası kesindi. Cartwright'ı arayacaktı; orası da kesindi. Bilinmeyen şey Pellig'in saptanması ve öldürülmesiydi. Eğer telepat ağını atlatabilirse Luna'daki dinlenme merkezinin yerini bulacağı varsayılabilirdi. Dinlenme merkezinin yerini bulursa da...

"Luna'da hiç koruma yok," diye düşüncesini Shaeffer'a iletti Wakeman. "Onu oraya götürdüğümüz anda savunmamızı terk ediyoruz."

"Orası öyle," diye kabul etti Shaeffer. "Ama Pellig'i burada Batavia'da yakalayacağımızı düşünüyorum. Temas kurduğumuz anda, yani."

Wakeman kararını verdi. "Tamam. Riski alacağız; ihtimaller yeterince iyi." Zihinsel sinyalini gönderdi ve gemi kalkış pozisyonuna doğru hareket etti. Otomatik kancalar gemiyi varış yerine gökyüzünde asılı duran soluk ölü göze hizaladılar. Wakeman gözlerini kapadı ve bedenindeki kasları rahatlatmaya çalıştı.

Gemi hareket etti. Önce, her zamanki türbin itişi hissedildi, ardından alışılmış gücün salıverilmesiyle ışıktan hızlı motoru canlandı.

Bir an için gemi Direktörlük binalarının üzerinde parlayıp ışıldayarak duraksadı. Sonra C-plus motoru ateşlendi ve yolcuların bilinçlerini karartan göz kamaştırıcı bir hızla yükseldi.

Karanlık Peter Wakeman'ın bilincini acımasızca ele geçirirken belli belirsiz bir tatmin küçülen zihninin içinden geçti. Keith Pellig, Batavia'da hiçbir şey bulamayacaktı, kendi ölümünden başka hiçbir şey. Birliğin stratejisi işe yarıyordu.

Wakeman'ın sinyalinin ışıldayan C-plus gemisini Batavia'dan gönderdiği anda, her zamanki kıtalararası büyük yolcu gemisi gürültüyle uzay alanında yavaşça durdu ve kapılarını açtı.

Keith Pellig bir grup işadamı ve yolcuyla birlikte hevesle metal rampadan aşağı indi ve gün ışığına çıktı, gözlerini kırpıştırıp heyecanla etrafına bakındı, Direktörlük binalarını, sonu gelmeyen telaşlı kalabalığı, trafiği ve bekleyen telepat ağını ilk görüşüydü.

11

Sabah beş buçukta ağır inşaat roketi eskiden Londra olan yerin ortasına yerleşti. Önünde ve arkasında jilet inceliğinde araçlar tıslayarak yumuşak iniş yaptılar ve içlerinden silahlı muhafız grupları boşalttılar. Çabucak etrafa yayıldılar ve az sayıdaki Direktörlük polis devriyesinin yolunu kesmek için yerlerini aldılar.

Birkaç dakika içinde bir zamanlar Preston Topluluğunun ofisi olan virane binanın etrafı çevrilmişti.

Reese Verrick üzerinde kalın yün palto ve botlarla dışarı çıktı, kaldırımdan aşağı yürüyen ve binanın köşesinden dönen inşaat işçilerini takip etti. Hava soğuk ve seyrekti; binalar ve sokaklar gece rutubetiyle nemliydi, hiç hayat belirtisi olmayan gri sessiz yapılar.

"Yer burası," dedi ustabaşı Verrick'e. "Bu eski ahır onların." Çer çöp dolu avluyu gösterdi. "Anıt burada."

Verrick hızlanıp ustanın önüne geçti, avluya giden çöp dolu yolda ilerledi. İşçiler çelik ve plastik anıtı parçalamaya başlamıştı bile. Preston'ın

mezarı olan sararmış plastik küp aşağı indirilmiş, donmuş betonun üzerinde, aylar boyunca biriken çöp ve kâğıtların arasında duruyordu. Yarı saydam mezarın içinde kurumuş bir beden hafifçe bir yana kaymıştı; yüzü, gözlüklerin ve burnunun önüne düşmüş boru gibi bir kolla gizlenmişti.

"Demek bu John Preston," dedi Verrick düşünceli bir tavırla.

Ustabaşı çömeldi ve mezarın bağlantı yerlerini incelemeye başladı. "Vakumlu kilit Eğer burada açarsak her şey toza dönüşecek."

Verrick tereddüt etti. "Tamam," diye gönülsüzce kabul etti. "Her şeyi laboratuvarlara götürün. Orada açarız."

Binaya giren işçi ekibi kucak dolusu broşür, bant, kayıt, mobilya, aydınlatma armatürü, giysi, kutularca kâğıt ve baskı malzemesiyle dışarı çıktı. "Bütün bina bir depo," dedi içlerinden biri ustabaşına. "Tavana kadar çöp yığınları var. Sahte bir duvar ve bir çeşit yeraltı toplantı odası var anlaşılan. Duvarı söküp içeri giriyoruz."

Burası Cemiyetin yönetildiği pis ve düzensiz genel merkezdi. Verrick binanın içinde dolanmaya başladı ve kendini ön ofiste buldu. Ekipler ortalıktaki her şeyi topluyorlardı; sadece badanası soyulan, rutubet lekeli çıplak duvarlar kalıyordu. Ofis sarı bir koridora açılıyordu. Verrick koridorda ilerledi, paslı kaşkol askılarının arasında asılı duran John Preston'ın tozlu, sinek lekeli bir fotoğrafının önünden geçti. "Bunu unutma," dedi ustabaşına. "Buradaki fotoğrafı."

Fotoğrafın ilerisinde duvarın bir bölümü yıkılmıştı. Derme çatma sahte bir geçit koridora pa-

ralel ilerliyordu; işçiler etrafına üşüşmüş geçidin içinde başka gizli girişler arıyorlardı.

"Bir tür acil durum çıkışının var olduğunu sanıyoruz," diye açıkladı ustabaşı. "Şu anda onu arıyoruz."

Verrick kollarını kavuşturup John Preston'ın fotoğrafını inceledi. Birçok çatlak gibi, Preston da ufak tefek bir adamdı. Kırışmış kepçe kulakları ağır kemik çerçeveli gözlükleriyle öne çekilmiş, sararıp solmuş bir adamdı. Kalın telli, uzamış, taranmamış darmadağınık koyu gri saçları vardı. Küçük neredeyse kadınsı dudaklar. Kirli sakallı çenesi belirgin değildi ama kararlılıkla kenetlenmişti. Yamuk, patates burun, çıkık Adem elması ve yemek lekeli gömleğinden fırlayan çirkin bir boyun.

Verrick'in ilgisini çeken Preston'ın gözleriydi: kalın gözlük camlarının arkasında sert, çetin, alev alev, çelik gibi parlayan iki küre. Preston gazap dolu eski bir peygamber gibi gözlerinden alevler saçıyordu. Parmakları artritten yamulmuş çarpık çurpuk bir eli havadaydı. Neredeyse bir başkaldırı hareketi ama daha ziyade *işaret ediyor* gibiydi. Öfkeden çakmak çakmak olmuş gözleri Verrick'e dikilmişti, öyle canlıydılar ki Verrick irkildi. Fotoğrafın tozlu camının arkasından bile gözleri ateş, hayat ve hararetli bir coşkuyla yanıyordu. Preston kuşa benzeyen bir kötürümdü, iki büklüm yarı kör bir bilgin, astronom ve dilbilimci... *Ya başka neydi?*

Ustabaşı "Kaçış geçidinin yerini bulduk," dedi Verrick'e. "Yeraltındaki ucuz bir halk garajına çıkıyor. Muhtemelen sıradan arabalarla girip çıkı-

yorlardı. Bu bina onların tek genel merkeziymiş gibi görünüyor. Dünyaya yayılmış bir tür kulüpleri vardı, ama onlar evlerde buluşurlardı ve iki ya da üç üyeyi geçmezdi."

"Her şey yüklendi mi?" diye sordu Verrick.

"Her şey hazır: mezar, binada bulduklarımız ve gelecekte yararlanmak üzere buradaki yerleşimin görüntüleri."

Verrick inşaat gemisine geri dönen ustabaşını takip etti. Birkaç dakika sonra Farben'a dönmek üzere yola çıkmışlardı.

Sararmış küp, bir laboratuvar masasına indirilirken Herb Moore yanlarında bitti. "Mezarı bu mu?" diye sertçe sordu.

"Pellig makinesine bağlı olduğunu sanıyordum," dedi Verrick paltosunu çıkarırken.

Moore onu görmezden geldi ve John Preston'ın pörsümüş bedenini örten yarı saydam koruyucu kalkanın üzerindeki kirleri temizlemeye başladı. "Şu şeyi sökün," diye emretti teknisyenlere.

"Eski," diye itiraz etti içlerinden biri. "Dikkatli çalışmamız gerek, yoksa toza dönüşebilir."

Moore eline kesici bir alet geçirerek koruyucu kalkanı tabanından ayırmaya başladı. "Tozun canı cehenneme. Bu şeyi muhtemelen bir milyon yıl dayansın diye yapmıştır."

Yıllarla kırılganlaşıp kurumuş koruyucu kalkan ikiye ayrıldı. Moore onu kaptığı gibi kaldırdı ve yere atarak paramparça etti. Açılan küpten ağır, küflü bir hava dışarıya yayıldı; toz sarmalları Moore'un ve teknisyenlerinin yüzlerinde dans etti ve öksürerek gerilemelerine yol açtı. Çalışma masasının etrafındaki video kameralar prosedür-

lerin ve incelenen malzemelerin kalıcı kayıtlarını almak için çekim yapmaya devam ediyordu.

Moore sabırsızca işaret etti. İki MacMillan robot pörsümüş cesedi oyuk küpten çıkardılar ve manyetik güçlerinin yüzeyinde, göz hizasında havada tuttular. Moore sivri bir aletle cesedin yüzünü dürttü; birden sağ kolunu yakalayıp çekiştirdi. Kol hiç direnç göstermeden çıktı ve Moore elinde bir kolla budala gibi kalakaldı.

Ceset plastik bir mankendi.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı. "Sahte!" Kolu hırsla yere fırlattı; MacMillanlardan biri yere düşmeden onu yakaladı. Kolun takılı olduğu yerden içi boş bir yırtık onlara bakıyordu. Bedenin içi boştu. Metal kaburgalar ona şeklini veriyordu, usta biri tarafından dikkatle yerleştirilmiş payandalar.

Moore karanlık ve düşünceli bir ifadeyle bedenin çevresinde dolaştı. Her açıdan incelemeden önce Verrick'le hiç konuşmadı. Sonunda mankenin saçını yakalayıp çekti. Kafatası kaplaması çıktı, geriye donuk donuk parlayan metal bir yarımküre kalmıştı. Moore peruğu robotlardan birine fırlatıp teşhire sırtını döndü.

"Fotoğraftaki adamla tıpatıp aynı görünüyor," dedi Verrick hayranlıkla.

Moore bir kahkaha attı. "Doğal olarak! Önce manken yapılmış, sonra da fotoğrafı çekilmiş. Ama muhtemelen Preston da buna benziyordu." Gözlerinde bir ışık parladı. "Benziyor yani."

Eleanor Stevens seyirci grubundan ayrılıp dikkatle mankene yaklaştı. "Bu yeni bir şey mi ki? Senin çalışmaların bundan çok daha eski. Büyük olasılıkla Preston da tıpkı senin gibi MacMillan

belgelerini uyarladı. Senin Pellig'i yaratman gibi o da kendisinin sentetiğini yaptı."

"Duyduğumuz Preston'ın gerçek sesiydi," dedi Moore. "Yapay olarak oluşturulmuş bir ses aracı değil. İki sesin aynı bant-örüntüsüne sahip olması olanaksız. Kendi bedenine benzer bir sentetik yaratmış olsa da..."

"Hâlâ kendi bedeninde hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?" diye diretti Eleanor. "Bu imkânsız!"

Moore karşılık vermedi. Keyifsizce John Preston mankenine bakıyordu; kolu tekrar eline almıştı ve robot gibi, yapay parmakları tek tek çekip çıkarıyordu. Adamın yüzünde Eleanor'un daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

"Benim sentetiğim," dedi Moore çok hafif bir sesle, "bir yıl yaşayacak. Sonra bozulacak. Ancak o kadar dayanabilecek."

"Kahretsin!" diye homurdandı Verrick, "bir yıl içinde eğer Cartwright'ı ortadan kaldırmamış olursak onun bir önemi kalmayacak zaten!"

"Ses ve video bantlarından anlaşılamayacak kadar tutarlı bir sentetik yapılamayacağından emin misin..." diye başladı Eleanor ama Moore onu susturdu.

"Ben yapamam," dedi açık açık. Sesinde tuhaf bir tını vardı. "Eğer yapılabilirse bile nasıl olduğunu anlamadığım kesin." Aniden silkindi ve hızla laboratuvarın kapısına gitti. "Pellig telepat savunma ağına giriyor olmalı. Bu olduğunda mekanizmaya entegre edilmiş olmak istiyorum."

Verrick ve Eleanor Stevens, aceleyle peşinden gittiler, John Preston'ın maketi unutulmuştu.

Ofisine doğru hızla giderken, "Bu ilginç olacak," dedi Verrick kısaca. Ipvic teknisyenlerinin onun için kurduğu ekranı aceleyle açarken kaba yüzü beklentiyle ışıldıyordu. Eleanor arkasında endişeyle dururken Verrick, Keith Pellig'in kıtalararası gemiden inip Batavia'daki alana adım atışını görmeye hazırlandı.

Keith Pellig ılık, temiz havadan derin bir nefes çekip etrafına bakındı.

Heyecanla çırpınan Margaret Lloyd peşinden rampadan aşağıya koştu. "Bay Pellig, Walter'la tanışmanızı istiyorum. Buralarda bir yerde. Hay Allah! Ne çok insan var..."

Alan kalabalıktı. Yolcular araçlardan iniyordu, Direktörlük bürokratları kalabalık gruplar halinde ev transferleri için sıraya girmişlerdi. Etrafta dolanan yolcu grupları telaşla kıtalararası gemileri bekliyorlardı. Her yerde bavul yığınlarıyla durmadan çalışan MacMillanlar, sürekli bir ses ve hummalı bir faaliyetin gürültüsü vardı: gemilerin sesleri ve kükremesi, hoparlörler, yüzey araçlarının ve otobüslerin gümbürtüsü.

Al Davis, Pellig bedenini durdurup temkinli bir şekilde Bayan Lloyd'un kendisine yetişmesini beklerken bütün bunları fark etmişti. Ne kadar çok insan olursa o kadar iyiydi: ses okyanusu onun zihinsel kişiliğini saklıyordu.

"İşte orada," dedi Margaret Lloyd. Soluk soluğaydı, göğsü inip kalkıyor, gözleri parlıyordu, manzara karşısında kendinden geçmişti. Çılgın gibi el sallamaya başladı. "Bak, bizi gördü! Bu tarafa geliyor!"

Kırklarının ortasında ince yüzlü bir adam konuşan, kahkaha atan, terleyen insan güruhu arasından ciddiyetle dolanarak onlara yaklaşıyordu. Sabırlı ve bıkkın görünüyordu, Direktörlüğün tipik sınıflandırılmış memurlarından biri, muazzam masa başı ordusunun bir parçası.

Bayan Lloyd'a el salladı bir şey söyledi, ama sesi genel uğultuda kayboldu.

"Bir yerlerde akşam yemeği yiyebiliriz," diyordu Bayan Lloyd, Pellig'e. "Bildiğin bir yer var mı? Walter bir yer biliyordur; bilmediği şey yok gibi. Uzun zamandır burada ve geldiği yere gerçekten..." Bir kamyon gümbürdeyerek yanlarından geçerken sesi bir an gürültüde boğuldu.

Davis onu dinlemiyordu. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı; geveze kızdan ve orta yaşlı arkadaşından kurtulmalı ve Direktörlük binasına doğru yola çıkmalıydı. Gömleğinin kolundan aşağı, sağ elinin içine parmak silahını besleyen ince kablo iniyordu. Cartwright'ı ilk gördüğünde, Oyunun Efendisi önünde belirdiği ilk anda... elinin hızlı bir hareketiyle, başparmağını kaldırmasıyla açığa çıkacak saf enerji...

O anda Walter'ın yüzündeki ifadeyi fark etti.

Al Davis, Pellig bedenini körlemesine hareket halindeki kalabalığın arasından yola ve yüzey aracı sıralarına doğru hareket ettirdi. Walter, bir telepattı elbette. Davis'in düşüncelerini ve suikast programının üzerinden kısaca geçmesini yakaladığındaki farkına varma anı çok belirgindi. Bir grup insan birbirinden ayrıldı ve Pellig bedeni beceriksizce bir korkuluğa dayandı. Davis bir sıçrayışta bedeni korkuluğun üzerinden kaldırıma taşıdı.

Etrafına bakındı... ve paniğe kapıldı. Walter onu takip ediyordu.

Davis kaldırımda ilerledi. *İlerlemeye devam etmeliydi.* Bir yol ayrımına geldi ve aceleyle karşıya geçti. Etrafında korna çalıp kükreyen yüzey araçlarını görmezden gelerek koşmaya devam etti.

Olayın etkisini daha yeni fark etmeye başlamıştı. Herhangi biri telepat olabilirdi. Haber yayılıyor, bir zihinden diğerine geçiyordu. Telepat ağı birbirine bağlı bir halkaydı; ilk istasyona denk gelmişti ve tetikleyici oydu. Walter'dan koşarak kaçmaya çalışmanın bir faydası yoktu; sonraki telepat ilerde önüne çıkacak ve yolunu kesecekti.

Durdu, sonra bir mağazaya girdi. Etrafı kumaşlar ve türlü malzemeyle sarılmıştı, dört bir yanında göz kamaştıran bir renk ve doku sergisi vardı. İyi giyimli birkaç kadın malları inceleyip ilgisizce alışveriş yapıyordu. Hızla bir tezgâhın önünden geçerek arka kapıya gitti.

Kapıda bir tezgâhtar yolunu kesti, mavi takım elbiseli, tombul suratı öfkeyle kızarmış şişman bir adam. "Buraya baksana, bu tarafa geçemezsin! Sen de kimsin?" Şişman bedeniyle yolu tıkadı.

Davis can havliyle düşündü. Arkasındaki gösterişli girişten birkaç kişinin sessizce içeri girdiğini görmekten ziyade belli belirsiz hissetti. Başını eğdi ve şaşkına dönmüş tezgâhtarı geride bırakarak kendini iki tezgâh arasındaki boşluğa attı. Dehşete düşmüş yaşlı bir kadına çarpıp yere devirdi ve kendini gösterişli bir şekilde dönerek anatomisini ortaya çıkaran geniş bir teşhir rafının yanında buldu. Şimdi ne yapacaktı? Her iki

kapıyı da tutmuşlardı; köşeye sıkışmıştı. Çaresizce, çıldırmış gibi düşündü. Şimdi ne yapacaktı?

Karar vermeye çalışırken, alçak bir vınlama onu kaldırıp şiddetle bedeninin çevresindeki koruyucu halkaya savurdu. Farben'a geri dönmüştü.

Gözlerinin önünde mikroskopik ekranda minyatür bir Pellig koşturuyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Sonraki operatör çoktan kaçış sorununu çözmek için çalışmaya başlamıştı, fakat Davis'in ilgisini çekmiyordu. Eli ayağı boşalmış bir halde oturdu ve bedenine –gerçek bedenine– bağlı karmaşık kabloların göğsünü ve kalbini sıkıştıran adrenalin patlamalarını boşaltmasına izin verdi.

Başka bir kırmızı düğme, kendisininki değil, yanıyordu. Kulaklarını tırmalayan tiz sesleri duymazdan gelebilirdi; bir süre için başka biri soruna çözüm bulmak zorundaydı. Davis gömleğinin içindeki uğuruna uzanmaya çalıştı ama koruyucu halka onu engelledi. Önemli değildi: zaten güvendeydi.

Ekranda Keith Pellig, lüks giyim mağazasının plastik plaka vitrinini yakarak bir boşluk açmış ve kendini sokağa atmıştı. İnsanlar korkuyla çığlık atıyor, kıyamet kopuyordu.

Tombul kırmızı suratlı tezgâhtar taş kesilmiş gibiydi. Herkes telaşla oradan oraya koştururken hareketsizce durdu. Dudakları istemsizce kıpırdandı, vücudu kasılmalarla sarsıldı. Kalın dudaklarının arasından salyaları damlıyordu. Gözleri devrildi ve aniden koca bir çuval gibi yere yıkıldı.

Pellig mağazanın önünde biriken insan kalabalığından kaçarken sahne değişti. Tezgâhtar görüntüden kayboldu. Al Davis'in kafası karışmış-

tı. Pellig tezgâhtarı yok mu etmişti? Pellig çevik adımlarla kaldırımda ilerliyordu, bedeni süratli hareket etmek için yapılmıştı. Bir köşeyi döndü, duraksadı, ardından bir sinema salonuna girip gözden kayboldu.

Salon karanlıktı. Kafası karışan Pellig bocaladı: Davis kötü bir strateji olduğunu fark etmişti. Karanlık görmeye değil, telepatik temasa güvenen telepatları etkilemezdi. Operatörün zihni karanlıkta da gün ışığında olduğu gibi ortadaydı, üstelik hareket etmesini de engelliyordu.

Operatör hatasını anlayarak bir çıkış aradı. Ancak belirsiz siluetler çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Pellig'i arayanlar tam görünmüyorlardı. Pellig durakladı, ardından tuvalete daldı. Bir kadın onu kapıya kadar takip etti ve bir an durdu. O zaman aralığında Pellig tuvaletin duvarını parmak silahıyla yakarak tiyatronun arkasındaki dar sokağa çıkmıştı.

Beden, durumu değerlendirmek ve bir karar vermek için durdu. Direktörlük binasının muazzam silueti ileridydi, gün ortası güneşini yansıtan altın bir kule. Pellig derin, titrek bir nefes aldı ve sakin tempolu bir yürüyüşle ona doğru ilerlemeye başladı...

Kırmızı düğme değişti.

Beden tökezledi. Yeni operatör, şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde kontrolü eline almaya uğraştı. Beden bir çöp yığınına çarptı, debelenerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Kimse takip etmiyordu. Görünürde hiçbir takipçi yoktu. Beden kalabalık bir caddeye ulaştı, etrafına bakındı ve robot şoförlü bir taksi çevirdi.

Bir saniye sonra taksi gürültüyle Direktörlük kulesine doğru hareket etti. Hızlanırken diğer arabalar ve insanların yanından uçarcasına geçti. Arkada Pellig yumuşak koltukta rahatladı, yüzü sakindi. Bu operatör hızla kendine güvenmeye başlıyordu. Umursamaz bir tavırla sigara yaktı ve hızla geride kalan sokakları inceledi. Tırnaklarını temizledi, uzanıp pantolonunun bacağındaki yanmış bir noktaya dokundu, robot şoförle sohbete girmeye çalıştı, sonra rahatça arkasına yaslandı.

Tuhaf bir şey oluyordu. Davis gözlerini bedenin Direktörlük ofisleriyle uzam bağlantısını gösteren konum şemasına çevirdi. *Beden beklemedikleri kadar uzağa gitmişti.* İnanılmaz bir şekilde telepat ağı onu durdurmayı başaramamıştı.

Neden?

Davis'in avuç içleri ve koltuk altları terlemeye başladı. Başını döndüren bir mide bulantısı iç organlarında dolaştı. Belki de işe yarayacaktı. Belki de beden gerçekten yakalanmayacaktı.

Taksinin arka koltuğunda yayılmış oturan sakin ve kendinden emin Keith Pellig, kucağında başparmak silahı hızla Direktörlük ofislerine doğru yol alıyordu.

Binbaşı Shaeffer masasının önünde durdu ve korkuyla haykırdı.

En yakınındaki Birlik üyesinin düzensiz düşünceleri zihnine girdi, "Mümkün değil. *Olamaz, olamaz, olamaz.*"

"Bir nedeni olmalı," diye düşünmeyi başardı Shaeffer.

"Onu kaybettik." İnanmakta güçlük çeken, korku dolu düşünceler ağı oluşturan zincir boyunca çınladı. "Shaeffer, *onu kaybettik!* Walter Remington gemiden iner inmez onu yakaladı. Yakalamıştı. Bütün belirtileri yakaladı. Suikastçının parmak silahı, korkusu, stratejisi, kişilik özellikleri. Sonra..."

"Kaçmasına izin verdiniz."

"Shaeffer, adam *ortadan kayboldu.*" Olanlara inanmayan düşünceler akmaya devam etti. "Birden yok oldu. Sırra kadem bastı. Dediğimi duyuyor musun, onu kaybetmedik. İkinci istasyonda varlığı tamamen kayboldu."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Adamda uyuşmuş bir mutsuzluk vardı. "Remington giyim mağazasında onu Allison'a devretti. Gelen görüntüler cam gibiydi; buna şüphe yok. Suikastçı mağazanın içinde koşmaya başladı. Allison zorlanmadan bağlantıda kaldı; düşünceleri bir suikastçının düşünceleri gibi belirgindi, fazlasıyla açık bir gayret."

"Bir kalkana bürünmüş olmalı."

"Düşüncelerde hiçbir azalma olmadı. Bütün kişilik bir anda kesildi, sadece düşünceler değil."

Shaeffer'ın zihni yere çakılmış gibi sarsıldı. "Daha önce başımıza böyle bir şey gelmedi." Masasındaki eşyaları sarsarak öfkeden kudurmuş bir sesle küfretti. "Wakeman Luna'da. Ona düşüncelerimizi gönderemeyiz; normal ipvic yolunu kullanmak zorunda kalacağım."

"Ona bir şeylerin son derece ters gittiğini söyle. Suikastçının sırra kadem bastığını söyle."

Shaeffer haberleşme odasına koşturdu. Luna'daki dinlenme merkeziyle olan kapalı devre

bağlantıyı açarken yeni bir heyecanlı düşünce dalgasıyla buz kesti.

"Onu saptadım!" Ağ boyunca bir telepattan diğerine aktarılan gayretli bir kadın Birlik üyesiydi. "Onu yakaladım!"

"Neredesin?" Ağın dört bir yanından çeşitli ısrarlı istekler geliyordu. Telaşlı telepatlar harekete geçmek için toplanırken birbirlerine seslenmeleri duyuldu. "Nerede?"

"Sinema salonunda. Giyim mağazasının yakınında." Hızlı, kopuk yer tarifleri. "Erkekler tuvaletine doğru gidiyor. Sadece birkaç adım ötemde; içeri girmeli miyim? Kolayca..." Düşünce kesildi.

Shaeffer ağa şiddetli bir çaresizlik ve öfke çığlığı gönderdi. "Gir içeri!"

Sessizlik. Sonra... zihinden gelen bir çığlık.

Shaeffer'ın ellerini başına götürüp gözlerini kapaması faydasızdı. Fırtına yavaş yavaş dindi. Ağın dört bir yanında kabaran bir şiddet dalgası dolandı. Zihinler aşırı yüklemeden dolayı ardı ardına parçalandı, kısa devre yaptı, karardı. Yıkıcı acı telepat ağının tamamını dolanarak kaynağı olan zihne geri döndü. Üç kez arka arkaya.

"Nerede o?" diye bağırdı Shaeffer. "Ne oldu?"Bir sonraki istasyondan cılız bir karşılık geldi. "Onu kaybetti. Kız ağ dışı kaldı. Sanırım öldü. Tükendi." Şaşkınlık. "Ben bölgedeyim ama kızın taradığı zihni yakalayamıyorum. Onun taradığı zihin yok!"

Shaeffer ipvic video ekranına Peter Wakeman'ı getirmeyi başarmıştı. "Peter," diye yükseldi çatlak sesi. "Yenildik."

"Ne demek istiyorsun? Cartwright orada bile değil!"

"Suikastçıyı yakaladık, sonra kaybettik. Birkaç dakika sonra –başka bir yerde– onu tekrar yakaladık. Peter, *üç istasyon geçti*. Hâlâ hareket halinde. O nasıl..."

"Beni dinle," diye sözünü kesti Wakeman. "Zihnini yakaladığınızda onunla kalın. Safları sıklaştırın, bir sonraki istasyon devralana kadar onu takip edin. Belki birbirinizden fazla uzaksınız. Belki..."

"Onu yakaladım," diye bir düşünce geldi Shaeffer'a. "Yakınımda. Onu bulacağım, yakınlarımda."

Ağ heyecan ve beklentiyle konuşmaya başladı.

"Tuhaf bir şey algılıyorum." Şüpheyle karışık merak ve ardından gelen afallama. "Birden fazla suikastçı olmalı, ama bu mümkün değil." Artan heyecan. "Onu görebiliyorum. Pellig şimdi bir taksiden indi, caddede önümden yürüyor. Direktörlük binasına ana girişten girecek; hepsi zihninde. Onu öldüreceğim. Trafik ışığında duruyor. Şimdi karşıya geçmeyi ve ..."

Sessizlik.

Shaeffer bekledi. Hâlâ bir şey gelmiyordu. "Onu öldürdün mü?" diye sordu ısrarla. "Öldü mü?"

"Kayboldu!" Düşünce geri geldi, cinnet geçiriyor gibi bir kıkırdama. "Tam önümde duruyor ama aynı zamanda durmuyor. Hem burada hem değil. Sen kimsin? Kimi görmek istiyorsun? Bay Cartwright şu anda burada değil. Adın ne? Benim gördüğümle aynı adam mısın... yoksa orada... bulamadık, bulamadık, *bulamadık*..."

Zihni zedelenmiş telepat, çocukça mırıldanmalara dalıp gitti, Shaeffer onu ağdan çıkardı.

Hiç mantıklı değildi. Mümkün değildi. Keith Pellig oradaydı, bir Birlik üyesiyle yüz yüze duruyordu, kolayca öldürülebileceği mesafedeydi, öte yandan aynı Keith Pellig Dünya yüzeyinden kaybolmuştu!

Suikastçının ilerlemesini takip etmek için kurulan ekranın önünde Verrick, Eleanor Stevens'a döndü. "Hatalıydık. Hesapladığımızdan daha iyi işliyor. Neden?"

"Benimle konuştuğunu varsayalım," dedi Eleanor gergin bir sesle. "Sohbet ediyorsun ve ben birdenbire tamamen ortadan kayboluyorum. Yerimde bambaşka biri duruyor."

"Fiziksel olarak farklı biri," diye onayladı Verrick. "Evet."

"Bir kadın bile değil. Genç ya da yaşlı bir adam. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam eden tamamıyla farklı bir beden."

"Anlıyorum," dedi Verrick heyecanla.

"Telepatlar telepatik uyuma bel bağlar," diye açıkları Eleanor. "Görsel imgeye değil. Her bireyin zihninin kendine has bir tadı vardır. Telepat zihinsel teması diğerine aktarır, o kırıldığındaysa..." Kızın yüzü kederlendi. "Reese, sanırım onları delirtiyorsun."

Verrick ayağa kalkıp ekrandan uzaklaştı. "Biraz sen izle."

"Hayır," diye ürperdi Eleanor. "Görmek istemiyorum."

Verrick'in masasından bir uyarı sesi geldi. "Batavia'dan kalkan uçuşların listesi," dedi bir monitör. "Son bir saat için zaman ve varış noktalarının tamamı. Özel uçuşlara özellikle dikkat edildi."

Verrick başını hafifçe salladı. "Tamam." Metal yaprağı kabul edip masasındaki dağınıklığın üstüne koydu. "Tanrım," dedi Eleanor'a boğuk bir sesle. "Çok uzun sürmeyecek."

Keith Pellig elleri cebinde geniş mermer merdivenleri sakince çıkıyordu. Batavia'daki merkez Direktörlük binasının ana girişinden içeri, doğrudan Leon Cartwright'ın iç ofislerine doğru uzun adımlarla ilerledi.

12

Peter Wakeman bir hata yapmıştı.

Uzun bir süre oturup yaptığı hatanın kafasına iyice dank etmesini bekledi. Titreyen parmaklarla bavulundaki 750 ml'lik viskiyi çıkarıp kendine bir içki koydu. Bardakta kurumuş ölü bir protin tabakası vardı. Hepsini çöpe attı ve oturup şişeden yudumlamaya başladı. Sonra ayağa kalktı ve asansörle merkezin en üst katına çıktı.

Canlı renklerde tatil kıyafetlerine bürünmüş Birlik elemanları geniş bir tanktaki pırıl pırıl mavi suyun içinde ve etrafında keyiflerine bakıyorlardı. Tepelerinde şeffaf plastikten bir kubbe, taze bahar kokulu havayı içeride, ayın manzarasının kasvetli boşluğunu dışarıda tutuyordu. Kahkahalar, esnek bedenlerin çıkardığı şıpırtılar, renk, doku ve çıplak tenin titreşimi güvertenin ucuna yürüken yanında bulanık bir lekeye dönüştüler.

Rita O'Neill sudan çıkmış, ana grubun biraz ötesinde uykulu bir halde güneşleniyordu. Pürüzsüz çıplak bedeni koruyucu balonun mercekleri arasından süzülen sıcak ışıkta ıslak ıslak parlıyordu.

Wakeman'ı görür görmez hızla dikleşti. Siyah saçları ışıldayarak bronzlaşmış omuzlarından ve sırtından aşağı döküldü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Wakeman kendini güvertedeki şezlonglardan birine attı. Bir MacMillan yaklaştı, Wakeman düşünmeden tepsisinden bir viski kokteyl aldı. "Shaeffer'la konuşuyordum," dedi, "Batavia'yla."

Rita bir fırça aldı ve gür saçlarını taramaya başladı. Etrafına yağan ışıltılı damlalar güneşten kavrulmuş güvertede buharlaştılar. Olabildiğince normal bir sesle, "Söyleyecek nesi varmış?" diye sordu. Gözleri iri, karanlık ve ciddiydi.

Wakeman içkisini amaçsızca yudumladı ve tepedeki güneşin parlak sıcaklığının onu yarı uyuklar hale getirmesine izin verdi. Hemen yakınında deniz banyosu yapan kalabalık sular sıçratıp, klor emdirilmiş suyun içinde kahkahalarla oyun oynuyorlardı. Kocaman parıldayan bir su topu havalandı ve beyaz dişleri ışıldayan bir Birlik üyesi onu yakalamadan önce canlı bir küreymiş gibi havada asılı kaldı. Havlusunun üzerinde Rita'nın bedeni kahverengi ve siyahın baş döndürücü bir şekliydi, gençliğin canlılığıyla sıkı, diri bir kalıp almış yumuşak hatlar.

"Onu durduramıyorlar," dedi Wakeman. Viski midesinde beline sert ve soğuk bir şekilde oturan sertleşmiş bir yumru oluşturmuştu. "Buraya gelmesi uzun sürmeyecek. Yanlış hesap yaptım."

Rita'nın siyah gözleri irileşti. Bir an saçını fırçalamayı bıraktı, sonra tekrar başladı, hareketleri yavaş ve düzenliydi. Saçlarını arkasına atıp ayağa kalktı. "Leon'un burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil. Ama bu sadece zaman meselesi."

"Onu burada savunamaz mıyız?"

"Deneyebiliriz. Belki sorunun ne olduğunu anlayabilirim. Belki Keith Pellig'le ilgili daha çok bilgi edinebilirim."

"Leon'u başka bir yere götürecek misin?"

"Değmez. Burası her yer kadar iyi. En azından taramayı bulandıracak fazla zihin yok burada." Wakeman ayağa kalktı ve yarısı içilmiş içkisini kenara itti. Kendini yaşlanmış hissediyor, kemikleri ağrıyordu. "Cartwright'la konuşmak için geldiği gün Herb Moore'u taradığımızda kaydedilen bantların üzerinden geçmek için aşağı iniyorum. Belki bir şeyler çıkarabilirim."

Rita üzerine bir bornoz geçirip kuşağını ince beline bağladı. Ayaklarını bilek hizasında botlarının içine soktu, fırçasını, güneş gözlüklerini ve güneş kremini topladı. "Buraya gelene kadar ne kadar zamanımız var?"

"Hazırlanmaya başlamalıyız. Her şey hızlı ilerliyor. Kimsenin hayrına olamayacak kadar hızlı. Her şey... darmadağın oluyor."

"Umarım bir şey yapabilirsin." Rita'nın sesi sakin, duygusuzdu. "Leon dinleniyor. Uzanmasını sağladım; doktorlar uyumasını sağlamak için bir iğne yaptılar."

Wakeman oyalandı. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Hesaba katmadığım bir şey olmalı. Düşündüğümüzden çok daha karmaşık ve sinsi bir şeyle mücadele ettiğimiz açık."

"Durumu onun yönetmesine izin vermeliydin," dedi Rita. "İnsiyatifi elinden aldın. Sen de Verrick ve diğerleri gibisin. Becerebileceğine hiç

inanmadın. Pes edip kendisi de inanana kadar ona çocuk gibi davrandın."

"Pellig'i durduracağım," dedi Wakeman alçak sesle. "Her şeyi düzelteceğim. Sorunun ne olduğunu anlayıp onu dayına ulaşmadan önce durduracağım. İşleri yöneten Verrick değil. Verrick bu kadar zekice bir şeyi asla planlayamazdı. Bu Moore olmalı."

"Moore'un bizim tarafımızda olmaması çok yazık," dedi Rita.

"Onu durduracağım," diye tekrar etti Wakeman. "Bir şekilde, nasıl olursa olsun."

"İki içki arasında belki." Rita botlarının bağcıklarını bağlamak için bir an durdu, sonra Cartwright'ın özel odasına giden rampadan aşağı kayboldu. Arkasına dönüp bakmadı.

Keith Pellig, Direktörlük binasının geniş mermer merdivenlerini kendinden emin bir tavırla tırmandı. Asansörlere, geçitlere ve ofislere girmek için kibarca itişip kakışan sınıflandırılmış bürokrat kalabalığına ayak uydurarak hızlı adımlarla yürüdü. Ana lobide nerede olduğunu anlamak için bir an durdu.

Sağır edici bir gürültüyle bütün binada alarm zilleri çalmaya başladı.

Güleryüzlü görevliler ve ziyaretçilerin dolanmaları birden kesildi. Yüzler dostane tekdüzeliğini kaybetti; iyi huylu kalabalık bir anda şüpheli, korku dolu bir kitleye dönüştü. Gizli hoparlörlerden sert mekanik sesler gümbürdedi:

"Binayı boşaltın! Herkes binayı terk etsin!" Sesler sağır edici bir kakafoniyle acı acı bağırdı. "Suikastçı binada! Binayı terk edin!"

Pellig, kaygı verici bir gaddarlıkla dışarıya akan kadın ve erkek girdabı içinde kayboldu. Kenardan sokuldu, hızla fırladı, ite kaka kitlenin iç kısmına, ana lobiden binanın içlerine giden koridor labirentine doğru ilerledi.

Bir çığlık yükseldi. Birisi onu tanımıştı. Yaylım ateşi açıldı. Silahlar çılgın bir panikle ateşlenirken etrafta kömüre dönmüş bedenler oluştu. Pellig kaçtı ve sürekli hareket halinde kalarak dikkatlice daireler çizmeye devam etti.

"Suikastçı ana lobide!" diye haykırdı mekanik sesler. "Ana lobiye odaklanın!"

"İşte orada!" diye bağırdı bir adam. Başkaları da haykırmaya başlamıştı. "Şuradaki o!"

Binanın çatısına askeri araçların ilk kanadı iniyordu. Yeşil giysili askerler dışarı aktı ve asansörlerle alçalmaya başladılar. Ağır silahlar ve teçhizat ortaya çıktı, asansöre sürükleniyor, binanın yan tarafından kancalarla zemin seviyesine indiriliyorlardı.

Reese Verrick ekranından bir anlığına gözlerini ayırıp Eleanor Stevens'a baktı. "Telepat olmayanları devreye sokuyorlar. Bunun anlamı..."

"Anlamı Birliğin devre dışı kalmış olması," diye karşılık verdi Eleanor. "Bitmişler. Tükenmişler."

"O zaman Pellig'i görsel olarak takip edecekler. Bu makinemizin değerini azaltır."

Mekanik sesler "Suikastçı lobide!" diye gürledi gürültüyü bastırarak. Koridorlardan aşağı MacMillan ağır silahları girdi. Askerler koridorların ağzına el projektörlerinden çıkan plastik kablolarla sıkı bir ağ ördü. Oradan oraya giden heyecanlı görevliler binanın ana girişine doğru

yönlendirildiler. Dışarıda, çelikten bir çember kuruluyordu, adamlardan ve silahlardan oluşan bir halka. Görevliler binadan dışarı dökülürken tek tek görsel olarak incelenip sonra geçtiler.

Ne var ki Pellig dışarı çıkmıyordu. Bir kere gitmeye yeltendi ama tam o sırada kırmızı düğme değişti ve Pellig de fikrini değiştirdi.

Sıradaki operatör hevesli ve hazırdı. Sentetik bedene girdiği anda her şeyi çözmüştü. Yan koridordan aşağı, onu koridorda sıkıştırmaya çalışan hantal bir MacMillan silahına doğru hızla koşturdu. Silahın kapakları aşağı inerken Pellig aralarından geçmeyi başardı ve kapaklar arkasından acımasızca kapanarak koridoru mühürledi.

"Suikastçı lobiden çıktı!" diye cıyakladı mekanik sesler. "MacMillan silahını kaldırın!"

Silah alelacele toparlandı, vızıldanan, karşı koyan makine bir depoya itildi. Pellig görevliler ve işçilerin boşalttığı ıssız koridorlardan, uzaktan gelen çınlamaların yankılandığı sarı ışıklı geçitlerden aşağı koşarken askerler arkasından akın ediyordu.

Pellig başparmağıyla duvarı yakarak kendine yol açtı ve ana kabul salonuna çıktı. Salon boş ve sessizdi. Koltuklar, video ve ses bantları, kalın halılar ve duvarlarla doluydu ama insan yoktu.

Benteley ekranındaki manzarayı tanıyarak irkildi. Burası Reese Verrick'i beklediği salondu...

Sentetik beden ofislere sırayla göz atarak ilerliyordu, görünür bir duygu ya da ifade sergilemeden yakıp yıkarak kendine yol açan odalara girip çıkan, ok gibi fırlayan bir varlık. Bir keresinde hâlâ çalışan görevlilerin bulunduğu bir odaya

daldı. Erkekler ve kadınlar çığlık çığlığa delirmiş gibi kaçıştı. masalarını aceleyle terk ederek çıkışlara saldırdılar. Pellig dehşete düşmüş çalışanlara aldırış etmeden aramaya devam etti, uçarcasına hareket ediyordu. Bir kontrol noktasında, kanatlanmış ve boşlukta uçuyor gibi göründü, ifadesiz ıslak saçlı bir Merkür.

Son ticari ofis de arkada kaldı. Pellig Oyunun Efendisinin iç kalesi olan mühürlenmiş muazzam tankın önünde belirdi. Başparmak silahı kalın rexeroid yüzeye hiç zarar vermeden ateş ederken geriledi. Şaşkına dönmüş bir halde tökezledi.

"Suikastçı iç ofiste!" Mekanik sesler etrafında, koridorların yukarısında ve aşağısında, karmaşık binanın bütün odalarında yankılandı. "Etrafını sarın, onu ortadan kaldırın!"

Pellig kararsızca bir daire çizdi ve kırmızı düğme tekrar seğirdi.

Yeni operatör sendeledi, bir masaya çarptı, sentetik bedeni hızla ayağa kaldırdı, sonra sistemli bir biçimde yakmaya, rexeroid tankın yan tarafında kendine geçebileceği bir yol açmaya devam etti.

Verrick ofisinde memnuniyetle ellerini ovuşturdu. "Artık uzun sürmez. Kontrol Moore'da mı?"

"Hayır," dedi Eleanor, gösterge panosunun analizini inceleyerek. "Ekibinden birisi."

Sentetik beden süpersonik bir patlama yarattı. Rexeroid tankın bir bölümü kaydı ve gizli geçit ortaya çıktı. Beden tereddüt etmeden geçitte ilerledi.

Ayaklarının altında açılıp patlayan gaz kapsüllerinin bir etkisi olmadı. Beden nefes alınıyordu.

Verrick heyecanlı bir çocuk gibi kahkaha attı. "Görüyor musun? Onu durduramıyorlar. *İçeri girdi.*" Zıp zıp zıpladı ve dizlerini yumrukladı. "Şimdi onu öldürecek. Şimdi!"

Ama rexeroid tank, silah ve ipvic ekipmanlarıyla dolu masif iç kale boştu.

Verrick çılgına dönmüş gibi cıyak cıyak küfretti. "Orada değil! Gitmiş!" İri yüzü hayal kırıklığıyla çöktü. "Lanet herifi götürmüşler!"

Kendi ekranında Herb Moore umutsuzlukla çırpınarak kontrolleri çekiştirdi. Işıklar, göstergeler, sayaçlar çılgınca aktı. Bu sırada Pellig bedeni boş odaya bir adım atmış ve olduğu yere çakılıp kalmıştı. Cartwright'ın oturuyor olması gereken ağır masa oradaydı. Geriye sadece dosyalar, uyarı aletleri, araç gereç ve makineler kalmıştı. Cartwright orada değildi.

"Aramaya devam etmesini sağla!" diye bağırdı Verrick. "Cartwright oralarda bir yerde olmalı!"

Verrick'in sesi Moore'un kulaklıklarında gıcırdadı. Zihni süratle çalıştı. Ekranda, teknisyeni bedeni kararsızca hareket ettiriyordu. Şematik, Pellig'in noktasını Direktörlüğün tam merkezinde gösteriyordu: suikastçı oraya varmıştı ama av yoktu.

"Bir tuzaktı!" diye bağırdı Verrick, Moore'un kulağına. "Yemdi! Şimdi onu ortadan kaldıracaklar!"

Tahrip edilmiş küp kalenin dört bir yanında birlikler ve silahlar harekete geçmişti. Muazzam Direktörlük kaynakları Shaeffer'in telaşlı talimatlarına karşılık veriyordu.

"Suikastçı iç küpte!" diye mekanik sesler zaferle haykırdı. "Etrafını sarıp öldürün!"

"Suikastçıyı yakalayın!"

"Vurun, ezin onu!"

Eleanor, Verrick'in kambur, geniş omuzlarına sokuldu. "İçeri girmesine bilerek izin verdiler. Bak, onu yakalamaya geliyorlar."

"Hareket etmesini sağlayın!" diye bağırdı Verrick. "Tanrı aşkına eğer öylece orada dikilirse onu yakıp kül ederler!"

Pellig'in kendine yol açtığı yıkık koridorun başında, silahların burunları merakla içeri sokuldu. Ağır gümbürdeyen ekipmanlar ciddiyetle bir ölüm düzenine giriyordu. Acele etmiyorlardı; telaş yoktu.

Pellig kafası karışmış bir halde bocaladı. Geri dönüp geçitte ilerledi ve küpten çıktı. Sonra kapana kısılmış bir hayvan gibi bir kapıdan diğerine koştu. Bir seferinde çok yaklaşan ve beceriksizce nişan almaya çalışan bir MacMillan silahını yakmak için durdu. Silah yok oldu ve Pellig dumanı tüten kalıntıların yanından koşarak geçti. Ancak koridorun ilerisi, birlikler ve silahlarla tıka basa doluydu. Pes etti ve telaşla geri döndü.

Herb Moore, Verrick'e kızgınlıkla söylendi. "Cartwright'ı Batavia'dan götürmüşler."

"Onu arayın."

"Burada değil. Zaman kaybediyoruz." Moore hızla düşündü. "Bana Batavia'dan hareket eden gemilerin analizini gönder. Özellikle son bir saatte kalkan gemileri."

"Ama..."

"Bir saat kadar önce orada olduğunu biliyoruz. Acele et!"

Metal yaprak Moore dokununca yarıktan yu-

varlandı. Moore onu aceleyle yakaladı, kayıtları ve analitik verileri gözden geçirdi. "Luna'da," dedi Moore. "Onu oraya C-plus gemileriyle götürmüşler."

"Bunu bilmiyorsun," diye öfkeyle cevap verdi Verrick. "Bir tür yüzeyaltı sığınağında olabilir."

Moore onu duymazdan geldi ve bir şalteri kaldırdı. Düğmeler heyecanla canlandı; Moore'un bedeni gevşekçe koruyucu halkaya yaslandı.

Ted Benteley, kendi ekranında Pellig bedeninin sıçradığını ve kaskatı kesildiğini gördü. İfadesinde bir kırılma oldu, donuk yüzde belli belirsiz bir değişim. Yeni bir operatör içerideydi; Benteley'nin başının üzerinde kırmızı düğme ilerlemişti.

Yeni operatör zaman kaybetmedi. Bir avuç dolusu Birlik üyesini, sonra da duvarın bir bölümünü yakıp geçti. Çelik ve plastik birbirine kaynadı, erimiş dumanlar içinde köpürüp gitti. Sentetik beden açılan yarıktan içeri süzüldü. Kavisli bir yörüngede ileri fırlayan ifadesiz bir mermi gibiydi. Bir saniye sonra binadan çıktı ve hızını artırarak öğle sonrası göğünde asılı ayın donuk diskine doğru son sürat yukarı fırladı.

Pellig'in aşağısında Dünya uzaklaşıyordu. Uzaya doğru ilerliyordu.

Benteley hiç kıpırdamadan ekranının önünde oturdu. Birden her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Bedenin, mavi rengini kaybedip ufacık göz kırpmayan yıldızlarla dolan kararan gökler arasında hızla ilerleyişini seyrederken kendisine ne olduğunu anladı. Rüya değildi. Beden, Moore'un reaktör laboratuvarlarında donatılmış minyatür bir gemiydi. Büyük bir hayranlıkla bedenin hava-

ya ihtiyacı olmadığını anladı. Aşırı ısı değişimine tepki vermiyordu. Beden gezegenlerarası yolculuk yapabiliyordu.

Peter Wakeman, Pellig Dünyayı terk ettikten birkaç saniye sonra Shaeffer'dan ipvic çağrısı aldı. "Gitti," diye mırıldandı Shaeffer. "Bir meteor gibi uzaya havalandı."

"Nereye doğru?" diye sordu Wakeman sert bir sesle.

"Luna'ya doğru." Shaeffer'ın yüzü aniden çöktü. "Pes ettik. Normal askeri birlikleri göreve çağırdık. Birlik hiçbir şey yapamıyordu."

"O zaman her an buraya gelmesini bekleyebilirim?"

"Her an," dedi Shaeffer bitkin bir halde. "Şu anda yolda."

Wakeman bağlantıyı kesip bantlarına ve raporlarına geri döndü. Masasının üzeri sigara izmaritleri, kahve bardakları ve hâlâ bitmemiş viskisiyle darmadağındı. Artık şüpheye yer yoktu: Keith Pellig insan değildi. Yüksek hızda reaktör ekipmanlarıyla donatılmış, Moore'un deneysel laboratuvarlarında tasarlanmış bir robot olduğu çok açıktı. Ne var ki bu, Birlik çalışanlarını yıldıran değişen kişiliğini açıklamıyordu. Yoksa...

Bir çeşit çoklu bilinç girip çıkıyordu. Pellig yapay bir şekilde bağlantısız bileşenlere bölünmüş, parçalanmış bir kişilikti, her bileşenin dürtüsü, özelliği ve stratejisi farklıydı. Shaeffer, telepat olmayan normal askeri birlikleri göreve çağırarak doğru davranmıştı.

Wakeman bir sigara yaktı, elinden kurtulup çalışma masasında yığılı bantlara çarpana kadar amaçsızca uğurunu çevirdi. *Pellig'i elinden kılpayı kaçırmıştı.* Eğer biraz daha zamanı, neler döndüğünü anlamak için birkaç günü daha olsaydı... Aniden ayağa kalktı ve malzeme dolabına doğru gitti. "Durum şu," diye düşündü dinlenme merkezinin farklı katlarına dağılmış Birlik üyelerine. "Suikastçı Batavia ağından kurtulmayı başardı. Luna'ya doğru geliyor."

Duyurusu dehşet ve umutsuzluğa yol açtı. Güneşlenme güvertelerinde, havuzlarda, yatak odalarında, dinlenme salonlarında ve kokteyl barlarında bir karışıklık koptu.

"Bütün Birlik üyelerinin bir Farley takımı giymesini istiyorum," diye devam etti Wakeman. "Bu Batavia'da işe yaramadı, ama sizden elinizdeki imkânlarla bir iletişim ağı kurmanızı istiyorum. Suikastçının yolunu balonun dışında kesmeliyiz." Pellig hakkında öğrendiklerini ve kendi fikirlerini Birlik üyelerine yansıttı. Düşünceler anında ona karşılık verdi.

"Robot mu?"

"Çok kişilikli bir sentetik mi?"

"O zaman zihin temasıyla ilerleyemeyiz. Fiziksel görünüşe kilitlenmemiz gerek."

Üzerine Farley takımını giyerken, "Cinayet düşüncesini yakalayabilirsiniz," diye karşı çıktı Wakeman. "Ama süreklilik beklemeyin. Düşünce süreci birdenbire kesilecek. Darbeye hazırlıklı olun, Batavia'daki Birliği mahveden bu oldu."

"Her kişilik, yeni bir strateji mi getiriyor?"

"Anlaşılan öyle."

Bu hayret ve hayranlıkla karşılandı. "Müthiş! Mükemmel bir bilgi!"

"Onu bulun," diye düşündü Wakeman amansızca, "ve bulduğunuz yerde öldürün. Cinayet düşüncelerini yakaladığınız anda onu yakıp kül edin. Beklemeyin."

Wakeman kalan viskisini aldı ve Reese Verrick'in özel stoğundan kendine son bir içki koydu. Farley başlığını kilitledi ve ısı besleme kablolarını yerine yerleştirdi. Bir el tabancası buldu ve dinlenme merkezi balonunun büzülgen çıkışlarından birine koştu.

Çorak ve verimsiz, ıssız geniş topraklar sarsıcıydı. Nem ve yer çekimi kontrollerini kurcaladı ve ölü maddeden oluşan uçsuz bucaksız manzaraya alışmaya çalıştı.

Ay, harabe halinde, tahrip edilmiş bir düzlüktü. İlk meteorların uydunun hayatını ezdiği yerlerde geniş krateler vardı. Hiç kıpırtı yoktu. Ne rüzgâr ne bir toz titremesi ne de bir yaşam belirtisi vardı. Wakeman nereye baksa moloz kaplı delik deşik bir arazi, kayalıkların ve çatlakların üzerine yayılmış yıkıntılar görüyordu. Ayın yüzeyi kurumuş ve çatlamıştı. Derisi, eti, milyonlarca yıl boyunca aşınmış, geriye sadece kafatası, boş göz çukurları ve açık bir ağız kalmıştı. Wakeman dikkatle bir adım atarak kafatasının hatları üzerinde yürümeye başladı.

Arkasında dinlenme merkezi ışık saçıyordu, sıcak, rahat ve huzurlu aydınlık bir balon.

Wakeman ıssız arazide koşarken beyni şaşkın, sevinçli bir düşünceyle zonkladı. "Peter, onu gördüm! Sadece dört yüz metre uzağıma indi!"

Wakeman eli silahında taş yığınlarının üzerinde acemice koşmaya başladı. "Gözünü ondan ayırma," diye düşündü. "Onu balondan uzak tut."

Birlik üyesi heyecanlı ve şüpheliydi. "Bir meteor gibi indi. Emirlerin geldiğinde balonun bir buçuk kilometre dışındaydım. Bir pırıltı gördüm ve araştırmaya gittim."

"Balondan ne kadar uzaktasın?"

"Dört beş kilometre kadar."

Dört kilometre. Keith Pellig avına o kadar yakındı. Wakeman yerçekimi-basıncını en düşüğe aldı ve çılgın gibi ilerledi. Birlik üyesiyle arasındaki mesafeyi büyük sıçrayışlarla katetti. Arkasında parlayan ışık balonu gitgide ufaldı. Soluk soluğa, nefesi kesilerek suikastçıya doğru koştu.

Yerdeki bir yarığa takılıp yüzüstü yere kapaklandı. Kalkmak için debelenirken kulağında hava kaçağının tiz tıslamasını işitti. Bir eliyle acil durum onarım çantasını çıkarırken diğer eliyle silahını arandı. Yerinde yoktu. Kaybetmişti, etrafındaki kadim enkaz yığınları arasında bir yerde düşürmüştü.

Havası hızla azalıyordu. Silahı unuttu ve dikkatini Farley takımını yamamaya verdi. Plastik yapıştırıcı anında sertleşti ve korkunç tıslama kesildi. İri kayalar ve tozlar arasında can havliyle silahını aramaya başladığında yeni bir düşünce zinciri heyecanla zihnine çarptı.

"Harekete geçti! Balona doğru ilerliyor. Merkezin yerini saptadı."

Wakeman bir küfür savurdu, silahı aramaktan vazgeçti. Sıçraya sıçraya Birlik üyesine doğru yola koyuldu. Önünde yüksek bir sırt yükseliyordu;

üzerinden sıçradı, yarı kayarak yarı yuvarlanarak diğer yandan indi. Önünde geniş bir çanak uzanıyordu. Kurukafanın yüzde kraterler ve çirkin yaralar sırıtıyordu. Birlik üyesinin düşünceleri artık daha güçlü geliyordu. Yakınlardaydı.

İlk kez suikastçının düşüncelerini de yakaladı.

Wakeman kaskatı kesildi. "Bu Pellig değil!" diye düşüncelerini telaşla gönderdi. "Bu Herb Moore!"

Moore'un zihni coşkun bir faaliyet içindeydi. Zihninin okunduğundan habersiz bütün bariyerlerini indirmişti. Hevesli, yüksek güçlü düşünceleri ve dürtüleri sonu gelmeyen bir sel gibi kabararak dışarı aktı ve Direktörlüğün tatil merkezini saran ışıltılı balonu gördüğünde doruk noktasına ulaştı.

Wakeman donakalmış bir halde, kendisine doğru akan zihinsel enerjiye odaklanmıştı. Bütün hikâye oradaydı. Moore'un aşırı yüklenmiş zihni hikâyenin her parçasını barındırıyordu, daha önce içinde tuttuğu bütün eksik parçaları.

Pellig farklı insan zihinlerinden oluşuyordu, karmaşık bir anahtar mekanizmasına bağlı değişen kişilikler. Rastgele, hiçbir düzen olmadan, tesadüfi bir tertiple. Minimax, rastgelelik, M-oyun teorisinin derin bulanık bir hali...

Bu bir yalandı.

Wakeman irkildi. Kalın oyun teorisi katmanının altında başka bir seviye vardı, nefret, arzu ve müthiş korkunun marjinal altı belirtileri: Benteley'ye duyulan kıskançlık, sonu olmayan bir ölüm korkusu, karmaşık plan ve projeler, bunaltıcı balyoz darbelerine denk bir hırsta hayata geçen, çapraşık bir ihtiyaç ve hedef-odaklı dürtü

bütünü. Moore tatminsizliğin ızdırabı tarafından yönetilen kararlı bir adamdı. Bu tatminsizliği acımasız strateji ağlarıyla son noktasına ulaşıyordu.

Pellig makinesinin seğirmesi rastgele değildi. Tamamen Moore'un kontrolü altındaydı. Bedene istediği anda operatör sokup çıkarabiliyordu. İstediği kombinasyonu oluşturabiliyordu. İstediği zaman bedene bağlanabilir ya da bağlantısını kesebilirdi. Bir de...

Moore'un düşünceleri aniden odaklandı. Kendisini izleyen Birlik üyesini fark etmişti. Pellig bedeni hızla yukarı fırladı, dengesini buldu ve hızla kaçan beyin okuyucunun üzerine ince ölümcül bir akım yağdırdı.

Adamın zihni bir kez feryat etti ve bedeni bir kül yığınına döndü. Bir telepatın mide bulandırıcı ölüm anı Wakeman'ı ezdi. Peter, zihnin beden gittikten sonra bütünlüğünü korumak, kişiliği ve farkındalığı sürdürebilmek için gösterdiği bitmek bilmeyen, inatçı, faydasız çabayı hissetti.

"Peter..." Birlik üyesinin zihni sanki uçucu bir gaz bulutuymuş gibi havada dağılmadan durdu, sonra yavaş yavaş, merhametsizce, dağılmaya başladı. Diğerleri kadar güçlü olmayan düşünceler silikleşti. "Ah Tanrım..." Adamın bilinci, varlığı rastgele serbest enerji parçacıklarına ayrıldı. Zihin bütün olmaktan çıktı. Bir zamanlar bir insan olan geştalt gevşedi ve adam öldü.

Wakeman kayıp silahına küfretti. Kendine, Cartwright'a ve sistemdeki herkese sövüyordu. Pellig yavaşça aşağı süzülüp ayın ölü yüzeyine inerken Wakeman kendini çıplak iri bir kayanın arkasına atıp çömeldi. Pellig etrafına bakındı, tat-

min olmuş görünüyordu, dört kilometre ötedeki aydınlık balona doğru temkinli adımlarla ilerlemeye başladı.

Wakeman, "Yakalayın onu!" diye çaresizce düşüncelerini yaydı. "Tesise varmak üzere!"

Karşılık gelmedi. Birlik üyeleri düşüncelerini yakalayıp iletecek kadar yakında değildi. En yakındaki Birlik üyesinin ölümüyle eğreti ağ parçalanmıştı. Pellig savunmasız bir yarığın içinden soğukkanlılıkla ilerliyordu.

Wakeman ayağa fırladı. Muazzam bir kayayı bel hizasına kadar kaldırıp sendeleyerek eğimin ucuna yürüdü. Aşağısında Keith Pellig ağırbaşlı bir ifadeyle, yüzünde neredeyse bir tebessümle yürüyordu. Kurnazlığı ya da hainliği olmayan nazik, saman saçlı bir genç gibi görünüyordu. Wakeman kayayı başının üzerine kaldırmayı başardı; Ayın zayıf yerçekimi ondan yanaydı. Sağa sola sallandı, kayayı olabildiğince yükseğe kaldırdı ve hızlı yürüyen sentetiğe çarpmak üzere sektirerek aşağı savurdu.

Kayayı gördüğü anda Pellig irkilerek bir bakış fırlattı. Bir sıçrayışta, sarsıla sarsıla üzerine gelen kayadan metrelerce uzağa kaçtı. Zihninden korku ve şaşkınlık, çılgınca bir panik patlaması yayıldı. Sendeledi, başparmağı silahını Wakeman'a kaldırdı...

Ardından Herb Moore yok oldu.

Pellig bedeni belli belirsiz değişti. Bu tuhaf görüntü Wakeman'ın kanını dondurmuştu. Burada, ıssız ay yüzeyinde, bir adam gözleri önünde değişiyordu. Yüz hatları değişti, bir anda eridi ve tekrar oluştu. Artık aynı kişi değildi. Yüz aynı de-

ğildi... çünkü adam aynı değildi. Moore gitmiş, yerini yeni bir operatör almıştı. Açık mavi gözlerin arkasından farklı bir kişilik bakıyordu.

Yeni operatör bocaladı. Kontrolü ele almaya uğraştı, kaya zarar vermeden uzaklaşırken bedeni dik tutmayı başardı. Bedenin yaydığı şaşkınlık, anlık kafa karışıklığı başka bir kayayı kaldırmaya uğraşan Wakeman'a ulaştı.

"*Wakeman*!" diye ulaştı düşünceler. "Peter Wakeman!"

Wakeman kayayı bırakıp doğruldu. Yeni operatör onu tanımıştı. Tanıdık bir düşünce düzeniydi; Wakeman derinlemesine ve hızla yokladı. Bir an kişiliğin kime ait olduğunu saptayamadı; tanıdıktı, ama durumun aciliyeti kim olduğunu anlamasını engelliyordu. Temkinli bir korku ve düşmanlıkla örtülüydü. Ama onu tanıyordu. Buna şüphe yoktu.

Bu adam Ted Benteley'di.

13

Uzayın derinliklerinde, bilinen sistemin ötesinde gıcırdayan GM cevher gemisi ağır ağır, tereddütle ilerliyordu. Kumanda küresinin içinde oturan Groves esmer yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle dikkatle dinliyordu.

"Alev Diski hâlâ uzakta," diye mırıldandı muazzam varlık zihninde. "Gemimle irtibatı koparma."

"Sen John Preston'sın," dedi Groves usulca.

"Çok yaşlıyım," diye karşılık verdi ses. "Uzun zamandır buradayım."

"Yüz elli yıl," dedi Groves. "İnanması çok zor."

"Burada bekledim. Geleceğinizi biliyordum. Gemim yakınlarınızda olacak; muhtemelen zaman zaman kütlesine denk geleceksiniz. Her şey yolunda giderse sizi Diskteki asıl iniş alanına kadar götürebileceğim."

"Orada olacak mısın?" diye sordu Groves. "Bizi karşılayacak mısın?"

Cevap yoktu. Ses gitmişti; Groves tek başınaydı.

Groves titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve Konklin'e seslendi. Konklin ve Mary Uzich, göz açıp kapayana kadar kumanda küresine gelmiş-

lerdi. Jereti birkaç adım geriden onları izliyordu. "Onu işittiniz," dedi Groves boğuk bir sesle.

"Preston'du," diye fısıldadı Mary.

"Çok yaşlı olmalı," dedi Konklin. "Uzayın derinliklerinde bunca yıldır bizi bekleyen ufak tefek yaşlı bir adam..."

"Oraya ulaşacağımızı sanıyorum," dedi Groves. "Cartwright'ı öldürmeyi başarsalar bile Diske ulaşacağız."

Jereti, "Cartwright ne dedi?" diye sordu Groves'a. "Preston'u duymak onu kendine getirdi mi?"

Groves tereddüt etti. "Cartwright meşguldü."

"Ama eminim o..."

"Cartwright'ın öldürülmesi an meselesi!" Groves sert bir hareketle manuel kontrolleri açtı. "Başka bir şey düşünmeye vakti yok."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Nihayet Konklin, "Yeni haber var mı?" diye sordu.

"Batavia'yı arayamam. Askeri karartma ipvic hatlarını tamamıyla filtreliyor. Olağanüstü durum birliklerinin iç gezegenlerden Dünyaya doğru hareket ettiğini saptadım. Direktörlük filoları eve doğru gidiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jereti.

"Pellig Batavia'ya ulaştı. Bir şeyler ters gitti. Cartwright köşeye sıkışmış olmalı. Telepat Birliği başarısız olmuş olmalı."

Wakeman delirmiş gibi bağırdı. "Benteley! Beni dinle! Moore hile yapıyor; kandırılıyorsunuz! *Rastgele değil.*"

Umutsuzdu. Sesini ulaştıracak bir hava yoktu. Atmosfer olmadan sesi kaskın içinde kaybolup

gidiyordu. Benteley'nin düşünceleri net ve ayırt edilebilir biçimde ona ulaşıyordu, ama Wakeman'ın onunla iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Sıkışıp kalmış, şaşkına dönmüştü. Keith Pellig'in bedeni ve Ted Benteley'nin zihni sadece birkaç metre uzağında olmasına rağmen temas kurmasının hiçbir yolu yoktu.

Benteley'nin düşünceleri karmaşıktı. Peter Wakeman, diye düşünüyordu. Bekleme odasında tanıştığım telepat. Tehlikede olduğunu fark etmişti; yakındaki aydınlık dinleme merkezi balonunun da farkındaydı. Wakeman, adamın zihninde Cartwright'ın bir görüntüsünü yakaladı; öldürme görevi. Onun altındaysa Benteley'nin derin hoşnutsuzluğu ve şüphesi vardı, Verrick'e güvenmiyor, Herb Moore'dan hoşlanmıyordu. Benteley kararsızdı. Başparmak silahı bir an için bocaladı.

Wakeman düşe kalka bayırdan aşağı düzlüğe indi. Milyonlarca yıllık tozun üstüne büyük kaba harflerle can havliyle "MOORE SENİ KANDIRDI. RASTGELE DEĞİL," diye yazdı.

Benteley sözcükleri gördüğünde Keith Pellig'in ifadesiz suratı katılaştı. Benteley'nin düşünceleri buz kesti. Bu *da ne demek oluyor?* diye düşünüyordu. Sonra Wakeman'ın zihnini okuduğunu, aralarında kendisinin verici ve telepatın da alıcı olduğu tek taraflı bir konuşma döndüğünü anladı. "Devam et Wakeman," diye düşündü Benteley. "Kandırdı derken ne demek istiyorsun?"

Benteley'in zihninden alaylı bir gülümsemeye benzer bir duygu yayıldı. Bir telepatı, gelişmiş bir mutantı, en ilkel iletişim yöntemlerini kullanmak zorunda kalan bir vahşi gibi toza beceriksizce şe-

killer çizerken görüyordu. Wakeman can havliyle: MOORE HEM SENİ HEM CARTWRIGHT'I ÖLDÜRECEK," diye yazdı.

Benteley'in zihni şaşkınlığını yansıttı. "Ne demek istiyorsun?" Sonra şüphe. "Bu bir tür strateji. Başka telepatlar geliyor olmalı." Başparmak silahı hızla kalktı...

"BOMBA." Wakeman, nefes nefese, yazmak için yeni bir yüzey aradı. Ama yeterince yazmıştı. Benteley ayrıntıları kendisi dolduruyordu. Büyülü bir kavrama anı ve zihninde canlanan net görüntüler: Moore'la kavgası, Moore'in metresi Eleanor Stevens'la sevişmesi, Moore'un kıskançlığı. Benteley'nin zihninde sersemletici bir hızla peşpeşe birbirlerini izlediler. Benteley başparmak silahını indirdi.

"Bunu görüyorlar," diye düşündü Benteley. "Bütün operatör ekranlarından görüyorlar. Moore; o da görüyor."

Ani tehlikeyi sezen Wakeman sıçrayıp hantal adımlarla Pellig bedenine doğru koştu. Heyecanlı el kol hareketleriyle, havasız boşlukta bağırmaya çalışarak iki adım ötesine kadar geldi, ta ki Benteley başparmak silahını kaygı verici biçimde sallayarak onu durdurana kadar.

"Benden uzak dur," diye düşündü Benteley acımasızca. "Sana hâlâ güvenmiyorum. Cartwright için çalışıyorsun."

Wakeman çılgınlar gibi yazdı: "PELLIG, CARTWRIGHT'A YAKLAŞTIĞINDA PATLAMAK ÜZERE AYARLANDI. MOORE O ANDA SENİ BEDENE SOKACAK."

Benteley sert bir sesle, "Verrick bunu biliyor mu?" diye sordu.

"EVET."

"Eleanor Stevens?"

"EVET."

Benteley'nin zihninden acı yayılıyordu. "Bunun doğru olduğunu nasıl bileceğim? Kanıtla!"

"BEDENİNİ İNCELE. GÜÇ KABLOLARINI BUL. BOMBAYI BULANA KADAR DEVREYİ TAKİP ET."

Benteley'nin parmakları uçarcasına hareket ederek sentetiğin göğsünü yırttı. Yapay deri tabakasının altında bütün bedeni ağ gibi saran ana kabloları bulurken zihni teknik veriler yayıyordu. Birkaç metre ötede çömelmiş Wakeman'ın kalbi neredeyse duracaktı. Ofisinde düşürüp geri almadığı uğurunu kavramak için boş yere elini göğsüne götürürken Benteley kabloların bir bölümünü kopardı ve sentetik bedenin mırıldayan devrelerinin derinlerine daldı.

Benteley bocalıyordu. Verrick'e karşı son zayıf sadakat parçası da hızla yok oluyor, yerine nefret ve tiksinti geliyordu. "Demek böyle çalışıyordu," diye düşündü işini bitirdiğinde. Zihninde bir planın tohumları belirmişti. "Pekâlâ Wakeman." Düşünceleri kararlıydı. "Bedeni geri götürüyorum. Farben'a."

Wakeman rahat bir nefes alarak kendini bıraktı. "Tanrıya şükür," dedi yüksek sesle.

Benteley sıçrayarak harekete geçti. Moore'un seyrediyor olduğunu bildiği için hızlı parmaklarla reaktörü ve jet kontrollerini kontrol etti. Ardından sessizce sentetik robotu karanlık gökyüzüne, dünyaya gönderdi.

Herb Moore seçici mekanizmayı seğirtmeden önce beden iki yüz metre kadar yol aldı. Ted Benteley hiçbir uyarı olmaksızın gelen yıkıcı bir dar-

beyle kendini Farben'deki koltuğunda koruyucu halkayla çevrelenmiş halde buldu.

Önündeki minyatür ekranda Pellig bedeni, geniş bir kavis çizerek yeniden son sürat ayın yüzeyine doğru fırladı. Kaçmaya çalışan Peter Wakeman'ın yerini saptadı ve başparmak silahını doğrulttu. Wakeman olacakları gördü. Sentetik beden alçalıp döndü. Wakeman koşmayı bıraktı, küle dönüşürken garip bir sükunet ve vakarla durdu. Moore tekrar kontrole geçmişti.

Benteley koruyucu halkadan kurtulmak için debelendi. Derisinin ve dilinin altından geçen, koltuk altlarına ve kulaklarına giden kabloları kopardı. Göz açıp kapayana kadar bölmenin kapısına ulaşmış, ağır çelik kola uzanıyordu.

Kapı kilitliydi.

Bunu bekliyordu. Mırıldanan makinelerin yanına dönüp bir avuç röleyi çekip kopardı. Parlak bir ışık ve bir çat sesiyle ana güç kabloları kısa devre yaptı. Göz yakıcı keskin bir duman yükseldi. Bütün göstergeler dondu. Kilidi işlevsiz hale gelen kapı açıldı. Benteley koridordan Moore'un ana laboratuvarına koştu. Yolda, aylaklık eden bir Tepe muhafızına çarptı. Benteley adamı yere devirdiği gibi silahını kaptı. Köşeyi döndü ve laboratuvara daldı.

Moore, koruyucu halkasının içinde uyuşuk ve hareketsiz yatıyordu. Çevresinde, bir grup teknisyen, ikinci bir sentetik beden üzerinde çalışıyorlardı. Çalışma tezgâhlarının üzerinde asılı sıvı banyolarda beden kısmen birleştirilmiş duruyordu. Teknisyenler silahsızdı.

Laboratuvar petek şeklinde odalarla çevrelenmişti. Bu küçük bölmelerin içinde, gözleri önlerindeki ekrana dikilmiş adamlar oturuyordu, bedenleri birbirinin aynı donanımlarla desteklenmiyordu. Benteley kendi bölmesinin kopyası olan bölmelerde oturan diğer teknisyenleri bir anlığına hayal gibi gördü. Sonra kendini topladı. Telaşlanan teknisyenleri uzaklaştırdı ve Moore'un ekranlarına göz attı. Beden dinlenme merkezi balonuna ulaşmamıştı, zamanında yetişmişti.

Benteley, Herb Moore'un gevşek, direnç göstermeyen bedenini öldürdü.

Bunun Pellig bedeninde ani bir etkisi oldu. Beden gayrihtiyari Ay yüzeyinden döne döne yukarı savruldu. Beden gülünç bir halde kıvrılıp büküldü, öfkeli bir ölüm ritmiyle dans eden aklını yitirmiş bir varlığa dönüştü. Savrulan ve süzülen beden bir noktada toparlanarak düz uçmaya başladı. Moore bedeni yukarıya yönlendirdi, geniş bir daire çizdikten sonra uzayın derinliklerine doğru fırladı.

Ekranda, Ay yüzeyi geride kaldı. Gittikçe ufaldı ve bir top haline geldi. Sonra bir nokta. Sonra da tamamen gözden kayboldu.

Laboratuvar kapıları ardına kadar açıldı. Verrick ve Eleanor Stevens hızla içeri girdi. "Ne yaptın?" diye boğuk bir sesle sordu Verrick. "Aklını kaybetti, Aydan uzaklaşıyor..." Herb Moore'un cansız bedenini gördü. "Demek buraya kadarmış," dedi usulca.

Benteley laboratuvardan yıldırım hızıyla çıktı. Verrick onu durdurmaya çalışmadı; Moore'un cesedini yoklayarak amaçsızca dikildi, geniş yüzü durgun ve ifadesizdi, şoktan uyuşmuştu.

Benteley deli gibi iniş rampasından aşağı koştu. Zemine ulaştığında, akşam karanlığına bürünmüş sokağa daldı. Bir grup Farben personeli kararsızca peşinden dışarı dökülürken aydınlatılmış taksi alanına girdi ve park halindeki şehiriçi ulaşım gemilerinden birini çağırdı.

Kapıları kapatıp türbinleri çalıştıran MacMillan şoför, "Nereye, beyefendi ya da hanımefendi?" diye sordu.

"Bremen'e," dedi Benteley nefes nefese. Koltuk kemerini yerine taktı ve kalkış sırasında zarar görmemek için boynunu boşluğa yerleştirdi. "Hızlı git."

Aracın jetini çalıştıran MacMillan metalik sesi yle onu onayladı. Robotun mekanik bedeni olan küçük, yüksek hızlı gemi süratle gökyüzüne fırladı ve Farben geride kaldı.

"Beni gezegenlerarası büyük alanda indir," diye emretti Benteley. "Gezegenler arası uçuş tarifesini biliyor musun?"

"Hayır ama sizi bilgi devresine bağlayabilirim."

"Boşver," dedi Benteley. Bir an için Wakeman'la sohbetinin ne kadarının Birlik tarafından dinlendiğini merak etti. İstese de istemese de Luna güvende olabilme ihtimalinin olduğu tek yerdi. Dokuz gezegen de şu anda Tepe tarafından yönetilen ölüm tuzağıydı: Verrick, Benteley'den intikamını almadan asla rahat etmeyecekti ama Direktörlük tarafından nasıl karşılanacağını tahmin etmesi de zordu. Görüldüğü yerde Verrick'in ajanlarından biri olduğu için vurulabilir ya da Cartwright'ın kurtarıcısı olarak kabul edilebilirdi.

Sentetik beden nereye gidiyordu?

"Alan burası beyefendi ya da hanımefendi," dedi sürücü Benteley'ye. Taksi umumi bir park alanına iniyordu.

Alan, Tepe personeli tarafından gözetiliyordu. Benteley orada burada kıtalararası yolcu gemilerini, gezegenlerarası ulaşım araçlarını ve insan kalabalığını görebiliyordu. Tepe muhafızları kalabalığın arasında dolaşıp düzeni sağlıyorlardı. Benteley fikrini aniden değiştirdi.

"Aşağı inme. Tekrar yüksel."

"Nasıl isterseniz hanımefendi ya da beyefendi." Gemi itaatkâr bir şekilde yükseldi.

"Buralarda bir askeri arazi yok muydu?"

"Direktörlüğün Narvik'te onarım yapmak için küçük bir askeri arazisi var. Oraya mı gitmek istiyorsunuz? Sivil gemilerin oraya iniş yapması yasak. Sizi diğer tarafta indirmek zorunda kalacağım."

"Tamam," dedi Benteley. "Bu işime gelir."

Birlik üyesi koşarak odasına girdiğinde Leon Cartwright tamamen uyanıktı. "Ne kadar uzakta?" diye sordu Cartwright. Sodyum pentothal iğnesiyle bile sadece birkaç saat uyuyabilmişti. "Çok yakında sanırım."

"Peter Wakeman öldü," dedi Birlik üyesi.

Cartwright anında ayaklandı. "Onu kim öldürdü?"

"Suikastçı."

"O zaman burada." Cartwright el silahını çıkardı. "Nasıl bir savunma kurabiliriz? Beni nasıl buldu? Batavia'daki ağa ne oldu?"

Rita O'Neill bembeyaz bir yüzle sessizce odaya

girdi. "Birlik tamamıyla dağıldı. Pellig silah zoruyla doğrudan iç kaleye ilerledi ve senin orada olmadığını gördü."

Cartwright bir an kıza baktıktan sonra gözlerini Birlik üyesine çevirdi. "Size ne oldu?"

"Stratejimiz işe yaramadı," dedi Birlik üyesi. "Verrick bize bir oyun oynadı. Sanırım Wakeman ölmeden önce ne olduğunu çözdü."

Rita irkildi. "Wakeman öldü mü?"

Cartwright lafı uzatmadı. "Pellig onu hakladı," dedi. "Böylece Birlikle bağlantımız da koptu. Tamamen kendi başımızayız." Birlik üyesine döndü. "Tam olarak durum ne? Suikastçının yerini kesin olarak belirlediniz mi?"

"Acil durum ağımız çöktü. Wakeman öldürüldüğünde Pellig'le olan bağlantımızı tamamen kaybettik. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Hiçbir temas gerçekleştiremedik."

Cartwright düşünceli bir sesle, "Eğer Pellig bu kadar uzağa geldiyse, onu durdurmak için fazla şansımız yok," dedi.

"Wakeman idare ediyordu," diye parladı Rita. "Sen çok daha iyisini yapabilirsin."

"Neden?"

"Çünkü..." Sabırsızlıkla omuz silkti. "Wakeman'la seni kıyaslayamam. O bir hiçti. Önemsiz bir *bürokrat*."

Cartwright ona silahını gösterdi. "Bunu hatırlıyor musun? Bu tabancayı yıllarca arabamın arka koltuğunda tuttum. Hiç kullanmak zorunda kalmadım. Yine de oradaydı; bir ekip gönderip aldırttım." Elini tanıdık borunun üzerinde gezdirdi. "Duygusal bir bağ sanırım."

"Kendini o şeyle mi savunacaksın?" Rita'nın siyah gözleri öfkeyle parladı. "Yapacağın tek şey bu mu?"

"Şu anda karnım aç," dedi Cartwright sakin bir sesle. "Saat kaç? Madem bekliyoruz, o sırada akşam yemeği yiyebiliriz."

Rita "Şimdi yemek yemenin sırası değil..." diye başladı ama Birlik üyesi sözlerini kesti.

"Bay Cartwright," diye araya girdi, "Dünyadan bir gemi iniş yapıyor. Bir dakika." Dikkati içe döndü, ardından konuşmaya devam etti, "Binbaşı Shaeffer geri kalan Birlik üyeleriyle gemide. Ve..." Bağlantısı kesildi. "Dahası var. Sizi hemen görmek istiyor."

"Tamam," dedi Cartwright. "Nerede?"

"Sizinle burada buluşacak. Şu anda rampadan çıkıyor."

Cartwright ceketinin cebini yoklayıp buruşturulmuş sigara paketini aradı. "Garip," dedi Rita'ya. "Bütün o titiz planlardan sonra Wakeman'ın ölmüş olması yani."

"Wakeman'a üzülmüyorum ben. Tek istediğim, burada dikilmek yerine bir şeyler yapman."

"Eh," dedi Cartwright. "Hiçbir yere gidemiyorum. Bildiğimiz her şeyi denedik. Aslına bakarsan yapabileceğimiz fazla bir şey kalmadı. Eğer bir insan birini öldürmeye gerçekten kararlıysa onu durdurmak için yapacak fazla bir şey yok. Elimde olmadan böyle düşünüyorum. Onu geciktirebilirsin, işini zorlaştırabilirsin, fazlasıyla zaman ve enerji gerektiren birçok ayrıntılı şey yapabilirsin ama er ya da geç karşına çıkacaktır."

"Sanırım korkan halini daha çok seviyordum," dedi Rita acı acı. "En azından onu anlıyordum."

"Bunu anlamıyor musun?"

"Ölümden korkuyordun. Şimdiyse insan değilsin, hiçbir duygun yok. Belki de öldün. Şu halinle ölüden farkın yok."

"Bir ödün vereyim," dedi Cartwright. "Yüzüm kapıya dönük oturacağım." İhtiyatlı bir şekilde bir masanın kenarına yerleşti. Silahı avucundaydı, yüzü duygusuzdu. "Pellig neye benziyor?" diye sordu Birlik üyesine.

"Genç. Zayıf. Sarışın. Ayırt edici bir özelliği yok."

"Ne tür bir silah kullanıyor?"

"Bir başparmak silahı var. Isı ışını ilkesiyle çalışıyor. Bilmediğimiz bir şey de taşıyor olabilir olabilir."

Cartwright "Pellig'i gördüğümde tanımak istiyorum," diye açıkladı Rita'ya. "Şu kapıdan girecek bir sonraki kişi o olabilir."

Shaeffer odaya girerken, "Bu adamı yanımda getirdim," diye açıkladı Cartwright'a. "Sanırım onunla konuşmak isteyeceksin."

Esmer, düzgün giyimli, otuzlarının başında sınıflandırılmış bir adam, Shaeffer'ın arkasından içeri girdi. Shaeffer onu kısaca tanıtırken adam Cartwright ile el sıkıştı.

"Bu Ted Benteley," dedi Shaeffer. "Reese Verrick'in kullarından biri."

"Biraz vakitsiz geldiniz," dedi Cartwright. "Rampadan aşağı havuza ve oyun odasına ve bara gidebilirsiniz. Suikastçının buraya gelmesi an meselesi."

Benteley yüksek sesle, tiz ve gergin bir kahkaha attı. İlk anda fark ettiklerinden çok daha ger-

gin ve dağılmış bir haldeydi. "Shaeffer'ın yanlışı var," dedi. "Artık Verrick'in yemin altında değilim, onu terk ettim."

"Yeminini mi bozdun?" diye sordu Cartwright.

"O, bana olan yeminini bozdu. Oradan epey acele ayrıldım. Farben'den doğruca buraya geldim. Bazı pürüzler çıktı."

"Herb Moore'u öldürdü," dedi Shaeffer.

"Tam olarak değil," diye düzeltti Benteley. "Bedenini öldürdüm."

Rita soluğunu tuttu. "Ne oldu?"

Benteley durumu anlattı. Hikâyenin yarısına geldiğinde Cartwright bir soruyla araya girdi. "Pellig nerede? En son buralarda bir yerde, dinlenme merkezinin birkaç kilometre uzağında olduğunu haber aldık."

"Pellig bedeni uzayın derinliklerine doğru gidiyor," dedi Benteley. "Moore seninle ilgilenmiyor; kendi sorunları var. Sentetik bedenin içinde hapsolduğunu anladığında Luna'yı terk etti ve uzaya yöneldi."

"Nereye doğru?" diye sordu Cartwright.

"Bilmiyorum."

"Önemi yok," dedi Rita sabırsızca. "Senin peşinde değil; önemli olan da bu. Belki delirdi. Belki de bedenin kontrolünü kaybetti."

"Bu mümkün," diye itiraf etti Benteley. "Beklemediği bir olaydı; daha yeni telepat ağınızı çökertmişti." Moore'un Peter Wakeman'ı nasıl ortadan kaldırdığını anlattı.

"Onu biliyoruz," dedi Cartwright. "Sentetiğin hız kapasitesi nedir?"

Benteley "C-plus," diye karşılık verdi. "Moo-

re'un buradan uzaklaşması senin için yeterli değil mi?"

Cartwright kuruyan dudaklarını ıslattı. "Nereye gittiğini biliyorum."

Kısa süren mırıltılardan sonra Shaeffer "Tamam," dedi. Çabucak Cartwright'ın zihni taradı. "Hayatta kalmanın bir yolunu bulmalı. Benteley buraya doğru yoldayken bana istemeden bir dolu bilgi verdi; eksik parçaların çoğunu doldurabilirim. Elindeki bilgiyle Moore'un, Preston'u bulacağı kesin."

Benteley afalladı. "Preston! O hayatta mı?"

"Bu daha önceki bilgi talebini açıklıyor," dedi Cartwright. "Verrick gemiden gelen kapalı devre ipvic ışınına bağlanmış olmalı." Sigarasının sonuna geldi; yere atıp ayağının altında öfkeyle ezdi ve yenisini yaktı. "Wakeman bu konuyu açtığında daha çok dikkat etmeliydim."

"Elinden ne gelirdi ki?" diye sordu Shaeffer.

"Gemimiz Preston'ın gemisine yakın. Gerçi Moore onunla ilgilenmeyecek." Cartwright sinirlenerek başını salladı. "Moore'u takip etmek için bir ekran kurma imkânı var mı?"

"Sanırım," dedi Benteley. "Ipvic, bedenden Farben'a sabit bir görsel sinyal ayarladı. Ona bağlanabiliriz; hâlâ görüntü aktarıyor. Kanalın frekansını biliyorum." Birden aklına bir fikir geldi. "Harry Tate, Verrick'e bağlı."

"Herkes Verrick'e bağlı anlaşılan," dedi Cartwright. "Ipvic'te beraber çalışabileceğimiz kimse yok mu?"

"Tate'e baskı yap. Eğer Verrick'le bağlantısını kesebilirsen seninle işbirliği yapar. Eleanor Ste-

vens'ın bana anlattıklarına göre bu tarz işlere pek meraklı değil."

Shaeffer, Benteley'nin zihnine ilgiyle baktı. "Eleanor sana çok şey anlatmış. Bizi bırakıp Farben'a gittiğinden beri faydalı oldu."

"Evet, Pellig bedenini görüntülerini izleyebilmek isterim." Cartwright silahını yokladı ve yerdeki yarı toplanmış bavulun içine koydu. "Elbette, artık çok daha iyi durumdayız. Sağ ol Benteley." Benteley'ye hafifçe başını salladı. "Demek işler değişti. Pellig buraya gelmiyor. Artık bu konuda endişelenmemize gerek yok."

Rita dikkatle Benteley'yi süzüyordu. "Yeminini bozmadın mı? Kendini suçlu olarak görmüyor musun?"

"Size söyledim," dedi Benteley, kızın sert bakışlarına karşılık vererek, "Verrick bana olan yeminini bozdu. Bana ihanet ederek beni serbest bıraktı."

Gergin bir sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Cartwright, "Hâlâ bir şeyler yemek istiyorum. Haydi öğlen ya da akşam yemeği ya da herhangi birini yiyelim, o sırada geri kalanını bize açıklayabilirsin." Kapıya doğru ilerledi, yorgun yüzünde rahatlamış bir tebessümün izleri vardı. "Artık zamanımız var. İlk suikastçımın defteri dürüldü. Acele etmemize gerek kalmadı."

14

Yemeklerini yerken Benteley duygularını kelimelere döktü. "Moore'u başka çarem olmadığı için öldürdüm. Birkaç saniye sonra Pellig'i bir teknisyene bırakacak ve Farben'daki bedenine dönecekti. Pellig devam edip senin yanında kendini patlatacaktı; Moore'un ekibinin bir kısmı ona bu denli sadık!"

"Bedenin bana ne kadar yakında olması gerekiyordu?" diye sordu Cartwright.

"Beden beş kilometre yakınına kadar geldi. İki kilometre daha yaklaşsaydı, Verrick şu anda bilinen sistemi yönetiyor olurdu."

"Bana dokunması gerekli değil miydi?"

"Fazla zamanım yoktu, kablo düzenine ancak şöyle bir göz atabildim ama devrenin içine senin beyin örüntüne ayarlanmış standart bir yakınlık mekanizması dahil edilmişti. Bir de bombanın gücü var. Yasa tek elle taşınamayan silahların kullanılamayacağını söylüyor. Bomba, son savaştan kalma bir el bombasıydı."

"Hâ öyle," diye hatırlattı Cartwright.

"Her şey Pellig'e mi bağlıydı?" diye sordu Rita.

"İkinci bir sentetik beden vardı. Yarısı tamamlanmış durumda. Farben'daki kimse Birliğin ta-

mamıyla çözüleceğini beklemiyordu; umduklarından fazlasını elde ettiler. Ancak Moore artık devredışı kaldı. İkinci beden hiçbir zaman faaliyete geçmeyecek; sadece Moore onu bitirebilirdi. Hiç kimse bu konuda onun kadar bilgili değil ve Verrick bunun farkında."

"Moore, Preston'a ulaşınca ne olacak?" diye sertçe sordu Rita. "O zaman Moore tekrar işin içine girecek."

"Preston'u bilmiyordum," diye itiraf etti Benteley. "Moore'un bedenini, sentetiği terk edememesi için ortadan kaldırdım. Eğer Preston ona yardımcı olacaksa çok hızlı çalışması gerekir. Sentetik derin uzayda çok fazla dayanmaz."

"Beni öldürmesini neden istemedin?" diye sordu Cartwright.

"Seni öldürmesi umurumda değildi. Seni düşünmüyordum."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Shaeffer. "Düşünce, doğal olarak oradaydı. Psikolojik kırılmanı yaşadığında otomatikman Verrick'in stratejisinin karşısına geçtin. Kısmen kendi isteğinle engelleyici bir faktör olarak hareket ettin."

Benteley onu dinlemiyordu. "En başından beri kandırıldım," dedi. "Hepsi işin içindeydi; Verrick, Moore, Eleanor Stevens. Salona adımımı attığım anda Wakeman beni uyarmaya çalıştı; elinden geleni yaptı. Kokuşmuş düzenden uzaklaşmak için Direktörlüğe geldim. Kendimi onun işini yaparken buldum; Verrick bana emirler verdi, ben de onlara uydum. Ama yozlaşmış bir toplumda ne yapman gerek? Yozlaşmış yasalara uyman mı gerek? Yozlaşmış bir yasayı ya da yemini çiğnemek suç mu?"

"Evet suç," diye itiraf etti Cartwright alçak sesle. "Ama yapılması gereken bu."

"Suçlularla dolu bir toplumda," diye ortaya attı Shaeffer, "masum adam hapse gider."

"Toplumun suçlularla dolu olduğuna kim karar veriyor?" diye sordu Benteley. "Toplumun bozulduğunu nasıl anlarsın? Yasalara uymayı bırakmanın doğru olduğunu nasıl anlarsın?"

"Bir şekilde bilirsin," dedi Rita O'Neill ateşli bir tavırla.

"İçinde yerleşik bir mekanizma mı var?" diye sordu Benteley kadına. "Bu harika; keşke bende de olsaydı. Keşke herkeste olsa... Çok kullanışlı bir şey olsa gerek. Bu sistemde altı milyar insan yaşıyor ve birçoğumuz sistemin gayet iyi çalıştığını düşünüyor. Etrafımdaki herkese karşı mı gelmeliyim? Hepsi yasalara itaat ediyor." Al ve Laura Davis'i düşünüyordu. "Mutlular, hallerinden memnun, hoşnut durumdalar; iyi işleri var; güzel yemekler yiyorlar; güzel evlerde yaşıyorlar. Eleanor Stevens hasta olduğumu söyledi. Rahatsız, uyumsuz biri olmadığımı nereden bileceğim? Yarı psikozlu biri olmadığımı?"

"Kendine inancın olmalı," dedi Rita O'Neill.

"Ondan herkeste var. İstemediğin kadar. Kokuşmuşluğa dayanabileceğim kadar dayandım, sonra da isyan ettim. Belki de haklılar; belki de suçluyum. Sanırım Verrick bana olan yeminini bozdu... Sanırım serbest kaldım. Belki de yanılıyorum."

"Eğer yanılıyorsan," diye dikkat çekti Shaeffer, "görüldüğün yerde vurulabilirsin."

"Biliyorum. Ama..." Benteley güçbela kelimeleri çıkardı. "Bir açıdan bunun önemi yok. Hiçbir

zaman bozmaktan korktuğum için yeminime sadık kalmadım. Bozulmaması gerektiğini düşündüğüm için sadık kaldım. Ama ancak bu kadar dayanabildim. Öyle bir nokta geldi ve bütün her şey midemi öyle bir bulandırdı ki artık iş göremez hale geldim. Elime bulaşmasına tahammül edemiyorum! Bu, yakalanıp vurulmak anlamına gelse bile."

"Bu ihtimal dahilinde," dedi Cartwright. "Verrick'in bombadan haberi olduğunu mu söyledin?"

"Evet öyle."

Cartwright düşündü. "Bir koruyucunun ssınıflandırılmış bir kulunu ölüme göndermemesi gerekir. Bu ancak sınıfsızlara yapılabilir. Elemanlarını koruması gerekir, yok etmesi değil. Yargıç Waring bunu bilir diye düşünüyorum; bir uzmana ihtiyaç var. Yeminini ettiğinde Verrick'in atılmış olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Ama onlar biliyordu."

Cartwright elinin tersiyle çenesindeki kır sakalları ovuşturdu. "Peki, elinde yeterince kanıt olabilir de olmayabilir de. İlginç birisin Benteley. Kuralları bir kenara attığına göre şimdi ne yapacaksın? Tekrar birine bağlılık yemini edecek misin?"

"Sanmıyorum," dedi Benteley.

"Neden?"

"Bir insan başka bir insanın kulu olmamalı."

"Onu kastetmiyorum." Cartwright kelimelerini dikkatle seçti. "Pozisyona bağlı bir yemine ne dersin?"

"Bilmiyorum." Benteley bitkin bir halde başını salladı. "Yorgunum. Belki daha sonra."

Rita'nın sesi duyuldu. "Dayımın ekibine katılmalısın. Ona yemin edebilirsin."

Herkes ona bakıyordu. Benteley bir süre hiçbir şey söylemedi. "Birlik, pozisyona bağlı yemin ediyor değil mi?" dedi hemen.

"Aynen öyle," dedi Shaeffer. "Peter Wakeman'ın önemsediği yemin oydu."

"Eğer ilgilenirsen," dedi Cartwright, kurnaz yaşlı gözleri Benteley'nin üzerindeydi, "Oyunun Efendisi olarak bana pozisyona bağlı yemin edebilirsin."

"Yetenek kartımı Verrick'ten geri alacak vaktim olmadı," dedi Benteley.

Cartwright'ın yüzünde otoriter bir ifade belirdi. "Ah? O halledilebilir." Ceketine uzandı ve özenle sarılmış küçük bir paket çıkardı. Yavaş, ölçülü parmak hareketleriyle açtı ve içindekileri masaya koydu.

Bir düzine yetenek kartı vardı.

Cartwright hepsini gözden geçirdi ve bir tane seçti, onu dikkatle inceledikten sonra diğerlerini tekrar pakete yerleştirip güzelce sardı. Paketi tekrar cebine koydu ve ayırdığı yetenek kartını Benteley'ye uzattı. "İki dolara hallederiz. Sende kalabilir; geri istemeyeceğim. Senin de bir tane olmalı; büyük oyunda herkesin eşit şansı olmalı."

Benteley yavaşça ayağa kalktı. Elini cüzdanına daldırdı, çıkardığı iki doları masaya attı. Yetenek kartını cebine koydu, oturmadan Cartwright'ın ayağa kalkmasını bekledi. "Bu tanıdık geliyor," dedi Benteley.

"Biliyor musun," dedi Cartwright, "yemin nasıl edilir bir fikrim yok. Birinin bana yardım etmesi gerekecek."

"Ben biliyorum," dedi Benteley. Rita O'Neill ve Shaeffer sessizce izlerken, Oyunun Efendisi Cartwright'a pozisyona bağlı yeminini etti ve pat diye yerine oturdu. Kahvesi soğumuştu ama yine de içti. Tadını zar zor aldı; derin düşüncelere dalmıştı.

"Artık resmi olarak bizden birisin," dedi Rita O'Neill.

Benteley homurdandı.

Kadının gözleri simsiyah ve çakmak çakmaktı. "Dayımın hayatını kurtardın. Hepimizin hayatını kurtardın; beden bu tesisi patlatacaktı."

Shaeffer "Onu rahat bırak," diye uyardı kadını.

Rita ona aldırış etmedi. Güçlü yüzünde açgözlü bir ifadeyle Benteley'ye doğru eğilerek konuşmaya devam etti. "Hazır başlamışken Verrick'i de öldürmeliydin. Öldürebilirdin. O da oradaydı."

Benteley çatalını fırlattı. "Yemeğim bitti." Ayağa kalktı ve masayı terk etti. "Kimse için sakıncası yoksa dışarıda yürüyor olacağım."

Uzun adımlarla yemek salonundan çıkıp koridora girdi. Etrafta birkaç Direktörlük yetkilisi orada burada alçak seslerle konuşuyordu. Benteley amaçsızca etrafta dolandı, aklı karmakarışıktı.

Bir süre sonra Rita O'Neill kapı ağzında göründü. Gergin bir tavırla kollarını kavuşturmuş onu izliyordu. "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil."

Yanına geldi, aralık kırmızı dudakları arasından hızlı hızlı soluyordu. "Öyle söylememeliydim. Yeterince şey yaptın." Hızlı, sıcak parmaklarını Benteley'nin koluna koydu. "Teşekkürler."

Benteley kadından uzaklaştı. "Verrick'e yeminimi bozdum; bunu kabul edelim. Ama yapabile-

ceğim bu kadar. Moore'u öldürdüm, bedensiz olduğu kadar ruhsuzdu da. Sürekli hesap yapan bir zekâdan öte bir şey değildi, insan değildi. Reese Verrick'e dokunmayacağım."

Rita'nın kara gözleri çakmak çakmaktı. "Sağduyu sana daha iyisini yapabileceğini söylemeli. Ne kadar da asil ve etiksin! Verrick seni yakalarsa ne yapacağını bilmiyor musun?"

"Nerede duracağını bilmiyorsun. Dayına yemin ettim; bu yeterli değil mi? Kâğıt üzerinde bir suçluyum; bir yasayı çiğnedim ama kendimi suç işlemiş saymıyorum." Meydan okurcasına kadınla yüzleşti. "Anlıyor musun?"

Rita geri adım attı. "Ben de seni suçlu saymıyorum." Karar veremeden bocaladı. "Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışacak mısın?"

"Cartwright'a mı? Tabii ki hayır."

"İşleri kendi başına yönetmesine izin verecek-sin misin? Wakeman buna müsaade etmemişti. İşleri onun yürütmesi gerek, müdahale edemezsin."

"Hayatımda kimseye ne yapması gerektiğini söylemedim. Tek yapmak istediğim..." Benteley öfkeyle, mutsuzca omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Başka bir Al Davis olmak sanırım. Evim ve iyi bir işim olsun. Kendi işime bakayım." Sesi umutsuzlukla yükseldi. "Ama lanet olsun, bu sistemde değil. Yasalarını çiğnemek yerine uyacağım başka bir dünyada Al Davis olmak istiyorum. Yasalara uymak istiyorum! Onlara saygı duymak istiyorum. Etrafımdaki insanlara saygı duymak istiyorum."

Rita bir an sessizdi. "Dayıma saygı duyuyorsun. Şimdi duymuyorsan da duyacaksın." Aniden sustu, utanmıştı. "Bana saygı duymuyor musun?"

"Tabii," dedi Benteley.

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?"

Benteley ağzının bir tarafıyla sırıttı. "Elbette-Hatta..."

Koridorun sonunda Binbaşı Shaeffer göründü. Güçsüz, tiz bir sesle Benteley'ye bağırdı, tiz bir sesle. "Benteley, kaç!"

Benteley felç olmuş gibi kalakaldı. Sonra Rita O'Neill'dan uzaklaştı. "Dayının yanına içeri gir." Silahını çıkardı.

"Ama ne..."

Benteley döndü ve iniş rampasına seğirtti. Birlik elemanları ve Direktörlük yetkilileri dört bir yanda telaşla koşuşturuyordu. Zemin kata ulaştı ve umutsuzca balon duvara doğru gitti.

Çok geçti.

Farley takımını yarı yarıya çıkarmış hantal bir beden yolunu kesti. Eleanor Stevens, kızıl saçları alev alev, solgun bir yüzle Benteley'nin yanında belirmişti. "Git buradan," dedi soluk soluğa. Ağır, aşina olmadığı kıyafetin içinde bir erzak arabasına takıldı ve duvara yapışacakken son anda toparlandı. "Ted," diye inledi. "Onunla savaşmaya çalışma; sadece kaç. Eğer seni yakalarsa..."

"Biliyorum," dedi Benteley. "Beni öldürür."

Balonun girişinde, yüksek hızlı bir Tepe ulaşım aracı çorak yüzeye inmişti. Yolcular iniyorlardı; iri siluetlerden oluşan bir grup temkinli adımlarla dinlenme tesisine doğru ilerliyordu.

Reese Verrick gelmişti.

15

Leon Cartwright girişe doğru ilerledi. "Bir süreliğine ortadan kaybolsan iyi edersin," dedi Benteley'ye. "Ben Verrick'le konuşurum."

Shaeffer emirler yağdırdı; Birlikten bir grup yanlarında bir avuç Direktörlük yetkilisiyle yanlarına koştu. "Değmez," dedi Shaeffer, Cartwright'a. "Kalsa da olur. Tesisten ayrılamaz ve Verrick burada olduğunu biliyor. Bu işi konuşarak çözümlemek daha iyi olur."

"Verrick öylece içeri girebilir mi?" diye sordu Benteley çaresizce.

"Elbette," diye karşılık verdi Cartwright. "Burası halka açık bir tesis. Verrick de suikastçı değil, sıradan bir vatandaş."

"Burada olmaktan rahatsızlık duyuyor musun?" diye sordu Shaeffer, Benteley'ye. "Biraz... zor olabilir."

"Kalacağım," dedi Benteley.

Verrick ve yanındaki küçük grup acele etmeden geniş girişten geçtiler. Kıyafetlerini çıkararak temkinli gözlerle etrafa bakındılar.

"Merhaba Verrick," dedi Cartwright. İki adam el sıkıştı. "İçeri gel ve bir kahve iç. Biz de yemek yiyorduk."

"Sağ ol," diye yanıtladı Verrick. "Evet, eğer bir saknıcası yoksa." Çökmüş ama sakin görünüyordu. Sesi alçaktı; Cartwright'ı itaatkâr bir şekilde koridordan yukarı yemek salonuna doğru takip etti. "Biliyorsun değil mi, Pellig gitti?"

"Biliyorum," dedi Cartwright. "John Preston'ın gemisine doğru gidiyor."

İkisi yemek salonuna girip otururken diğerleri onları takip etti. MacMillanlar masayı toplamıştı; süratle tekrar yeni fincan ve tabakları yerleştirdiler. Benteley, Rita O'Neill'ın yanına, masanın Verrick'ten en uzak noktasına yerleşti. Verrick onu gördü, ama bir anlık tanıma belirtisi dışında ifadesi değişmedi. Shaeffer, diğer Birlik üyeleri ve Direktörlük yetkilileri masanın arka tarafında bir yere oturup konuşulanları dikkatle dinlediler.

"Onu bulacağını sanıyorum," diye mırıldandı Verrick. "Ben Farben'den ayrıldığım sırada, çoktan otuz dokuz astronomik birim uzaktaydı, ipvic gözlemden kontrol ettim. Teşekkürler." Sade kahveyi kabul etti ve rahatlayarak bir yudum aldı. "Bugün çok şey oldu."

"Moore, Preston'ın materyallerini ele geçirirse ne yapar?" diye sordu Cartwright. "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Söylemesi zor. Moore her zaman yalnız kurttu. Kendini düşünürdü... Ona malzemeleri sağlardım ve o da kendi projelerinin üzerinde çalışırdı. Çok zekidir."

"Ben de öyle düşünüyordum. Pellig projesinin mühendisliği ona ait değil mi?"

"Her şey onun fikriydi. Ben sadece onu işe aldım; iyi olduğunu biliyordum. Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmadım."

Eleanor Stevens sessizce yemek salonuna girmişti. Gergin ve kararsız ayakta dikildi, ince zayıf ellerini birbirine kenetlemişti. Endişeli bir kararsızlık anından sonra odanın loş kuytularında bir koltuğa oturdu. Faltaşı gibi açılmış gözlerle olanları izleyen, gölgelerin arasında kaybolmuş çekingen, korkmuş bir silüet.

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum," dedi Verrick, Elenaor'a. "Buraya benden..." Verrick saatini inceledi. "Birkaç dakika önce gelmeyi başardın."

"İstediği şeyi alırsa Moore sana geri gelir mi?" diye sordu Cartwright.

"Sanmam. Bunu yapmak için ortada bir sebebi yok."

"Yemini?"

"Bu tarz şeyleri hiçbir zaman umursamadı." Verrick'in çukur gözleri belli belirsiz odada dolaştı. "Parlak zekâlı genç adamlar arasında yeni moda bu anlaşılan. Sanırım yeminler bir zamanlar oldukları kadar önemli görünmüyor."

Benteley hiçbir şey söylemedi. Parmaklarının altında silahı terden soğuk ve nemliydi. Elini sürmediği kahvesi soğumuştu. Rita O'Neill farkında bile olmadan sigara üstüne sigara yakıyordu.

"İkinci bir Meydan Okuma Kurultayı toplayacak mısın?" diye sordu Cartwright, Verrick'e.

"Ah, bilmiyorum. Bir süre değil." Verrick iri elleriyle karmaşık bir piramit oluşturdu, bir süre eserini inceledikten sonra ellerini serbest bıraktı.

Dalgın dalgın etrafına bakındı. "Burayı hatırlıyorum. Direktörlük malı değil mi?"

Shaeffer, "Her zaman önceden bir şeyler ayarlarız," diye karşılık verdi. "Senin için Mars dışında kurduğumuz gezegenlerarası istasyonu hatırlarsın. Robinson'un döneminde inşa edilmişti."

"Robinson." Verrick düşüncelere daldı. "Onu hatırlıyorum. Tanrım, bu on yıl önceydi. Sahiden o kadar zaman geçti mi?"

"Buraya neden geldin?" diye sordu Rita O'Neill çatlak bir sesle.

Verrick'in gür kaşları yorgun bir ifadeyle çatıldı. Rita'nın kim olduğunu bilmiyordu belli ki. Açıklama yapması için Cartwright'a döndü. "Yeğenim," dedi Cartwright. Onları tanıştırdı; Rita hiç konuşmadan gözlerini kahve bardağına dikti. Dudakları bembeyaz kesildi ve Verrick onu unutup tekrar parmaklarıyla piramitler yapmaya ve kaşlarını çatmaya dönene kadar yumruklarını sıktı.

"Elbette," dedi Verrick nihayet, "Benteley size ne söyledi bilmiyorum. Şimdiye kadar planımı anladığınızı tahmin ediyorum."

"Benteley'nin bana söylemediklerini Shaeffer taradı," diye yanıtladı Cartwright.

Verrick ağzında bir şeyler geveledi. "O zaman size yapacağım bütün açıklamaları biliyorsunuz," diye bitirdi. İri kafasını kaldırdı. "Böyle olduğunu varsayabilir miyim?"

"Evet," dedi Cartwright başını sallayarak. "Elbette."

"Herb Moore'la ilgili bir şey konuşmayı planlamıyorum. Benim açımdan o iş bitti." Verrick cebiy-

le uğraştı, sonunda su bardağına ve peçete halkasına dayadığı kocaman bir Hopper silahı çıkardı. "Benteley'yi buracıkta masada öldüremem. Sonrayı bekleyeceğim." Birden aklına bir fikir geldi. "Onu burada, tesiste vurmam gerekmiyor. Benimle geri gidebilir, yolda bir yerde onu öldürebilirim."

Shaeffer ve Cartwright bakıştı. Verrick onlarla ilgilenmiyordu, gözlerini silahına ve pençe gibi ellerine dikmiş ve düşüncelere dalmıştı.

"Bunun gerçekten de önemi yok," dedi Cartwright. "Ama bir şeyi netleştirmemiz gerek. Benteley şu anda Oyunun Efendisi olarak bana yeminli. Pozisyona bağlı bir yemin etti."

"Bunu yapamaz," dedi Verrick. "Bana olan yeminini bozdu; bu yemin edebilme özgürlüğünü ortadan kaldırır."

"Aslında," dedi Cartwright, "sana olan yeminini bozmuş kabul etmiyorum."

"Ona ihanet ettin," diye açıkladı Shaeffer, Verrick'e.

Verrick uzun uzun düşündü. "Herhangi bir ihanetin farkında değilim. Kendi açımdan üzerime düşen görev ve sorumluluklarımı yerine getirdim."

"Bunun gerçekle uzaktan yakından alakası yok," diye karşı çıktı Shaeffer.

Bir anlık sessizlik.

Verrick homurdandı, silahını eline aldı, inceledi ve cebine soktu. "Bunu birine danışmamız gerekecek," diye mırıldandı. "Yargıç Waring'i buraya getirmeye çalışalım."

"Peki," diye kabul etti Cartwright. "Bu yeterli. Yargıç gelene kadar burada kalmak ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Verrick minnetle. "Müthiş yorgunum. İhtiyacım olan şey, uzun bir süre güzelce dinlenmek." Etrafına göz gezdirdi. "Burası tam da öyle bir yere benziyor."

Yargıç Felix Waring güve yemiş siyah takım elbisesi, eski moda şapkası ve kolunun altındaki kalın ağır hukuk kitabıyla huysuz, kamburu çıkmış yaşlı bir cüceydi. Uzun beyaz sakallı yargıç, sistemdeki en yüksek rütbeli hukuk adamıydı.

Aksi bir tavırla "Kim olduğunu biliyorum," diye homurdandı, gözlerini Cartwright'a dikerek. "Seni de tanıyorum." Verrick'e hafifçe başını salladı. "Sen ve senin milyon altın doların. Senin Pelig fos çıktı değil mi?" Neşeyle kıkırdadı. "Tipini hiç beğenmemiştim. İşe yaramaz olduğunu biliyordum. Vücudunda tek bir kas yoktu."

Tesiste "sabah" olmuştu.

Yargıç Waring'i getiren gemi sessizce MacMillan haber makinelerini, Tepe yetkililerini ve pek çok Direktörlük yetkilisini indirmişti. Ipvic teknisyenleri kendi gemileriyle gelmişti; işçiler girişlerden içeri akıyordu. Omuzlarında kablo makaraları taşıyan sinyalciler her yerde dolanıp ipvic yayın donanımını kuruyorlardı. Gün ortasına doğru tesis gürültülü ve hummalı bir faaliyetle kaynıyordu. Her yerde hanl hanl bir çalışma vardı, ciddi yüzlü insanlar ortalıkta dört dönüyordu.

"Bu nasıl?" diye soruyordu bir Direktörlük yetkilisi ipvic görevlilerinden birine.

"Yeterince büyük değil. Şuradaki yere ne dersin?"

"Orası ana oyun salonu."

"Bir sorun olmaz." Teçhizat girişe yollandı. "Ses yankılı olacak ama sorun değil, değil mi?"

"Kesinlikle olmaz. Uğultu istemiyoruz; daha küçük bir şey kullan."

Yayın ekipmanlarını kuran işçi ekibini bir asker uyardı. "Balonun dışına çıkmayın."

"Epeyi kalın zaten," dedi bir teknisyen. "Burası turistleri ve sarhoşları idare etmek için yapılmış."

Ana oyun salonu çabucak, canlı renklerde tatil kıyafetleri içindeki kadın ve erkeklerle dolmuştu. Teknisyenler ve çalışma ekipleri masaları ve makineleri yerleştirirken oradan oraya koştular, oynadılar ve kendilerini eğlendirdiler. MacMillanlar her yerdeydi, ayak altında dolaşıyor ve oyunculara çarpıp duruyorlardı.

Benteley bir köşede durmuş, asık suratla izliyordu. Kahkahalar atan, rengârenk giysiler içindeki kadın ve erkekler bir aşağı bir yukarı koşturuyordu; beyzbol ve futbolun yanı sıra disk iteleme de popüler bir oyundu. Tamamıyla zihinsel hiçbir oyuna izin verilmiyordu. Bu bir ruhsal tesisti; oyunlar terapötikti. Benteley'nin birkaç metre uzağında mor saçlı genç bir kız üç boyutlu bir renk tahtasına eğilmiş, elini hızla kıpırdatarak karmaşık şekil, ton ve doku kombinasyonları oluşturuyordu.

Rita O'Neill, "Burası güzel," dedi, Benteley'nin kulağına.

Benteley başını salladı.

"Başlayana kadar biraz zamanımız var." Rita dalgın bir tavırla, cafcaflı renklere boyanmış bir diski bir robot ördek sürüsünün ortasına attı. Bir ördek görevini yerine getirerek öldü ve arkadaki göstergede skor belirdi. "Bir şey oynamak ister

misin? Hareket edip eğlenmek? Bazılarını denemek için can atıyorum."

İnsanların arasından ilerleyerek Rita'nın kılavuzluğunda bitişikteki spor salonuna girdiler. Direktörlük askerleri yeşil üniformalarını çıkarmışlardı ve manyetik alanlarla, basınç ışınlarıyla, yapay yüksek yerçekimi adımlarıyla ve çeşitli kas geliştirme aletiyle egzersiz yapıyorlardı. Odanın ortasında meraklı bir grup, MacMillan robotla güreşen bir Birlik üyesini izliyordu.

"Ne kadar sağlıklı," dedi Benteley sert bir sesle.

"Ah, burası harika bir yer. Sence de Leon biraz kilo almadı mı? Pellig meselesi kapandığından beri çok daha iyi görünüyor."

"Muhtemelen daha uzun yıllar yaşar," diye onayladı Benteley.

Rita kızardı. "Buna gerek yok. Kimseye sadık kalamıyorsun değil mi? Sadece kendini düşünüyorsun."

Benteley ilerledi; Rita kısa bir tereddütten sonra arkasından geldi. "Yargıç Warring kararını bütün bu oyun tutkunları etrafta koştururken mi verecek?" diye sordu Benteley sertçe. Bronz bedenlerin güneşin altında yayıldıkları yükseltilmiş bir ağın yanında durdu. "Herkes gayet iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyor. MacMillanlar bile eğleniyorlar. Tehdit geçti. Suikastçı gitti."

Rita neşeyle üzerindekileri çıkardı, mekanik görevliye verdi ve kendini titrek ağlardan birine attı. Düşük karşı yerçekimi alanları bedenini baş döndürücü bir şekilde ağın derinliklerine gönderdi, bir süre sonra nefes nefese ve kızarmış bir yüzle yüzeye çıkıp tutunacak bir yer arandı.

Benteley onu elinden tutup ayağa kaldırdı. "Kendini fazla zorlama."

"Düşük yerçekimini unutmuşum." Rita kahkahalar atarak heyecanla kendini Benteley'den kurtardı ve ağların daha derin kısmını hedef aldı. "Hadi gel, çok eğlenceli! Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Ben seyredeceğim," dedi Benteley kasvetli bir sesle.

Kadının kıvrak bedeni bir süre gözden kayboldu. Ağ titreşti ve esnedi; sonunda yüzeye çıktı ve uyuşuk bir halde sereserpe uzandı. Yapay güneş, terli sırtı ve omuzlarında parlıyordu. Gözlerini kapatarak minnetle esnedi.

"Dinlenmek çok güzel," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Burası tam da onun yeri," dedi Benteley, Verrick'in ifadesini kullanarak, "eğer aklını kurcalayan bir şey yoksa."

Rita karşılık vermedi. Uyumuştu.

Benteley renk ve hareketten oluşan neşeli karmaşanın ortasında elleri ceplerinde dikildi. İnsanlar güle oynaya yanından geçiyordu; sonu gelmeyen oyunlar başlıyor, bitiyor ve yine baştan başlıyordu. Bir köşede Leon Cartwright geniş göğüslü nemrut bir adamla konuşuyordu. Gezegenlerarası Görsel Sanayiler Şirketinin başkanı Harry Tate, Cartwright'ı suikastçıyla ilk karşılaşmasındaki başarısından ötürü tebrik ediyordu. Benteley adamlar ayrılana kadar gözlerini dikip onlara baktı. Sonunda ağları izlemeyi de bıraktı, döndü ve Eleanor Stevens'la burun buruna geldi.

"O kız kim?" diye sordu Eleanor neşeli bir sesle, kelimeleri tek tek telaffuz ederek.

"Cartwright'ın yeğeni."

"Onu uzun zamandır tanıyor musun?"

"Yeni tanıştım."

"Güzelmiş. Benden daha büyük, değil mi?" Eleanor'un minyon yüzü çelik kadar soğuktu; Benteley'ye neşeli bir bebek gibi gülümsedi. "En az otuz olmalı."

"Tam değil," dedi Benteley.

Eleanor omuz silkti. "Önemi yok." Aniden adamdan uzaklaştı; bir süre sonra Benteley kızın peşinden gitti. Temkinliydi. "İçki ister misin?" dedi Eleanor başını ona çevirerek. "Burası çok sıcak. Bütün bu bağırış çağırış başımı ağrıttı."

Eleanor bir duvar tepsisinden bir martini kaparken "Hayır teşekkürler," dedi Benteley, "Ayık kalmak istiyorum."

Eleanor uzun bardağı ince parmakları arasında bir sağa bir sola çevirerek yürümeye devam etti. "Başlamak üzereler. O aptal yaşlı keçinin karar vermesine izin verecekler."

"Biliyorum," dedi Benteley ilgisizce.

"Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yok. Verrick Kurultayda onu kandırdı; yine kandıracak. Moore'dan bir haber var mı?

"Ipvic, Cartwright'ın kullanımı için buraya ekran kurdu. Verrick'in umurunda değil, hiç karışmadı."

"Ekran ne gösteriyor?"

"Bilmiyorum. Bakmaya gerek duymadım." Benteley durdu. Aralık bir kapıdan içerdeki masa ve sandalyeleri, kültablalarını, kayıt cihazlarını gördü. "Burası..."

"Bu odada kurdular." Eleanor korkuyla bir çığlık attı. *"Ted ne olur beni buradan götür!"*

Reese Verrick oda kapısının önünden geçmişti.

Eleanor, "Biliyor," dedi buz gibi bir sesle. Gülüp eğlenen insanların arasından amaçsızca kendine yol açıyordu. "Seni uyarmaya geldim, hatırladın mı? Ted, o biliyor."

"Çok yazık," dedi Benteley belirsizce.

"Umurunda değil mi?"

"Üzgünüm," dedi Benteley. "Reese Verrick'e yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapabileceğim bir şey olsaydı sanırım yapardım. Belki de yapmazdım."

"Onu öldürebilirsin!" Sesi sinir krizi geçiriyormuş gibi tizleşmişti. "Silahın var. İkimizi de öldürmeden onu öldürebilirsin!"

"Hayır," dedi Benteley. "Reese Verrick'i öldürmeyeceğim. Bu söz konusu bile değil. Ne olacağını bekleyip göreceğim. Her halükârda onunla işim bitti."

"Ve... benimle de?"

"Bombayı biliyordun."

Eleanor ürperdi. "Ne yapabilirdim?" Endişeden çıldırmış bir halde Benteley'nin peşinden koştu. "Ted, onu durduramazdım, öyle değil mi?"

"Beraber olduğumuz o gece biliyordun. Beni bu işe ikna ettiğin zaman."

"Evet!" Eleanor cüretkâr bir tavırla adamın yolunu kesti. "Doğru." Yeşil gözlerinde vahşi bir pırıltı vardı. "Biliyordum. Ama sana söylediğim her şeyde samimiydim. Hepsi doğruydu Ted."

"Tanrım," diye homurdandı Benteley. Tiksinerek başını çevirdi.

"Beni dinle." Kız yalvarırcasına kolunu yakaladı. "Reese de biliyordu. Herkes biliyordu. Başka

yolu yoktu, birisi bedenin içinde olmalıydı değil mi? Bana cevap ver!" diye bağırdı.

Beyaz sakallı ufak tefek yaşlı bir adam homurdanarak kendine yol açtı ve Benteley'nin yanından odaya yöneldi. Benteley bir adım geriledi. Adam odanın içinde gözden kayboldu ve ağır kitabını güm diye masanın üzerine attı. Burnunu sildi, eleştirel gözlerle etrafta dolandı, sandalyeleri inceledi, sonunda masanın başında bir koltuğa oturdu. Pencerelerin önünde durmuş somurtan Reese Verrick onunla bir iki kelime konuştu. Bir saniye sonra Leon Cartwright, Yargıç Waring'in peşinden odaya girdi.

Benteley'nin kalbi ağır ve isteksizce tekrar atmaya başladı. Oturum başlamaya hazırdı.

16

Odada beş kişi vardı.

Etrafında hukuk kitapları ve bantlarıyla Yargıç Waring masanın bir ucuna oturdu. Leon Cartwright'ın karşısında iri, hantal cüssesiyle Reese Verrick vardı, iki adamı tepeleme dolu iki kül tablası ve çirkin bir sürahideki buzlu su ayırıyordu. Benteley ve Binbaşı Shaeffer masanın diğer ucunda karşılıklı oturmuşlardı. En sondaki sandalye boştu; ipvic teknisyenleri, Direktörlük görevlilerinin, Tepelerden yüksek rütbeli yetkililerin girişi yasaklanmıştı. Onlar oyun odasında ve spor salonundaydılar ya da havuzun etrafında güneşleniyorlardı. Salonun ağır ahşap kapıları arasından, gülüp eğlenen erkek ve kadınların gürültüsü içeri sızıyordu.

"Sigara içmek yok," diye homurdandı Yargıç Waring. Şüpheli gözleri Verrick'ten Cartwright'a kaydı, sonra tekrar Verrick'e çevrildi. "Kayıt zamazingosu çalışıyor mu?"

"Evet," dedi Shaeffer.

Kaydedici robot atik bir şekilde masanın yanından süzüldü ve Reese Verrick'in önünde ye-

rini aldı. "Teşekkürler," dedi Verrick belgelerini toplayıp başlamaya hazırlanırken.

"Adam bu mu?" diye sordu Waring, Benteley'yi göstererek.

"Beni buraya getiren o," dedi Verrick, Benteley'ye bir bakış fırlattı. "Ama sadece o değil. Hepsi yeminlerini bozuyor, sadakatsizlik yapıyor ve bana ihanet ediyorlar." Sesi belli belirsiz alçaldı. "Kesinlikle eski zamanlardaki gibi değil." Ayağa kalktı ve alçak sesle ifadesini verdi. "Benteley, Oiseau-Lyre tarafından bırakılmıştı. Bir pozisyonu olmayan sahipsiz bir sınıflandırılmıştı. Batavia'da bana 8-8'lik bir pozisyon için geldi; sınıfı buydu. O sıralarda işler benim için kötü gidiyordu. Gelecekte beni neyin beklediğini bilmiyordum; kendi elemanlarımdan bazılarını çıkarmam gerekebilir diye düşünüyordum. Her neyse, emin olmadığım halde onu ekibe aldım. Onu haneme soktum, Farben'de bir daire verdim."

Shaeffer, Cartwright'a bir bakış fırlattı; kelimeler Verrick'in ağzından çıkmadan ne diyeceğini biliyordu.

"Hiçbir düzen yoktu, ama Benteley'ye istediğini verdim. Onu biyokimya araştırma ekibime soktum. Yatması için bir kadın verdim, karnını doyurdum ve ona baktım. Onu en büyük projeme dahil ettim." Verrick bir parça sesini yükseltti. "Ona, kendi ısrarıyla projede sorumlu bir pozisyon verildi. Karar verme seviyesinde müdahil olmak istediğini söyledi. Ona güvendim ve istediği şeyi verdim. Kritik anda bana ihanet etti. En yakın amirini öldürdü, işi bıraktı ve kaçtı. Devam edemeyecek kadar korkaktı, bu nedenle yemini-

ni bozdu. Önemli proje onun yüzünden başarısız oldu. Buraya bir Direktörlük gemisiyle geldi ve Oyunun Efendisi'ne yemin etmeye çalıştı."

Verrick sustu. Konuşmasını bitirmişti.

Benteley adamın sözlerini bir tür uykuda gibi artan, donuk bir şaşkınlıkla duydu. Olan bu muydu? Waring merakla ona bakıyordu, konuşmasını bekliyordu. Benteley omuzlarını silkti; söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Olay tamamıyla kontrolünden çıkmıştı.

Cartwright konuşmaya başladı. "Benteley'nin bu projedeki görevi neydi?"

Verrick duraksadı. "Büyük oranda kendisi gibi 8-8 sınıfından olanlarla aynı işi yapıyordu."

"Herhangi bir fark var mıydı?"

Verrick bir an sessiz kaldıktan sonra, "Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi.

"Bu yalan," dedi Shaeffer, Savcı Waring'e. "Bir fark olduğunu biliyor."

Verrick isteksizce başını salladı. "Bir fark vardı," diye itiraf etti. "Benteley talep etti ve başlangıçta yer almak istedi. Projeyi son aşamasına götürecekti. Kendisine güvenimiz tamdı."

"Son aşama neydi?" diye sordu Yargıç Waring.

"Benteley'nin ölümü," diye cevapladı Cartwright.

Verrick ona karşı çıkmadı. Yargıç Waring, "Bu doğru mu?" diye sorana kadar suratını asarak kâğıtlarını inceledi.

Verrick başıyla onayladı.

"Benteley biliyor muydu?" diye sordu Yargıç Waring sertçe.

"En başta değil. Bu bilgiyi ona hemen vermek

mümkün değildi; ekibe daha yeni katılmıştı. Anladığında bana ihanet etti." Verrick'in kâğıtları tutan iri elleri kasıldı. "Projeyi yerle bir etti. Hepsi kaçtı; hepsi beni yüzüstü bıraktı."

"Başka kim sana ihanet etti?" diye sordu Shaeffer merakla.

Verrick'in güçlü çenesi hareket etti. "Eleanor Stevens. Herb Moore."

"Ah," dedi Shaeffer. "Benteley'nin öldürdüğü adamın Moore olduğunu sanıyordum."

Verrick başını salladı. "Moore en yakın amiriydi. Projeden o sorumluydu."

"Eğer Benteley, Moore'u öldürdüyse ve Moore da sana ihanet ettiyse..." Shaeffer, Yargıç Waring'e döndü. "Benteley sadık bir kul gibi davranmış görünüyor."

Verrick alaycı bir kahkaha attı. "Moore bana sonrasında ihanet etti. Benteley'den sonra..." Konuşmasını kesti.

"Devam et," dedi Shaeffer.

"Benteley onu öldürdükten sonra," dedi Verrick duygusuzca, boğulur gibi..

"Ne dedin?" diye sordu Yargıç Waring ters ters. "Anlamadım."

"Projenin ne olduğunu ona anlat," diye önerdi Shaeffer kibarca. "O zaman anlayacaktır."

Verrick önündeki masayı inceledi. Bir kâğıdın köşesini kıvırdı ve nihayet konuştu. "Söyleyecek başka bir şeyim yok." Yavaşça ayağa kalktı. "Moore'un ölümüyle ilgili bilgiyi geri çekiyorum. Konuyla tam olarak ilişkili değil."

"Neyi savunuyorsun?" diye sordu Cartwright.

"Benteley kaçtı ve işini bıraktı. Ona verdiğim

görevi terk etti, bana yemin ederken üstlendiği görevini."

"Evet," diye kabul etti Verrick. "Ama kalmalıydı. Bu onun göreviydi."

Cartwright da ayağa kalktı. "Söyleyecek başka bir şeyim yok," dedi Yargıç Waring'e. "Benteley'nin bana yemin etmesine izin verdim, çünkü Verrick'e verdiği bir önceki yemininden meşru olarak serbest kaldığını kabul ettim. Yeminin Verrick tarafından bozulduğunu varsaydım. Benteley bilgisi olmadan ölüme gönderilmişti. Bir koruyucunun sınıflı bir kulunu iradesinin dışında ölüme göndermemesi gerekir. Eğer kulun bir sınıflandırması varsa o kulun yazılı kabulünü almalıdır."

Yargıç Waring'in sakalı bir aşağı bir yukarı oynadı. "Sınıflı bir kulun onayı alınmalı. Bir koruyucu sınıflı kulunu sadece yeminini bozduğu takdirde iradesi dışında ortadan kaldırabilir. Yeminini bozan kul haklarını kaybeder, ama koruyucusunun mülkü olmaya devam eder." Savcı Waring hukuk kitaplarını ve bantlarını topladı. "Buradaki davada karar tek bir noktaya bağlı. Eğer söz konusu koruyucu yeminin kendi tarafını önce bozduysa, söz konusu kulun işini bırakıp terk etmeye yasal olarak hakkı var. Ama eğer koruyucu yeminin kendi tarafını kulun ayrılmasından önce bozmadıysa o zaman kul suçludur ve ölüm cezasıyla karşı karşıyadır."

Cartwright kapıya ilerledi. Verrick onu takip etti, geniş yüzü karanlık ve düşünceliydi, elleri ceplerine gömülmüştü. "Bu kadar o zaman," dedi Cartwright. "Kararınızı bekleyeceğiz."

Karar geldiğinde Benteley, Rita O'Neill'le birlikteydi. Shaeffer kısaca yaklaştı. "Yaşlı Yargıç Waring'i tarayıp duruyorum," dedi. "Sonunda kararını verdi."

Tesiste "akşam üzereydi." Benteley ve Rita tesisin küçük barlarından birinde oturuyorlardı. Masalarının etrafında asılı duran, renklerin büküldüğü loş gölgelerin içinde iki belirsiz siluet. Tek bir alüminyum mum ortalarında kıvılcım saçarak yanıyordu. Direktörlük yetkilileri odanın orasında burasında mırıldanarak, boş boş ileriye bakarak, içkilerini yudumlayarak oturuyorlardı. Bir MacMillan robotu sessizce etrafta dolandı. "Eh," dedi Benteley. "Ne peki?"

"Senin lehine," dedi Shaeffer. "Birkaç dakika içinde duyuracak. Cartwright öğrenir öğrenmez sana haber vermemi söyledi."

"O zaman Verrick üzerimde hiçbir hak iddia edemez," dedi Benteley şaşkınlıkla. "Güvendeyim."

"Öyle." Shaeffer masadan uzaklaştı. "Tebrikler." Girişten çıkıp gözden kayboldu.

Rita elini Benteley'nin eli üzerine koydu. "Şükürler olsun."

Benteley hiçbir şey hissetmiyordu, sadece boş bir sersemleme. "Sanırım her şey bitti," diye mırıldandı. Dalgın bir şekilde bir renk akışının duvarın bir kenarından yukarıya tırmanmasını, tavanda asılı kalmasını ve sonra sıvı bir örümcek gibi tekrar inmesini seyretti. Tekrar basit sarmallara ve lekelere dönüştü, sonra bir kez daha yukarıya doğru yavaş tırmanışına başladı.

"Kutlamalıyız," dedi Rita.

"Evet, olmak istediğim yerdeyim." Benteley içkisinin kalanını yudumladı. "Direktörlük için çalışmak. Oyunun Efendisi'ne yemili olmak. O gün istediğim buydu. Çok uzun zaman önce gibi geliyor. Neyse, nihayet ulaştım."

Gözlerini bardağına dikip sessizleşti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Pek farklı değil."

Rita bir kibrit kutusunu yırttı ve küçük parçaları metalik muma besledi. "Tatmin olmadın değil mi?"

"Tatmin olmaktan insani olarak mümkün olabilecek en uzak noktadayım."

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Aslında hiçbir şey yapmadım. Sorun Tepelerde sanıyordum ama Wakeman haklıydı. Sorun Tepeler değil; sorun bütün toplum. Pis koku her yerde. Tepe sisteminden uzaklaşmanın ne bana ne de başka birine faydası var." İçkisini öfkeyle önünden itti. "Kolaylıkla burnumu tıkayıp orada değilmiş gibi yapabilirdim ama bu yeterli değil. Bununla ilgili bir şey yapılması gerekiyor. Bütün bu güçsüz, parlak şeyin yıkılması gerekiyor. Çürümüş ve yozlaşmış... yüzüstü düşmeye hazır. Ama onun yerine başka bir şeyin kurulması gerek; bir şeyin oluşturulması gerek. Onu yıkmak yeterli değil. *Yenisinin kurulmasına yardım etmeliyim.* Diğerleri için de farklı olmalı. Bir şeyleri gerçekten değiştiren bir şey yapmayı isterim. Bir şeyleri değiştiren bir şey yapmalıyım."

"Belki yapabilirsin."

Benteley oturduğu yerden ileriye, geleceğe doğru baktı. "Nasıl? Fırsat nereden gelecek? Hâlâ

bir kulum. Hâlâ elim kolum bağlı ve yemin altındayım."

"Gençsin. İkimiz de genciz. Bir şeyler yapmak ve planlamak için önümüzde uzun yıllar var." Rita kadehini kaldırdı. "Evrenin gidişatını değiştirmek için koca bir ömür var önümüzde."

Benteley gülümsedi. "Tamam. Buna içerim." Kendi kadehini kaldırdı ve berrak bir çın sesiyle kadınınkine dokundurdu. "Ama çok değil." Gülümsemesi yavaş yavaş silindi. "Verrick hâlâ ortalıkta dolanıyor. İçmek için onun gitmesini bekleyeceğim."

Rita, beyaz sıcak mum alevini kâğıt parçacıklarıyla beslemeyi bitirmişti. "Seni öldürürse ne olur?"

"Onu vururlar."

"Dayımı öldürürse ne olur?"

"Yetenek kartını elinden alırlar. Bir daha asla Oyunun Efendisi olamaz."

"Zaten bir daha bir Oyunun Efendisi olmayacak," dedi Rita usulca.

"Aklında ne var?" Benteley doğruldu. "Ne düşünüyorsun?"

"Eli boş döneceğine inanmıyorum. Bu noktada duramaz." Gözlerini kaldırıp Benteley'ye baktı, gözleri koyu ve ciddiydi. "Her şey bitmedi Ted. Birini öldürmesi gerek."

Benteley kadına karşılık veriyordu ki o anda masaya ince bir gölge düştü. Benteley başını kaldırdı, bir eli cebindeki soğuk silahın üzerindeydi.

"Merhaba," dedi Eleanor Stevens. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Sessizce karşılarına oturdu, dudaklarında sa-

bit mekanik bir gülümsemeyle ellerini sakince önünde birleştirdi. Yeşil gözlerinde parlak bir ışıltı vardı, önce Benteley'ye sonra Rita'ya baktı. Barın yarı gölgeli ortamında saçı koyu pas rengindeydi. Çıplak boynuna ve omuzlarına yumuşak ve gür dalgalarla dökülüyordu.

"Kimsiniz?" dedi Rita.

Eleanor yeşil gözleri dans ederek sigarasını yakmak için muma doğru eğildi. "Sadece bir isim. Artık tam olarak bir kişi sayılmam. Doğru değil mi Ted?"

"Buradan gitsen iyi olur," dedi Benteley. "Verrick'in bizim yanımızda olmanı istediğini sanmıyorum."

"Buraya geldiğimden beri Verrick'i görmedim. Sadece uzaktan. Belki onu terk ederim. Belki çeker giderim; herkes böyle yapıyor gibi görünüyor."

"Dikkatli ol," dedi Benteley.

"Dikkatli mi? Hangi konuda?" Eleanor, Benteley ve Rita'nın çevresine gri bir duman bulutu üfledi. "Söylediklerine istemeyerek kulak misafi oldum. Haklısın." Dikkatli bakışlarını Rita'nın üzerinden ayırmıyordu; keskin ve ağlamaklı bir sesle hızlı hızlı konuştu. "Verrick karar vermeye çalışıyor. Seni istiyor Ted ama eğer seni alamazsa Cartwright'a da razı. Şu anda karargâhında karar vermeye çalışıyor. Eskiden işleri temiz matematiksel bir denkleme koymak için etrafında Moore vardı. Benteley'yi öldürmeye öylesine bir değer artı 50 verelim. Fakat karşılığında vurulmak eksi 100. Cartwright'ı öldürmeye rastgele artı 40 diyelim. Fakat karşılığında yetenek kartını kaybettiği için eksi 50. İki türlü de kaybediyor."

"Orası öyle," dedi Benteley ihtiyatlı konuşarak. "Her iki türlü de kaybediyor."

"Bir denklem daha," dedi Eleanor neşeyle. "Bunu kendim akıl ettim." Neşeyle Rita'ya başını salladı. "Yani sen düşündün demek istiyorum. Ama denklemi ben kurdum. Cartwright'ı öldürmeye artı 40 diyelim. Sonra şunu dene: öldürüldüğü için Cartwright'a eksi 100 ver. Bu, Reese kısmını halleder. Bir de benim kısmım var, fakat o pek fazla değil."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Rita kayıtsızca.

"Ben anlıyorum," dedi Benteley. "*Dikkat et!*"

Eleanor çoktan harekete geçmiş, sessiz bir kedi gibi ayaklanmıştı. Alüminyum mumu aldı ve fokurdayan alev tüpünü Rita'nın yüzüne itti.

Benteley mumu eliyle vurarak uzaklaştırdı; çirkin bir gürültüyle masadan yuvarlandı, tangır tungur yere düştü. Eleanor sessizce masanın çevresinden dolaşıp Rita O'Neill'a gitti. Rita çaresizce gözlerini ovaladı. Siyah saçları ve derisi kavrulmuş tütüyordu; dağlanmış etin kekremsi kokusu barın kasvetli havasına yayıldı. Eleanor kadının elini gözlerinden çekti. Parmakları arasında bir şey parlıyordu, hızla Rita'nın gözüne doğru giden sivri bir eşarp iğnesi. Benteley telaşla kızı savurdu; kız can havliyle ona tutundu, Benteley kendini ondan kurtarana kadar adamı körlemesine tırmalayıp iğnesini batırdı. Boş boş bakan yeşil gözleri yuvalarından fırlamıştı, bir çırpıda dönüp odanın siyah gölgeleri içinde kayboldu.

Benteley, Rita O'Neill'e döndü. "İyiyim," dedi Rita dişlerini sıkarak. "Teşekkürler. Mum söndü

ve iğneyi de batıramadı. Onu yakalamaya çalışsan iyi olur."

İnsanlar ayağa fırlamış yanlarına koşuyordu. Eleanor bardan çıkarak koridorda kayboldu. Acil durum dolabından çıkan, tekerlekleri üzerinde bir MacMillan sağlık görevlisi bara girdi ve masaya geldi. Diğer insanlarla birlikte Benteley'yi de hızla olay yerinden uzaklaştırdı.

Rita dirseklerini masaya koymuş, eliyle yüzünü kapamıştı. "Hadi git," dedi sabırla. "Nereye gittiğini biliyorsun. Onu durdurmaya çalış. Verrick'in ona ne yapacağını biliyorsun."

Benteley bardan çıktı. Koridorda kimsecikler yoktu. İniş asansörüne doğru koşmaya başladı. Kısa bir süre sonra tesisin zemin seviyesine çıktı. Orada burada duran birkaç kişi vardı. Koridorun ucunda yanıp sönen yeşil ve kırmızı bir ışık gözüne takıldı. Işığa doğru koştu. Bir köşeyi döndü ve aniden durdu.

Eleanor Stevens, Resse Verrick'le karşı karşıyaydı. "Beni dinle," diyordu Eleanor. "Anlamıyor musun? *Başka yolu yok.*" Sesi tiz bir panikle yükseldi. "Reese, Tanrı aşkına inan bana. Beni geri al! Üzgünüm. Bir daha yapmayacağım. Seni bıraktım ama bir daha yapmayacağım. Sana bunu getiriyorum değil mi?"

Verrick, Benteley'yi gördü. Hafifçe gülümsedi, demir sertliğindeki parmaklarıyla Eleanor'un bileğini sıkıca kavramak için uzandı. "Tekrar bir aradayız. Üçümüz."

"Yanlış anladın," dedi Benteley adama. "Sana ihanet etmek istemedi. Sana tamamıyla sadık."

"Öyle düşünmüyorum," dedi Verrick. "Kızın hiçbir değeri yok. Hain, çocuksu. İşe yaramaz."

"O zaman bırak gitsin."

"Reese!" diye kız inledi. "Sana ne söylediklerini söyledim! Nasıl yapabileceğini söyledim. Anlamıyor musun? Şimdi yapabilirsin. Bunu mümkün hale getirdim. Beni geri al, ne olur beni geri al!"

"Evet," diye itiraf etti Verrick, "yapabilirim. Ama zaten kendim de çözmüştüm."

Benteley hızla araya girdi. Ama bu sefer yeterince hızlı davranamamıştı.

"Ted!" diye çığlık attı Eleanor. "Yardım et!"

Verrick kızın ayaklarını yerden kesti ve üç geniş adımda erzak nakli yapılan kapağa taşıdı. Şeffaf balonun arkasında cansız, kasvetli Ay yüzeyi uzanıyordu. Verrick çığlık atan, debelenen kızı kaldırdığı gibi hızla kapağın içinden balonun dışına itti.

Verrick kapıdan uzaklaşırken Benteley donup kaldı. Kız sendeleyip donmuş kaya ve taş yığınlarının arasına düştü. Çırpındı, ağzından ve burnundan çıkan soluğu donmuş bir bulut gibi havada asılı kaldı. Ayağa kalkmaya çalıştı, bedeni balona doğru döner gibi oldu. Ağzı burnu çarpılmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Bir an merhamet dilercesine ezilmiş bir böcek gibi Benteley'ye doğru süründü, elleriyle önünü yokluyor, boş yere tutunacak bir yer arıyordu.

Sonra göğsü ve iç organları patladı. Yırtılan, çatlayan organlar genişleyen bir kütle halinde Ay yüzeyinin havasız boşluğuna dağılırken Benteley gözlerini kapadı. Anında kırılgan kristallere dönüşen organik parçalar mide bulandırıcı bir biçimde patladı. Bitmişti. Kız ölmüştü.

Benteley uyuşmuş bir halde silahını çıkarttı.

İnsanlar koridorda koşturuyordu; bir acil durum alarmı acı acı feryat ediyordu. Verrick ifadesiz bir yüzle hiç kıpırdamadan durdu.

Shaeffer, Benteley'nin uyuşmuş eline vurarak silahı yere atmasını sağladı. "Bir işe yaramaz, kız öldü. Kız öldü!"

Benteley başını salladı. "Evet, biliyorum."

Shaeffer silahı almak için eğildi. "Bu bende kalsın."

"Bu yaptığı yanına kalacak," dedi Benteley.

"Yaptığı yasal," diye kabul etti Shaeffer. "Kız sınıflandırılmış değildi."

Benteley uzaklaştı. Bir rüyada gibi hareket ederek rampaya doğru revir yönünde ilerledi. Zihninde ölü kızın görüntüleri Rita O'Neill'in yanan yüzü ve Ay yüzeyinin soğuk cansız dehşetine karışıyordu. Çıkış rampasına takılıp tökezledi ve sersemlemiş bir halde yukarı çıkmaya başladı.

Arkasında ayak sesleri, ağır, derin soluklar duyuldu. Rampa muazzam bir ağırlığın altında sallandı. Verrick peşinden gelmişti.

"Bekle bir dakika Benteley," dedi. "Seninle geleyim. Cartwright'la tartışmak istediğim bir planım var, onun da ilgileneceğini düşündüğüm bir ticari alışveriş."

Verrick, Yargıç Waring'in homurdanmasını, sandalyesiyle uğraşıp yerine oturmasını bekledi. Karşısında Cartwright kireç gibi bir suratla dimdik oturmuş, şoku atlatmaya çalışıyordu.

"Yeğenin nasıl?" diye sordu Verrick.

"İyi olacak," dedi Cartwright. "Benteley sayesinde."

"Evet," diye onayladı Verrick. "Her zaman Benteley'de bir şey olduğunu düşünmüştüm. Gerekli olduğunda harekete geçebileceğini biliyordum. Eleanor yüzüne mi saldırmış?"

"Yanık yerleri kapatacaklar. Gözlerine gelmemiş, daha çok derisi ve saçları. Kız, gözlerini hedeflemişti."

Benteley, Reese Verrick'e bakmaktan kendini alamıyordu. Adam sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Solukları normale dönmüştü; kül gibi yüzü pençe pençe kızarmıştı ama elleri artık titremiyordu. Bir sefahat âleminden çıkmıştı sanki, kısa süren ve kuvvetli bir boşalma spazmı sonrası yavaş yavaş gücünü toplar gibiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cartwright, Verrick'e. Yargıç Waring'e döndü. "Burada ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Ben de," diye onayladı Yargıç Waring ters bir sesle. "Nedir bu Reese? Ne düşünüyorsun?"

"Burada olmanı istiyorum," dedi Verrick ona. "Cartwright'a bir teklifim var. Senin de dinlemeni ve yasal olduğunu onaylamanı istiyorum." Büyük silahını çıkarıp masaya, önüne bıraktı. "Bir çıkmaza girdik. Sanırım bunda herkes hemfikir. Beni öldüremezsin Leon. Ben suikastçı değilim; bu cinayet olur ve sen de sorumlu olursun. Burada konuk olarak bulunuyorum."

Cartwright ifadesiz bir sesle, "Başımızın üstünde yerin var," dedi, gözlerini Verrick'ten ayırmıyordu.

"Buraya Benteley'yi öldürmeye geldim, ama öldüremiyorum. Açmaz. Her yönden bir açmaz: sen beni öldüremezsin, ben de Benteley'yi ve seni öldüremem."

Sessizlik.

"Ya da öldürebilir miyim?" dedi Verrick düşünceli bir sesle. Silahını inceledi. "Belki de öyle öldürürüm."

Yargıç Waring bıkkın bir tavırla konuşmaya başladı. "Hayatının sonuna kadar M-oyunundan atılırsın. Bu aptalca bir şey olur. Sana ne kazandıracak?"

"Haz. Tatmin."

Yargıç Waring, "Yetenek kartını kaybetmek seni tatmin edecek mi?" diye çıkıştı.

"Hayır," diye itiraf etti Verrick. "Ama hâlâ üç Tepem var. Onlar etkilenmeyecek."

Cartwright yerinden kımıldamadı. Verrick'in mantığını takip ederek hafifçe başını salladı. "Hiç olmazsa bu işten canlı çıkarsın. Bana bayağı fark atacaksın değil mi?"

"Doğru," diye onayladı Verrick. "Oyunun Efendisi olmayacağım ama sen de olmayacaksın. Şişeyi tekrar seğirtmek zorunda kalacaklar."

Shaeffer odaya girdi. Yargıç Waring'e baktı ve bir yere oturdu. "Leon," dedi Cartwright'a, "Blöf yapıyor. Bu fikri ona ölmeden önce Eleanor verdi. Amacı seni öldürmek değil. Seni korkutmak istiyor..." Shaeffer'ın soğuk gözleri kırpıştı. "İlginç."

"Biliyorum," dedi Cartwright. "Bana tercih yapma şansı verecek: Ölüm ya da bir *anlaşma*. Anlaşma ne Reese?"

Verrick elini cebine sokup yetenek kartını çıkardı. "Bir değiş tokuş," dedi. "Senin kartına karşılık benimki."

Cartwright, "Bu seni Oyunun Efendisi yapar," dedi.

"Sen de hayatta kalırsın. Bu işten canlı çıkarsın. Ben de Oyunun Efendisi olarak çıkarım. Açmaz çözüme kavuşur."

"O zaman Benteley senin olur," dedi Cartwright.

"Doğru," diye karşılık verdi Verrick.

Cartwright, Shaeffer'e döndü. "Reddedersem beni öldürecek mi?"

Shaeffer uzun bir süre sessiz kaldı. "Evet," dedi sonunda. "Seni öldürecek. Buradan seni öldürmeden ya da Benteley'yi geri almadan dönmeyecek. Eğer değiş tokuş yapmazsan seni vuracak ve kartından vazgeçecek. Eğer yaparsan, tekrar Benteley'ye sahip olacak. İki türlü de birinizden birini alacak. İkinizi birden alamayacağını biliyor."

"O hangisini tercih ediyor?" diye sordu Cartwright merakla.

"Benteley'ye sahip olmayı tercih eder. Verrick sana saygı, neredeyse hayranlık duyduğu bir noktaya ulaştı. Benteley'yi tekrar kontrol altına alması gerekiyor."

Cartwright küçük ve düzgün yetenek kartı paketini bulana kadar cebini karıştırdı. Hepsine yavaşça tek tek baktı. "Bu yasal mı?" diye sordu Yargıç Waring'e.

"Değiş tokuş yapabilirsiniz," diye homurdandı Waring. "İnsanlar sürekli yetenek kartı alıp satıyor."

Benteley oturduğu yerden kalkar gibi oldu. Çaresizce bir el hareketi yaptı. "Cartwright, sen gerçekten..."

"Otur ve sakin ol," diye çıkıştı Yargıç Waring. "Bu konuda bir söz hakkın yok."

Cartwright doğru kartı buldu, diğer belgeleriyle kontrol ettikten sonra masaya bıraktı.

"Benimki burada."

"Değiştirmeye razı mısın?" diye sordu Verrick sertçe.

"Evet."

"Bunun senin için ne anlama geldiğini anlıyorsun değil mi? Yasal olarak pozisyonundan vazgeçiyorsun. Kartınla beraber her şeyi kaybediyorsun."

"Biliyorum," dedi Cartwright. "Yasayı anlıyorum."

Verrick dönüp Benteley'ye baktı. İki adam bir süre hiç konuşmadan birbirini süzdü. Sonra Verrick homurdandı. "Anlaştık," dedi.

"Bekle," dedi Benteley boğuk bir sesle. "Tanrı aşkına Cartwright. Böylece bırakamazsın..." Sözlerini bitiremedi. "Bana ne yapacağını biliyorsun değil mi?"

Cartwright ona aldırış etmeden güç kartları paketini ceketinin cebine yerleştirdi. "Hadi," dedi Verrick'e sakince. "Şu işi bitirelim, aşağı inip Rita'nın durumuna bakmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Verrick. Uzanıp Cartwright'ın yetenek kartını eline aldı. "Artık Oyunun Efendisi benim."

Cartwright'ın eli cebinden çıktı. Küçük, antika silahıyla Reese Verrick'i doğrudan kalbinden vurdu. Verrick yetenek kartı hâlâ elinde olduğu halde öne doğru kaydı ve yüzüstü masaya devrildi, gözleri büyümüş, ağzı hayretle gevşeyip aralanmıştı.

"Bu yasal mı?" diye sordu Cartwright yaşlı Yargıca.

Waring hayranlıkla "Evet," diye itiraf etti. "Kesinlikle." Başını ciddiyetle salladı. "Tabii, elindeki o kart paketini kaybediyorsun."

"Onun farkındayım," dedi Cartwright. Kartları yavaşça Yargıca attı. "Tesisi sevdim. İlk defa modern bir dinlenme merkezine geldim. Güneşlenip rahatlamayı iple çekiyorum. Ben yaşlı bir adamım ve çok yorgunum."

Benteley kendini bıraktı. "Öldü. Her şey bitti."

"Ah evet," diye kabul etti Cartwright. "Tamamıyla bitti." Ayağa kalktı. "Artık aşağı inip Rita'nın nasıl olduğuna bakabiliriz."

17

Benteley ve Cartwright revire girdiklerinde Rita O'Neill ayaktaydı. "İyiyim," dedi boğuk bir sesle. "Ne oldu?"

"Verrick öldü," dedi Benteley.

"Evet, her şey bitti," diye ekledi Cartwright. Yeğeninin yanına gidip kızın yüzünü kaplayan soluk şeffaf bandajı öptü. "Saçının birazını kaybettin."

"Tekrar çıkar," dedi Rita. "Gerçekten öldü mü?" Sarsılmış bir halde pırıl pırıl bir hastane masasına oturdu. "Onu öldürdün ve oradan canlı mı çıktın?"

"Yetenek kartım dışında her şeyimle çıktım," dedi Cartwright. Olan biteni anlattı.

"Artık Oyunun Efendisi yok. Şişenin ileriye doğru seğirtilmesi gerekecek. Mekanizmayı ileri kurmak bir ya da iki gün alır." Alaylı bir sırıtışla, "Ben bilmeyeyim de kim bilsin; üzerinde yeterince çalıştım," dedi.

"İnanması güç," dedi Rita. "Sanki hep bir Reese Verrick varmış gibi."

"Doğru aslında." Cartwright ceplerini araştırdı ve sayfa kenarları kenarları kıvrılmış siyah bir def-

ter çıkardı. Bir tik atıp kapattı. "Herb Moore dışında her şey. Endişelenmemiz gereken bir tek o kaldı. Gemi henüz inmedi ve Pellig bedeni o civarda bir yerde, Alev Diskinin üç yüz bin kilometre kadar yakınında." Bir duraksamadan sonra devam etti. "Aslında, ipvic gözlem Moore'un Preston'ın gemisine ulaştığını ve içeri girdiğini söylüyor."

Gergin bir sessizlik çöktü.

"Gemimizi ortadan kaldırabilir mi?" diye sordu Rita.

"Kolaylıkla," dedi Benteley. "Muhtemelen Diskin büyük bir kısmını da aynı anda tahrip edebilir."

"Belki John Preston ona engel olur," diye önerdi Rita umutla. Ama sesi buna inanmadığını söylüyordu.

"Bir kısmı, bir sonraki Oyunun Efendisine bağlı," diye dikkat çekti Benteley. "Oraya gidip Moore'u yakalaması için bir tür ekip göndermeliyiz. Beden bozuluyor olacak; bir şekilde onu ortadan kaldırmayı başarabiliriz belki."

"Ondan önce Preston'a ulaşır," dedi Cartwright sıkıntılı bir sesle.

"Bence bu konuda bundan sonra Oyunun Efendisi kim olacaksa onunla konuşmalıyız," diye ısrar etti Benteley. "Moore sistem için bir tehlike olacak."

"Bu çok kolay."

"Bir sonraki Oyunun Efendisinin kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Bence evet," dedi Cartwright, "bir sonraki Oyunun Efendisi sen olduğuna göre. Verdiğim yetenek kartı hâlâ sendeyse tabii."

Kart hâlâ Benteley'deydi. Şüpheyle cebinden çıkarıp inceledi. Kart titreyen parmakları arasından kaydı; Benteley üzerine atlayıp hızla yerden kaldırdı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, önümüzdeki yirmi dört saat içinde değil."

Benteley kartı ters çevirdi ve her yerini inceledi. Yetenek kartının diğerlerinden bir farkı yoktu; aynı şekil, boyut, renk ve dokuya sahipti. "Bunu nereden buldun?"

"İlk sahibi piyasa koşullarını göz önünde bulundurarak, beş doların onun için iyi bir fiyat olduğunu düşündü. Adını unuttum."

"Sürekli yanında mı taşıyordun?"

"Koca bir paket kart taşıyıp duruyordum," diye karşılık verdi Cartwright. "Bu alışverişten kâr etmiyorum, ama senin kabul ettiğinden emin olmak istedim. Bunun da yasal, bağlayıcı bir alışveriş olmasını garantilemek istedim. Ödünç değil, her zaman rastlayabileceğin türden sıradan bir satış."

"Alışmam için bana biraz zaman ver." Benteley yetenek kartını cebine koymayı başardı. "Bu gerçekten yasal mı?"

"Evet," dedi Cartwright. "Sakın kaybetme."

"O halde bir tahmin sistemi kurmayı başardın. Herkesin aradığı şeyi buldun. Böyle Oyunun Efendisi oldun."

"Hayır," diye yanıtladı Cartwright. "Şişenin seğirmelerini herkes kadar tahmin edebilirim. Bir formülüm yok."

"Ama bu kart sendeydi! Ne çıkacağını biliyordun!"

"Tek yaptığım," diye itiraf etti Cartwright, "şişe mekanizmasını kurcalamaktı. Hayatım boyunca Cenevre'ye binlerce defa girdim. Araya bir kural sıkıştırdım. Ne yapacağını tahmin edemem, bu nedenle yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Satın almayı başardığım güç kartlarının numaralarını sıradaki dokuz seğirme onlar olacak şekilde ayarladım. Biraz düşünürsen kendi kartımla Oyunun Efendisi oldum, satın aldıklarımdan biriyle değil. Bunu daha iyi kurgulamalıydım; eğer birisi yeterince araştıracak olursa bu beni ele verir."

"Bunun üzerinde ne zaman çalışmaya başladın?" diye sordu Benteley.

"Genç bir adamken. Herkes gibi ben de seğirmeleri tahmin edeceğim hatasız bir sistem istiyordum. Şişenin inşasıyla ilgili bütün raporları inceledim, Heisenberg İlkesi, rastgelelik ve tahmin, neden ve etki ile ilgili her şeyi. Genel elektronik alet tamircisi olarak işe girdim. Otuzlarımın sonlarında Cenevre'de şişe üzerinde çalıştım, temel kontrol bölümünde. O zamana kadar, ne çıkacağını tahmin edemeyeceğimi anlamıştım. Hiç kimse edemezdi. Belirsizlik İlkesi adildi; seğirmelerin dayandığı atom altı parçacıklarının hareketi insan hesaplamasının ötesindeydi."

"Bu etik miydi?" diye sordu Benteley. "Bu oyunu bozuyor değil mi?"

"Oyunu yıllarca oynadım," dedi Cartwright. "Birçok insan hayatları boyunca oyunu oynamaya devam eder. Sonra kuralların benim kazanmama engel olacak şekilde oluşturulduğunu anlamaya başladım. Kim böyle bir oyun oynamak

ister? Kasaya karşı bahse giriyoruz ve kasa her zaman kazanır."

"Orası doğru," diye kabul etti Benteley. Bir süre sonra, "Hayır, hileli bir oyunu oynamanın bir anlamı yok. Ama cevabın ne? Kuralların kazanmaman için ayarlandığını keşfettiğinde ne yaparsın?" dedi.

"Benim yaptığımı yaparsın: yeni kurallar koyar ve onlara göre oynarsın. Bütün oyuncuların eşit şansa sahip olduğu yeni kurallar. M-oyunu bu şansı vermiyor. M-oyunu, bütün sınıflandırma sistemi bizim aleyhimize. Böylece kendime hangi tür kuralların daha iyi olabileceğini sordum. Oturup o kuralları geliştirdim. O andan sonra, sanki çoktan oyuna katılmışlar gibi, o kurallara göre oynadım." Sonra ekledi, "Ve Preston Cemiyetine katıldım."

"Neden?"

"Çünkü Preston da kuralların arkasındaki gerçeği görebiliyordu. O da benimle aynı şeyi istiyordu, herkesin kazanma şansının olduğu bir oyun. Oyunun sonunda herkesin aynı miktar kazançla çıkmasını beklediğimden değil. Kazanılanı eşit olarak bölmeyi amaçlamıyorum ama herkesin o kazanca ulaşma fırsatı olmalı diye düşünüyorum."

"O zaman Oyunun Efendisi olduğunu onlar gelip haber vermeden önce biliyordun."

"Haftalar öncesinden biliyordum. Tamir etmem için en son çağırıldığımda şişeye bir kural tanımlamıştım. Mekanizmayla her çalıştığımda daha fazla ve daha fazla kural tanımladım. Son seferinde artık tam kontrol sağlayabilmiştim. Bu aşama-

da artık rastgele işlemiyor. Yıllar sonrası için ona yükleme yaptım... Ama artık buna gerek olmayacak. O günlerde devralacak kimsem yoktu."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Benteley. "Bir daha güç sahibi olamazsın."

"Söyledim sana: emekliye ayrılacağım. Rita ve ben çalışmaktan hayatın keyfini çıkaracak vakit bulamadık. Geri kalan günlerimi bunun gibi bir dinlenme merkesinde güneşlenerek geçireceğim. Uyumaya, düşünmeye, broşür basmaya can atıyorum."

"Ne tür broşürler?"

"Uzmanlık alanım, Elektronik Aletlerin Bakım ve Onarımı hakkında," dedi Cartwright.

Rita'nın sesi duyuldu. "Aşağı yukarı yirmi dört saatin var Ted. Sonra Oyunun Efendisisin. Birkaç gün önce dayımın olduğu yerdesin. Gelip sana haber vermelerini bekleyeceksin. Çatıya indiklerini işittiğimiz an müthişti. Binbaşı Shaeffer elinde evrak çantasıyla sert adımlarla içeri girdi."

"Shaeffer biliyor," dedi Cartwright. "Kartı sana vermeden önce o ve ben konuyu çözdük."

"O zaman Birlik seğirmeye riayet edecek mi?"

"Birlik sana riayet edecek," diye karşılık verdi Cartwright usulca. "Büyük bir iş olacak. Bir şeyler oluyor. Yıldızlar gül gibi açıyor. Disk orada... yarı yolda bir nokta. Bütün sistem değişiyor olacak."

Rita, "Altından kalkabilir misin dersin?" diye sordu Benteley'ye.

"Sanırım," dedi Benteley düşünceli bir sesle. "İşleri değiştirebileceğim bir yere geçmek istedim; işte buradayım." Ansızın kahkaha attı. "Muhtemelen kendine yemin eden ilk kişiyim.

Aynı zamanda hem koruyucu hem de kulum. Kendi yaşamım ve ölümüm üzerinde kendim söz sahibiyim."

Cartwright etkilenmişti. "Belki de bu moda olur. Bana iyi bir yemin gibi geldi. Korumak ve işini yürütmek için tam sorumluluk alıyorsun. Hesap vereceğin kimse yok, kendi vicdanın dışında. Doğru ifade bu mu?"

Binbaşı Shaeffer pürtelaş odaya girdi. "Tarih bantlarına göre doğru kelime. Elimde bazı bilgiler var. Ipvic gözlemden Moore ile ilgili son bir rapor geldi."

Tam olarak kavramaları biraz zaman aldı. Sonra Cartwright karşılık verdi. "Son mu?"

"Ipvic'tekiler sentetik bedeni Preston'ın gemisine girdiği noktaya kadar takip etti; bunu biliyorsunuz. Beden gemiye girdi, Preston'la konuştu ve Preston'u hayatta tutan makine düzenini incelemeye başladı. O noktada görüntü kesildi."

"Kesildi mi? Neden?"

"Onarım teknisyenlerine göre sentetik beden kendini patlattı. Moore, gemi, John Preston ve makineler hepsi küle dönmüş. İç gezegen astronomları doğrudan bir görüntüye ulaştı bile."

"Bir tür alan mı bombayı tetikledi?" diye sordu Benteley. "Olağanüstü hassastı zaten."

"Ipvic görüntüsünde Moore sentetik bedenin göğsünü açıyor ve bomba uçlarına kısa devre yaptırıyor." Shaeffer omuz silkti. "Nedenini öğrenmek ilginç olur. Parçaları bir araya getirmek için oraya bir ekip göndermek en iyisi. Bütün hikâyeyi öğrenene kadar rahat uyku uyuyamayacağım."

"Aynı fikirdeyim," dedi Benteley.

Cartwright siyah defterini çıkardı. Kırışık yaşlı yüzünde bir hayret ifadesiyle son maddeye onay işareti koydu ve defteri tekrar cebine attı. "Pekâlâ bu da hallolmuş oldu. Bunu daha sonra araştırabiliriz; şu anda düşünmemiz gereken başka şeyler var." Ağır cep saatini inceledi. "Gemi inmek üzere olmalı. Eğer her şey yolunda gittiyse, Groves şu sıralar Alev Diskine iniyor olmalı."

Disk büyüktü. Fren jetlerinin artan yerçekimine karşı tiz çığlıkları duyuldu. Metal boya parçacıkları Groves'un etrafına döküldü; bir gösterge kırıldı ve gövdenin bir yerlerinde bir besleme hattı koptu.

"Parçalanmak üzereyiz," dedi Konklin dişlerini gıcırdatarak.

Groves uzandı ve tepe lambasını çevirip kapattı. Kumanda küresi karanlığa gömüldü.

"Neler oluyor?" diye söylenmeye başladı Konklin. Sonra onu gördü.

Görüntü ekranından yumuşak bir ışık yayılıyordu, Groves ve Konklin'in suretlerinin ve kumanda aletlerinin üzerinde nemli bir katman gibi pırıldayan soluk, soğuk bir alev. Ne yıldızlar ne de uzayın karanlık boşluğu görünüyordu: gezegenin devasa yüzeyi ekranı doldurana kadar sessizce genişlemişti. Alev Diski tam altlarında uzanıyordu. Uzun yolculuk sona ermişti.

"Ürkütücü," diye mırıldandı Konklin.

"Preston'ın gördüğü buydu."

"Bu nedir? Bir tür yosun mu?"

"Bu kadar uzakta yosun olmaz. Muhtemelen radyoaktif mineraller."

"Preston nerede?" diye sordu Konklin. "Gemisi yol boyunca bize rehberlik edecek sanıyordum."

Groves duraksadı, sonra isteksizce yanıtladı. "Sayaçlarım aşağı yukarı üç saat önce bir termonükleer patlamanın sinyaline ulaştılar. Bizden belki on altı bin kilometre uzakta. Patlamadan beri Preston'ın gemisi yerçekimi göstergelerimde görünmedi. Elbette Disk bu kadar yakındayken o kadar ufak bir kütle belki de..."

Jereti koşa koşa kumanda küresine girdi. Ekranı görunce donakaldı. "Aman Tanrım. Bu o!"

"Bu yeni evimiz," dedi Konklin. "Büyük öyle değil mi?"

"Bu tuhaf ışık nereden geliyor? Burası sanki ruh çağırıyormuşsunuz gibi. Onun bir gezegen olduğuna eminsiniz değil mi? Belki sahiden bir uzay yılanıdır. Ne kadar büyük olursa olsun bir uzay yılanının yakınında yaşamak isteyeceğimi sanmıyorum."

Konklin küreden çıktı ve şimşeklerin çaktığı, sarsılan koridordan aşağı koşturdu. Rampadan aşağı inip ana kata çıkarken sessiz yeşil pırıltı arkasından onu takip ediyor gibiydi. Kabininin kapısında durdu ve bir an etrafa kulak kabarttı.

Aşağıda kargo bölümünde sahip oldukları üç beş eşya –tencereler ve tavalar, yatak takımları, yiyecek ve kıyafetler– toplanıyordu. Heyecanlı, alçak seslerin mırıltısı fren jetlerinin uğultusunu bastırıyordu. Jet ateşçisi Gardner, Dodds basınç kıyafetleri ve kaskları dağıtmaya başlamıştı.

Konklin kabin kapısını itip içeri girdi.

Mary hızla başını kaldırdı. "Geldik mi?"

"Tam olarak değil. Yeni dünyamıza çıkmak için her şey hazır mı?"

Mary eşya yığınını gösterdi. "Paketliyorum."

Konklin bir kahkaha attı. "Sen ve diğer herkes. Onları yerine koy; yüzey altı kubbelerini kurana kadar burada yaşayacağız."

"Ah," dedi Mary. Utanarak eşyaları tekrar çekmecelere ve dolaplara taşımaya başladı. "Bir tür koloni bile kurmayacak mıyız?"

"Tabii ki kuracağız." Konklin omzunun üzerindeki gemi duvarına vurdu. "O da bu."

Mary eli kolu kıyafetlerle dolu bir haldesoyalandı. "Bill, güzel olacak değil mi? Yani en başta zor olacak ama sonra o kadar kötü olmayacak. Çoğunlukla yerin altında yaşıyor olacağız, Uranüs ve Neptün'de yaptıkları gibi. Oldukça iyi, değil mi?"

"Her şey yolunda gidecek." Konklin nazikçe kıyafetleri kollarından aldı. "Hadi kargo bölümüne gidip kendimize Dodds kıyafetleri bulalım. Gardner dağıtıyor."

Onları gergin ve heyecandan yerinde duramayan Janet Sibley karşıladı. "Kendiminkine giremiyorum," dedi soluk soluğa. "Çok küçük!"

Konklin kızın ağır giysinin fermuarını çekmesine yardım etti. "Tanrı aşkına unutma, dışarıdayken çok dikkatli ol ve sakın takılıp düşme. Bunlar eski tip kıyafetler. Sivri taşlarda kıyafeti delebilirsin ve birkaç dakika içinde ölürsün."

"Dışarı ilk kim çıkıyor?" diye sordu Mary, hantal kıyafetinin fermuarını yavaşça çekerken. "Kaptan Groves?"

"Kapıya en yakın kimse o."

"O belki de ben olurum," dedi Jereti ambara girip kıyafetini alırken. "Belki de Alev Diskine ayak basan ilk insan ben olurum."

İniş sirenleri çalmaya başladığında hâlâ kıyafetlerini giyiyor, ufak gergin gruplar halinde laflıyorlardı. "Tutunun!" diye bağırdı Konklin feryat eden çınlamanın üzerinden. "Bir yere tutunun ve çabuk kıyafetlerinizi alın!"

Gemi hepsini kuru yapraklar gibi savuran bir gümbürtüyle yere çarptı. Gövdesi sert bir şekilde bükülüp sıçrarken malzemeler ve eşyalar ortalığa saçıldı. Fren jetleri inleyerek sarsılan gemiyi yavaşlatmak için gezegenin buz gibi sert yüzeyini kazıdı. Işıklar titreşti ve söndü. Karanlıkta jetlerin gümbürtüsü ve kayalara sürtünen metalin kulak tırmalayan gıcırtısı darmadağın olmuş yolcuların kulaklarını sağırlaştırarak felç etti.

Konklin bir döşek yığınına çarptı. Tencere ve tavalar üzerine yağdı; karanlığın içinde parmakları bir desteğe dolanana kadar yukarıya çıkmaya çabaladı. "Mary!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Kadının karanlıkta yakınında bir yerlerde kıpırdadığını hissetti. "Buradayım," diye cevap verdi Mary'nin zayıf sesi. "Sanırım kaskım çatladı; hava sızdırıyor."

Konklin kızı yakaladı. "Gayet iyisin." Gemi hâlâ hareket ediyordu, ses ve direnen metalin gıcırtısından oluşan cehennem yavaş yavaş, isteksiz ve dengesiz bir şekilde son buldu. Işıklar titreşti, bir an yandıktan sonra tekrar söndü. Bir yerlerde yavaş ve düzenli bir şekilde sular damladı. Koridorun aşağısında bir dolaptan dökülen malzeme yığınları arasında alevler çatırdadı.

"Şu yangını söndürün," diye emretti Groves.

Jereti elinde bir yangın söndürücüyle sendeleyerek ilerlemeye çalıştı. Alevleri söndürürken

"Sanırım geldik," dedi sarsılmış bir sesle. Kask telsizlerinde sesi cılızca titreşti.

Birisi bir el feneri yaktı. "Gemi dayanmış olmalı," dedi Konklin. "Herhangi önemli bir sızıntı duymuyorum."

"Hadi çıkalım," dedi Mary ateşli bir sesle. "Hadi onu görelim."

Groves çoktan çıkışa ulaşmıştı. Diğerleri etrafına toplanana kadar put gibi durdu, sonra ağır kilitleri eliyle açmaya başladı. "Elektrik yok," diye açıkladı. "Bir yerde bağlantılar kopmuş olmalı."

Kapı kayarak açıldı ve içerideki hava hızla dışarıya aktı. Groves anında sessizliğe bürünerek, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ilerledi. Diğerleri rampada arkasına doluştular; bir an için huşu içinde, kararsızca durdular. Sonra hep birlikte aşağı indiler.

Yolun yarısında Mary tökezledi ve Jereti onu yakalamak için durdu. Yüzeye ilk dokunan Japon optik işçilerinden biri oldu. Çevik adımlarla kenardan kaydı ve kaskatı donmuş taşın üstüne düştü, bombeli kaskının altında yüzü heyecanlı ve hevesliydi. Onlara bakıp sırıttı ve elini sallayarak ilermelerini işaret etti.

"Her şey yolunda," diye bağırdı. "Görünürde canavar yok."

Mary geride kaldı. "Bakın," diye fısıldadı. "Pırıltısına bakın."

Gezegen kesintisiz yeşil ışıktan oluşan bir düzlüktü. Her yerde hafif bir renk pırıltısı vardı. Yumuşak ve dağınıktı, taşlarda ve kayalarda, yerin üzerindeydi. Loş yeşil fosfor ışığında erkek ve kadınlardan oluşan grup, tuhaf ve kararsızca adım

atan, metal ve plastikten kara sütunlara benziyordu.

"Bunca zamandır hep buradaydı," dedi Jereti hayretle. "Onu görecek kimse olmadan." Donmuş kayayı tekmeledi. "Buraya ilk adım atan insanlar biziz."

"Belki de değil," dedi Groves düşünceli bir şekilde. "Buraya inerken bir şey gördüm. Ona çarpmadan mümkün olduğunca yaklaşmaya çalıştım." Ağır omuz silahının kilidini açtı. "Preston, Diskin başka bir sistemden kopmuş olabileceğini düşünüyordu."

Önlerinde uzanan pürüzsüz yüzeyde bir bina, bir tür yapı duruyordu. Ayırt edici bir özelliği ya da süsü olmayan donuk, metal bir küreydi. Korkuyla küreye yaklaşırlarken donmuş gazdan yeşil kristaller etraflarında süzülüp uçuşuyordu.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Konklin sert bir sesle.

Groves silahını kaldırdı. "Başka bir yol göremiyorum," dedi kulaklıklarından gelen sesi. Tetiği çekti ve namluyu ağır bir daire çizerek hareket ettirdi. "Bu malzeme paslanmaz çeliğe benziyor. Bu şey insan yapımı olabilir."

Konklin ve Groves cızırdayan, damlayan yarıktan sürünerek geçtiler. Kürenin zeminine doğru inerlerken kulaklarına cansız bir zonklama geldi. Vızıldayan makinelerin olduğu bir odadaydılar. Ayakta dikilip etraflarına bakınırlarken dışarı hücum eden havanın ıslığını duydular.

"Kapatın şunu," dedi Groves.

Hep beraber çalışarak silahlarının yarattığı sı-

zıntının üzerini yamamayı başardılar. Sonra da dönüp vızıldayan makineleri ve kabloları incelemeye koyuldular.

Duygusuz, yaşlı bir ses kibarca, "Hoş geldiniz," dedi.

Silahları havada, hızla döndüler.

"Korkmayın," diye devam etti yaşlı adam. "Ben de sizin gibi bir insanım."

Konklin ve Groves ayaklarını metal zeminden kaldırmadılar. "Aman Tanrım," dedi Groves boğuk bir sesle. "Ama ben düşünmüştüm ki..."

"Ben," dedi yaşlı adam, "John Preston'um."

Konklin'in omurgasından yukarı bir ürperti yayıldı. Dişleri takırdıyordu. "Gemisi ortadan kaldırıldı demiştin. Ona bak; bir milyon yaşında olmalı. O çözeltinin içinde."

Kâğıt kadar ince dudaklar onaylar gibi kıpırdadı ve yaşlı adamın fısıltısı mekanik hoparlörlerden tekrar duyuldu. "Çok yaşlıyım," dedi Preston. "Neredeyse bütünüyle sağır ve felçliyim." Ağzı yarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Muhtemelen biliyorsunuz, ağır romatizmam var. Bir noktada gözlüklerimi de kaybettim. O nedenle sizleri tam olarak seçemiyorum."

"Bu senin gemin mi?" diye sordu Konklin. "Buraya bizden önce mi indin?"

Yaşlı baş, destekleyici halkasının içinde onayladı.

"Bizi izliyor," dedi Groves. "Bu korkutucu. Doğal bir şey değil."

"Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu Konklin, besleyici banyosunun içinde havada duran yaşlı kurumuş adama.

"Kusuruma bakmayın," diye yanıtladı Preston. "Aşağı inip elinizi sıkamıyorum."

Konklin gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım beni duymadı," dedi tedirgin bir sesle.

"Preston Cemiyetini temsil ediyoruz," diye lafa girdi Groves beceriksizce. "Çalışmalarınızı takip ediyoruz. Siz..."

Yaşlı adam, "Çok uzun zamandır bekliyorum," diye sözünü kesti. "Çok sayıda yorucu yıl geçti. Çok, pek çok yalnız geçen gün."

"Bir terslik var!" diye atıldı Konklin korkuyla. "Onda bir sorun var!"

"Sağır ve kör."

Konklin makinelere doğru ilerledi. "Bu bir gemi değil. Bu başka bir şey, gemiye benziyor ama gemi değil. Bu sanırım..."

John Preston'ın duygusuz, sert sesi araya girdi, "Size Alev Diskinden bahsetmek istiyorum." "Beni ilgilendiren o. Benim önemli kabul ettiğim o."

"Bizim de öyle," dedi Groves afallamış ve şaşırmış bir şekilde.

Konklin can havliyle kürenin pürüzsüz iç yüzeyini inceliyordu. "Bunun jet motorları yok! Hiçbir yere gidemez! Üzerinde bir tür anti gravite kalkanı var, işaret şamandırası gibi." Makinelerden uzaklaştı. "Groves, *bu bir şamandıra*. Şimdi anlamaya başlıyorum."

"Beni dinlemelisiniz," diyordu Preston. "Size Diskten bahsetmeliyim."

"Bu şamandıralardan daha fazla olmalı," dedi Konklin. "Buradaki, yoğun yerçekimiyle aşağı çekilerek buraya sürüklenmiş olmalı. Birbirinin aynı binlerce şamandıra olmalı."

Groves yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Bir dizi şamandırayla bağlantı kurduk, bir gemiyle değil. Her biri bizi bir sonrakine yönlendirdi. Buraya gelene kadar, adım adım, şamandıralardan oluşan bir yol izledik."

Duygusuz, merhametsiz ses araya girdi, "İstediğinizi yapmakta serbestsiniz ama söyleyeceklerime kulak verin."

"Kes sesini!" diye bağırdı Konklin.

"Burada kalmak zorundayım," dedi Preston, yavaşça ve acı içinde, her sözcüğü sonsuz bir özenle seçerek. "Gitmeyi aklımın ucundan geçiremem. Eğer..."

"Preston," diye bağırdı Konklin çılgınca. "İki kere iki ne eder?"

Amansız fısıltı, "Sizinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye devam etti.

"Söylediklerimi tekrarla!" diye bağırdı Konklin. "Ali Babanın bir çiftliği var, çiftliğinde kuzuları var!"

Sinir krizinin eşiğinde bir sesle, "Kes şunu," diye hırladı Groves. "Delirdin mi sen?"

Preston'ın kuru fısıltısı, "Arayış uzun sürdü," diye tekdüze bir şekilde kulak tırmalamaya devam etti. "Bana hiçbir şey getirmedi. Hiçbir şey."

Konklin'in yüzü düştü. Uzaklaştı, kestikleri yarığa doğru geri gitti. "O canlı değil. İçinde durduğu besleyici bir banyo değil. Bir video görüntüsünün yansıtıldığı uçucu bir madde. Görüntü ve ses kayıtları bir kopya oluşturmak için senkronize edilmiş. Yüz elli yıldır ölü o."

Preston'ın kuru, fısıldayan sesi dışında ortalık sessizdi. Preston konuştukça konuştu.

Konklin yamayı yırtıp açtı ve küreden dışarı tırmandı. "Hadi," diye işaret etti diğerlerine. "Hadi içeri gelin."

Kürenin içine zar zor girerken, "Çoğunu kulaklıklarımızdan duyduk," dedi Jereti. "Orada neler oldu? Ali Babanın bir çiftliği var da neyin nesiydi?"

John Preston'ın kopyasını görünce sustu. Diğerleri arkasından içeriye doluştular, hepsi heyecanlı ve nefes nefeseydi. Yaşlı adamı gören, kürenin incelen havasındaki fısıltılı konuşmasını duyan herkes teker teker durdu.

Son Japon optik işçisi de içeri girdiğinde, "Yarığı kapatın," diye emir verdi Groves.

"Bu mu..." diye başladı Mary kuşkuyla. "Ama neden öyle konuşuyor? Sanki... ezberden konuşur gibi."

Konklin, katı basınç eldivenini kızın omzuna koydu. "Sadece bir görüntü. Yüzlercesini, belki de binlercesini uzaya saçmış. Buranın civarına. Gemilerin ilgisini çekip onları Diske götürmek için."

"O zaman o ölü!"

"Uzun zaman önce ölmüş," dedi Konklin. "Görüntüsüne bakarak çok yaşlı bir adam olarak öldüğünü anlayabilirsin. Muhtemelen Diski bulduktan birkaç yıl sonra öldü. Bir gün gemilerin bu tarafa geleceklerini biliyordu. İçlerinden birini buraya, kendi dünyasına getirmek istedi."

"Sanırım bir Cemiyet olacağını bilmiyordu," dedi Mary hüzünle. "Birilerinin gerçekten Diski arayacağının farkında değildi."

"Doğru," diye onayladı Konklin. "Ama bu tarafa gemilerin geleceğini biliyordu."

"Bu biraz... moral bozucu bir durum."

"Hayır," diye düzeltti Groves. "Öyle düşünmüyorum. Kendini kötü hissetme. Ölü olan sadece John Preston'ın fiziksel parçası ve o parça da aslında pek önemli değil."

"Sanırım," dedi Mary. Yüzü aydınlandı. "Aynı zamanda bir açıdan da harika. Bir açıdan, bir tür mucize."

"Susun ve dinleyin," dedi Konklin yumuşak bir sesle.

Herkes sessizleşip kulak verdi.

"Anlamsız bir dürtü değil," diyordu yaşlı adamın solmuş görüntüsü. Kör gözleri grubun üzerinde onları görmeden gezindi, onları duymadan varlıklarının farkında olmadan baktı. Onlar yerine sanki çok uzaktaki dinleyicilere, uzaklardaki izleyicilere konuşuyordu. "Bizi huzursuz ve tatminsiz yapan vahşi bir içgüdü değil. Size ne olduğunu söyleyeyim: bizi böyle yapan insanoğlunun en yüce amacı. Büyüme ve ilerleme ihtiyacı... yeni şeyler bulma... yayılma. Yayılma, başka deneyimlere, başka yerlere ulaşma intiyacı. Anlama ve sürekli değişeceği biçimde yaşama ihtiyacı. Rutini ve tekrarı bir kenara itmek, anlamsız tekdüzelikten kendini kurtarmak ve ileriye atılmak. Sürekli hareket halinde olma ihtiyacı..."

PHILIP K. DICK

UZAY PİYANGOSU

Gelecekte dünyayı yönetmeye ne dersiniz? Rastgelelik üzerine kurulu piyango sisteminde dünyanın en güçlüsü olmak için herkesin eşit şansı var. Ama dikkat edin, bu yeni dünyada halkın bir numaralı eğlencesi bir suikastçının Oyunun Efendisini yok etmeye çalışmasını izlemek. Tüm bunların arasında, dünyayı değiştirmek isteyen genç Ted Benteley kendisini kuralların her an değiştiği bu tehlikeli oyunun içinde bulur.

PKD'nin ilk romanı Uzay Piyangosu'nda telepatları, insanların bireyselliğini yok eden güçlü şirketleri, androidleri, uzay yolculuğunu, gerçek dünyanın korkularını ve endişelerini bulacaksınız. Geceğe hoş geldiniz.

ALFA EDEBİYAT
alfakitap | alfakitap
alfakitap | www.alfakitap.com
ISBN 978-605-106-826-8